

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DAWN OF FLAMES

DRAGONS OF EMBER HOLLOW

3

TESSA HALE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ALEVLERİN ŞAFAĞI

TESSA HALE

İÇİNDEKİLER

1. Hayden
2. Hayden
3. Hayden
4. Hayden
5. Hayden
6. Cillian
7. Hayden
8. Hayden
9. Easton
10. Hayden
11. Maddox
12. Knox
13. Hayden
14. Hayden
15. Hayden
16. Hayden
17. Cáel
18. Hayden
19. Cillian
20. Hayden
21. Hayden
22. Cillian
23. Hayden
24. Knox
25. Hayden
26. Hayden
27. Hayden
28. Hayden
29. Maddox
30. Hayden
31. Hayden
32. Hayden
33. Maddox
34. Cáel

35. [Easton](#)
36. [Hayden](#)
37. [Hayden](#)
38. [Knox](#)
39. [Hayden](#)
40. [Cillian](#)
41. [Hayden](#)
42. [Cáel](#)
43. [Hayden](#)
44. [Hayden](#)
45. [Maddox](#)
46. [Hayden](#)
47. [Hayden](#)
48. [Cáel](#)
49. [Hayden](#)
50. [Hayden](#)
51. [Hayden](#)
52. [Hayden](#)
53. [Cáel](#)
54. [Hayden](#)
55. [Hayden](#)
56. [Easton](#)
57. [Hayden](#)
58. [Hayden](#)

[Sonsöz](#)

1. [Lütfen Crescent Kingdom'ın Bu Özel Önizlemesinin Keyfini Çıkarın](#)

[Önsöz](#)

1. [Wren](#)
2. [Wren](#)
3. [Kingston](#)

[Ayrıca Yazan Tessa](#)

[Hale Hale](#)

[Hakkında Tessa ile](#)

[Bağlan Tessa](#)

1

Klasik müziğin yumuşak tınları beni kendine çekti. Ama unutulmaz notalar ne kadar güzel olsa da canımı yakıyordu. Kafatasımı gıcırdatıyor ve oradaki çarpıntıyı şiddetlendiriyordu.

Sırt üstü yuvarlandım, bu hareket acının canlanmasına neden oldu. Ayak parmaklarımın ucundan saçlarımın ucuna kadar her yerim ağrıyordu. Sanki bir dalga tarafından kapana kısılmış ve kayalara çarpmış hissediyordum.

Bu düşünce bana bir anıyı çarptı. Easton, Maddox ve Cael'le kampüsten eve dönüşümüz. Kazayı. Ama bu bir kaza değildi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu hareket kafatasımdaki acıyı daha da artırdı. Çünkü odadaki ışık az olsa da yine de canım yanıyordu. Ama kalbimdeki acının yanında bu hiçbir şeydi. Aklımda milyonlarca soru uçuşuyordu. Çocuklar iyi miydi? Beni mi arıyorlardı? Beni kim yakalamıştı?

Bunun Corbetts'ler olması gerektiğini biliyordum. Dexter ve Hal'in görüntüleri zihnimde parıldarken bu düşünce midemi bulandırdı. Bunu mide bulantısı takip etti ve bunun alfa ile oğlunun düşüncelerinden mi yoksa başımdaki yaradan mı kaynaklandığından emin değildim.

Yavaşça odayı inceledim. Şaşkınlık içimi kapladı. Güzeldi. Çok güzeldi. Maun ağacından yapılmış gibi görünen devasa bir gölgelik yatakta yatıyordum. Direklerde ejderha sahneleri vardı.

ve diğerk büyülü yaratıklar oyulmuştu. Çarşaf lar evdeki yatağımdakiler kadar güzeldi.

Home.

Cillian'ın yerleşkesi benim için bu anlama geliyordu. Sonunda ait olduğum yer. Ailemi bulduğum yer. Tanrım, onun ve Knox'un ne kadar korktuklarını hayal bile edemezdim. Ne kadar öfkeli.

Yastıklara yaslandım, tüm kıyafetlerimin hâlâ yerinde olduğunu görünce rahatladım. Odayı biraz daha incelediğimde kaşlarım daha da çatıldı. Dekorun zengin kırmızıları ve süslü tablolar bildiğim hiçbir şeye uymuyordu.

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve doğruldum. Kendimi sabitlemek için bir elimi yatağa koyduğumda başım döndü. *Lanet olsun.* Kesinlikle beyin sarsıntısı geçirmişt im. Bu, beni kaçıran kişiye karşı kendimi savunmamı biraz daha zorlaştıracaktı.

Kendime alışmak için zaman tanıyarak nefesime odaklandım. Dörde kadar al. Dörde kadar verdim. Baş dönmesinin en kötüsü kadar bunu tekrar tekrar yaptım.

Sarsıntı geçince, etrafı daha fazla inceledim. Yatağın sağında iki açık kapı vardı. Birinden fayanslara kısa bir bakış attım, bu da banyo olduğu anlamına geliyordu, diğeri ise çoğunlukla karanlıktı, bu da bana bir dolap olduğunu düşündürdü.

Geniş odanın gölgeli bir köşesinde bir kanep e ve birkaç sandalye vardı. Onların karşısında da pencerelerden oluşan bir duvar vardı. En az üç metre boyunda olmalıydılar. Pencerelerin kenarları demirle çevriliydi ve tepeleri ortaçağdan kalma bir görünüm yaratacak şekilde sivriydi. Aslında her yer başka bir zamandan kalma bir kale gibiydi.

İçimi bir ürperti kapladı. "Her seferinde bir şey," diye fısıldadım kendi kendime.

Ayağa kalkarken dökülmemiş yaşlar gözlerimin arkasını yaktı. Bunu yalnız yapmak istemiyordum. Adamlarımı istedim. de. Hatta benim tarafımdan sahiplenilmeyi gerçekten istemeyen ikisini bile. Onların yanımda olması için her şeyimi verirdim. Ama bu onları da riske atardı.

Titrek bir nefes aldım ve yatağın etrafında dönmeye başladım. Odadaki tek kapalı kapıya bakınca durdum. Yanına gidip kulağımı kalın tahtaya dayadım. O lanet olası sest en başka bir şey duyamıyordum.

klasik müzik. İçinde bulunduğum oda her ne kadar bir kaleyi andırırsa da, tavana yerleştirilmiş hoparlörler gibi modern vurgular da olmalıydı.

Geri çekilerek bir elimi kapı koluna dayadım. Kendimle savaşırken kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. Amak mı, mı?

Sonunda, I denendi bükme o. Bu topuz sıkışmış neredeyse Anında.

Kilitli.

İçimden hayal kırıklığı ve rahatlama karışımı bir duygu geçti. Bana sahip olan kişiyle tanışmaya hazır olup olmadığımın emin değıldim. Özellikle de Corbett klanından Dexter ya da Hal ise.

Boğazıma kaan safrayı yuttum ve bacaklarımı pencerelere doğru hareket etmeye zorladım. Uzak duvarda üç tane vardı. Her biri kalın kadife perdelerle çevriliydi. Renkleri bana kanı hatırlatacak kadar koyu bir kırmızıydı.

Işık az olduğı için dışarıyı görmek zordu. Gün doğumundan hemen önce, sağ tarafımdaki ufuktan görünen güneş parçasını fark ettim. Ama zar zor seçebiliyordum çünkü baktığım her yerde dağlar vardı. Etrafımda bir sürü sarp tepe vardı.

Nabzım boynumda atarken kulaklarımda kan uğulduyordu. Kuzey Kaliforniya'da dağlar vardı elbette ama hiçbiri buna benzemiyordu. Peki, hangi cehennemdeydim?

Cama yaklaştım ve binanın kendisi daha fazla görünmeye başladı. Kale havası konusunda haklıymışım. Bu şey, taştan yapılmış kuleleri ve kuleleri ile 1400'lerden çıkmış gibi görünüyordu.

Aşağıda bir hendek görmeyi bekliyordum ama sadece sivri kayalar vardı. Midem bulandı. Yer çok uzaktaydı. Lanet pencereyi aabilsem bile, sürünerek çıkmaya çalışmak ölüm fermanım olurdu.

Yanağımın iiyle endişelenerek kalenin ötesini görmeye çalıştım. Nerede olursam olayım, yardım edebilecek birileri olmalıydı. En azından doğru şeyi yapacak ve polisi arayacak biri. Belki yeterince yüksek sesle bağırabilirsem beni duyabilirlerdi.

Demir mandala ulaşmak için orta pencerenin önündeki püsküllü bankın üzerine tırmandım. Parmaklarım

metale değdiğinde, içimi acımasız bir şok kapladı. Geriye doğru sarsılırken çığlık attım, banktan atladım ve elimi göğsüme götürdüm.

İçimden yeni bir acı dalgası geçti. Bunun şoktan mı yoksa kazanın kalıntılarından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Yumuşak klasik müziğin arasından bir tıslama sesi geldi ve döndüm.

Köşedeki sandalyeden gölgeler içinde bir figür kalktı. "Ben olsam bunu yapmazdım. Burası korumalı, *Bana-phrionnsa*."

Işığa doğru adım attığında nefesim kesildi.

HAYDEN

Yüzünü netleştirmek için birkaç kez göz kırpmam gerekti. Her zamanki takım elbisesini giymemişti. Kaşmir bir kazak ve yakalı bir gömlekle bir çeşit pantolon giymişti. Tahminimce gündelik kıyafet denemesiydi. Aralarına tuz ve biber serpiştirilmiş koyu renk saçları hâlâ mükemmel bir şekilde taranmıştı ve bronzlaşmış teni bembeyaz dişleriyle bir tezat oluşturuyordu. Bana bir köpekbalığınıninkini hatırlatan dişler.

Ama isimle yüzü bir araya getirmek birkaç dakikamı aldı. Konsey ile sorun yaşamayalı haftalar olmuştu. Onların mücadele edilecek bir sorun olduğunu neredeyse unutmuştum. Ama işte Nolan buradaydı, fiili liderleri. İçlerinde en zeki olanı.

Ellerim kalkarken sol ayağım geriye düştü, dövüş duruşu otomatik olarak geldi.

Nolan kıkırdadı, sesi alçaktı ve eğlenceyle kaplıydı. "Sana zarar vermeyeceğim *Bana-phrionnsa*."

Ona kaşlarımı çattım. "Zaten ."

Başım hala kazadan dolayı ağrıyordu ve kaburgalarımın en azından zedelendiğini, çok derin nefes aldığımda acımasından anlayabiliyordum. Ve bu duygusal acının yanına bile yaklaşamıyordu. Onları hayal ettikçe gözlerimin arkasında basınç oluşuyordu. Hesapçı bakışları ve gizli şefkatiyle Cillian. Kaygısız cazibesi ve kolay kabullenişiyse Knox. Acımasız dış görünüşü ama kucaklayıcı sıcaklığıyla Cáel

bana geldiğinde. Kırık kalbini saklayan soğukkanlı mesafesiyle Maddox. Ve hatta çatlayan maskesiyle Easton. Tanrım, şu anda onları istiyordum.

Ve Nolan beni onlardan çalmıştı.

Ellerini yatıştırıcı bir hareketle havaya kaldırdı. "Çıkarma ekibim aşırı hevesliydi. Özür dilerim."

"Aşırı hevesli mi?" Hırladım. "Birini öldürebilirdin. Sevdiğim birini."

Çünkü hepsini sevdim. Beni sevmeyen Maddox ve Easton'ı bile. Çünkü duygu bir eylem kelimesiydi. Duyguların karşılığının ödenmesi değildi. Onlar asla karşılık veremeyecek bile ben onları severdim.

Nolan'ın yüzünde bir tiksinti ifadesi belirdi ama bunu hemen gizlemeye çalıştı. "Ekibin ikincil hasarı en aza indirmesi gerekiyordu. Azarlandılar."

adama bakarken omurgam dikleşti. Dövüş duruşumu bozmamıştım çünkü Nolan gibi bir yılanın yanında gardınızı bir an bile düşüremezsiniz. "Kınama, onları durdukları yerde katlettiğin anlamına mı geliyor?"

Dudakları seğirdi. "Bu senin için sorun olur mu?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "Çünkü onlar *senin* işini elinden alan ve neredeyse insanları öldüren aptallar."

Nolan'ın gözleri o karanlık kahverengiye dönmeden önce altın renginde parladı. "Bu ateşi seviyorum."

İçime hastalıklı bir his yerleşti. Dexter'ın beni yetiştirmekle ilgili tehditleri zihnimi doldurdu. "Eğer bana dokunmayı aklından bile geçirirsen, aletini vücudundan çıkarırım."

Nolan bir kahkaha attı. "Üzgünüm, *Bana-phrionnsa*. Pek benim tipim değilsin."

Omuzlarım bir parça gevşedi. "O zaman benden ne istiyorsun? Daha önce yapmaya çalıştığın gibi beni en yüksek teklifi verene mi satacaksın?"

İçini çekti ve kazağındaki görünmez bir tiftik parçasını topladı. "Sana *yardım* etmek istiyorum."

. "Bir uçurumun üzerinden."

". Ne olduğunu anlamıyorsun."

Gözlerim Nolan'a dikildi. Ne tür bir oyun oynuyordu? "Ejderha olduğumu biliyorum. Çocuklar her şeyi açıkladı."

Gözlerini devirdi. "Bir sürü için bu değersiz bahane, kucaklarına neyin düştüğüne dair ilk ipucuna sahip değil."

İçimde bir öfke kabardı. "Dostlarıma hakaret etme. Onlar senin *asla* olamayacağın kadar insan ve ejderha. Nezaketin seni zayıf yapmayacağını bilirler. Ve iradeni birine zorla kabul ettirmenin seni en büyük korkak yapacağını da."

Nefes alış verişini kontrol altında tutmaya çalışan Nolan'ın boğazında kızarıklık oluştu. "Ben sadece sana gerçeği söylemeye çalışıyorum. Gerçekte olman gereken kişi olman için ihtiyacın olan bilgiyi vermek için."

"Bu kadar şifreli uyarı yeter. Sadece bana söyleyeceklerini söyle ve sonra bırak dostlarımin yanına döneyim," diye hırladım.

Nolan'ın gözleri tekrar parladı. Ama orada gördüğüm altından daha fazlasıydı. Karanlıktı, içimi ürperten bir kötülük. Ve o an anladım ki, ne derse desin gitmeme izin vermek gibi bir planı yoktu.

"Bu kısa bir hikaye değil, *Bana-phrionnsa*. Ve yemek yemelisin. Gel."

Nolan'ın sesi o kadar sakindi ki, altında yatanı görmemiş olsaydım bu rahat havaya neredeyse inanacaktım. Ama gördüm.

Cebinden bir anahtar çıkardı ve kapının kilidini açtı. "Gel. Burada tutsak değilsin."

Alay ettim. "Bunu bana elektrik vermeye çalışan pencereye söyle."

Nolan'ın ağzının köşesi yukarı kalktı. "Bir önlem. Kendine zarar vermeni istemem."

"Hayır, o işi kendin yapmak istiyorsun," diye .

"Bu kadar drama kraliçesi rolü yeter," diye tersledi. "Saygısızlığınızdan sonra size göstermem gerekenden daha fazla nezaket gösteriyorum."

Gerçeğe dair bir ipucu vardı. *Gerçek* Nolan. Herkesin önünde eğilip ayaklarını öpmesi gerektiğine inanan kişi. Maskesinin katmanlarını tekrar yerine yerleştirirken uzun bir süre ona baktım.

"Sen bir mahkûm değilsin," dedi tekrar. "Kalede istediğin her yere gidebilirsin. Çoğu insan böyle bir yerde yaşamak için cinayet işler. Hayal edebileceğiniz her şey parmaklarınızın ucunda. Son teknoloji

spor salonu ve havuz. Sauna ve buhar odası. Sinema salonu. Oyun odası. Kütüphane. İstediklerinizi seçin."

Hâlâ *canlı* kelimesine takılmıştım. Nolan beni burada tutmaya niyetliydi. En azından kalıcı olarak. Hem *burası* neresiydi ki?

Panik gerçekten baş gösterdiğinde kalp atışlarım hızlandı. Endişemi hafifletmek için nefesimi yavaşlatmaya çalıştım. Bu oyunu akıllıca oynamalıyım. Kaçmak için bilgiye ihtiyacım vardı. Ve bunu elde etmenin tek yolu Nolan'la konuşmaktı.

"neresi?" Sonunda sordum.

"Doğru soruları sormuyorsun *Bana-phrionnsa*. Sen bundan daha zekisin."

Nolan'a ters ters baktım.

Sadece güldü ve kapıyı açtı. "Gerçeği öğrenmek istiyorsan benimle gel. Bu her şeyi değiştirecek."

HAYDEN

Kapı aralığında durdum, önce sola sonra sağa baktım. Koridorun parke zeminini kaplayan kalın bir İran halısı vardı ve siyah takım elbiseli bir adam iki uçta nöbet tutuyordu. Kulaklarında telsize benzeyen bir şey seçebiliyordum. Güvenlik. *Harika*.

"Gel *bakalım Bana-phrionnsa*," dedi Nolan, sanki onun sorumluluğundaki bir çocukmuşum gibi.

Arkasından dil çıkarma isteğimle savaştım ama koridora adım attım. Bana ayakkabı, hatta terlik bile vermediğini fark ettim. Nolan tutsak olmadığımı söyleyip dursa da, kesinlikle öyleydim.

Onu belli bir mesafeden takip ederken bu düşünce içime gerçek bir korku saldı. Eğer artık Kaliforniya'da değilsek, adamlar beni nasıl bulacaklardı? Cillian'ın hayal edebileceğimden çok daha fazla kaynağa sahip olduğu konusunda kendimi rahatlatmaya çalıştım. Ve beni bulmak onları kullanacağını biliyordum. Sadece o zamana kadar hayatta kalmalı ve zarar görmemeliydim.

Nolan beni koridorda ilerletirken her şeyi anlamaya çalıştım. Sayısız oda vardı, çoğunun kapısı kapalıydı. Boş yatak odaları mıydı? Yoksa daha fazla güvenlik görevlisi mi barındırıyorlardı? Yüzleri ve yerleri ezberlemeye başlamam gerekiyordu, böylece sayılar veya olası kaçış noktaları bir fikir edinebilirdim.

Nolan büyük bir merdivene geldi beni beklemek için durmadı; sadece aşağı indi. Geldiğimiz her katta koridorlara göz attım. Her biri aynıydı. Koridorun iki ucunda birer nöbetçi duruyordu.

Her katta iki, beş kat. Şimdiye kadar on. Bire on pek iyi bir oran değildi.

En alt kata ulaştığımda bu ihtimaller daha da kötüleşti. Ön kapıda iki muhafız duruyordu ve daha fazlası etrafta dolanıyordu. Hiçbiri rahat görünmüyordu. Öyle de olmalıydılar. Onlarla boy ölçüşemezdim, özellikle de yalınayak ve herhangi bir silahım olmadan. Sanki bir şey bekliyorlarmış gibiydiler.

Adamlarım, fark ettim. Benim için gelmelerini bekliyorlardı. Ve adamlarımın içeride onları bir ordunun beklediğinden haberleri yoktu.

Sayıcı ne kadar az olduklarını fark ettiğimde boğazımda bir öfke kabardı. Bunun tek anlamı vardı. Onlar nerede olduğumu fark etmeden önce bir çıkış yolu bulmalıyım.

"Hayden," diye tersledi Nolan.

Düşüncelerim darmadağın olurken özellikle iri yarı bir gardiyana baktığımı fark ettim. Şaşkınlığımdan sıyrıldım ve Nolan'ın peşinden koştum.

"Burası yemek odası. İstedığınız zaman kullanabilirsiniz. Oturun, Antoine ne isterseniz siparişinizi alacaktır. Bu sabah sizin adınıza sipariş verme cüretini gösterdim," dedi Nolan, tam bir centilmeni oynayarak.

Süslü yemek odasına girdiğimizde, düzene ağızım açık bakakaldım. Bir ordunun bile yiyemeyeceği kadar çok yiyecek vardı. Taze meyve tabaklarına yoğurt ve granola kaseleri eşlik ediyordu. Yumurta, sosis, domuz pastırması ve sotelenmiş sebzeler sergileniyordu. Üç çeşit şurup, çırpılmış krema ve çikolata parçacıklarıyla daha fazla krep waffle tabağı.

"Lütfen oturun," diye talimat verdi Nolan.

Bu bir soru değildi, ama yine de onunla bu konuda tartışamayacak kadar yorgundum ve midem onca yemeği görünce guruldadı. "Ne zamandır baygındım?" Yumurta ve waffle yüklemeye başlarken sordum. Nolan meyve ve yoğurdu tercih etti. "Yirmi saatten biraz daha az."

Gözlerim kocaman oldu. "Yirmi saat mi?"
Nolan kendine biraz kahve doldurdu. "En azından dinlenebildin."
Ne pislik ama. Lanet olası beynimde kanama olabilirdi.
"Kahve?" diye sordu kayıtsızca.
"Hayır," diye kestirip attım. "O nefret ediyorum."
Nolan bir kaşını kaldırdı, yüz ifadesinden eğlence okunuyordu.
"Sabah içeceğin olarak neyi tercih ediyorsun?"
"Sıcak çikolata." Knox ve Cael'in bana sıcak çikolata getirdiği onca zamanı hatırladıkça, bu sözleri söylemek bile göğsüme bir ağrı saplanmasına neden oluyordu. Ve daha da kötüsü, Easton'ı hatırladım. Beni önemseydiğini, değiştiğini bilmem için ne kadar uğraştığını. Tanrım, Easton'a ona inandığımı söylemek için her şeyimi verebilirdim.
"Antoine," diye tersledi Nolan.
Uşak üniforması giymiş bir adam aceleyle odaya girdi. "Size ne ikram edebilirim, efendim?"
"Hayden sıcak çikolata istiyor." "Hemen efendim."
Nolan'dan bir teşekkür ya da rica gelmedi ama bu şaşırtıcı değildi.
Tabağımdaki yemeğe bakarken birden yemek yemeyi hayal edemez oldum. Tek istediğim eve gitmekti.
"Başka bir şey ister misiniz?" Nolan, gergin bir ses tonuyla sordu.
Masanın başına doğru baktım, öfkem kabarmıştı. "Zehirli olmadığını nereden ?"
Nolan gözlerini devirdi ve sandalyesini geriye itti. "Seni öldürmek isteseydim çoktan ölmüş olurdun. Sonsuz şansım vardı."
Haklı olduğumu biliyordum ama bu adamın sipariş etmekten sorumlu olduğu herhangi bir şeyi yemek riskli görünüyordu.
Nolan yedek bir çatal alıp yumurtalarıma daldı ve bir ısırık aldı. Sonra waffle'a yöneldi. "Mutlu musun?"
" sayılmaz," diye .
Koltuğuna geri dönerken Nolan'ın çenesi ileri geri hareket etti.
"Ya sana ailen hakkında bir şeyler söyleyebileceğimi söyleseydim? Ailen hakkında?"

Kıpırdamadan durdum, bakışlarım onu delip geçti. "Ağzından çıkan tek bir şeye bile inanmadığımı söyleyebilirim."

Dudakları seğirdi. "Adil. Ama sana yalan söylemeyeceğim. Bu kadar önemli bir konuda değil. Ve bunun için bir nedenim de yok. Karşılığında hiçbir şey istemiyorum."

Sadece ona baktım ve bekledim. Yapacak başka bir şey yoktu.

"Dexter Corbett'in seni istediği konusunda haklısın. Doğduğun andan beri istiyor. Sürüsünü dünyanın en güçlüsü yapmanı hayal ediyordu."

Herhangi bir iştah titreşimi tamamen kayboldu.

"Aileniz kaçmaya başlayınca, eline bir fırsat geçtiğini anladı. Seni takip etti. Zayıf olduklarını anladığında aileni katletti. Ama seni asla bulamadı."

Hatıralar bana saldırdı. Annemin korku dolu yüzü. Solgun teni, hayattan tamamen silinmişti. "Neden?" .

"Nihayet," dedi Nolan. "Doğru soruyor."

Aklımda milyonlarca düşünce dönüp duruyordu. Adamlar bana diğer sürülerin dişi aradıklarını söylemişlerdi ama henüz benim yer değiştirip değiştiremediğimi bile bilmiyorlardı.

Nolan sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, "Sadece dişi bir ejderha olduğun için değildi," dedi. "Sen çok daha fazlasısın."

Gözlerindeki parıltıdan, açlıktan korktu. Ama bu açlık cinsel değildi. Neredeyse kıskançlıktı.

"Çünkü sen var olmuş en güçlü ejderha soyundan geliyorsun, Hayden. Sen asilsin. Son *Bana-phrionnsa*'mız. Bu soyun son ejderhası. Ve bu soyun devam etmesi için tek şans."

HAYDEN

Dünyamı paramparça eden Nolan'a, mükemmel taranmış saçlarına ve ustalıkla tasarlanmış kıyafetine sadece bakabiliyordum. İçimde pek çok farklı duygu savaşıyor, her biri üstünlük için mücadele ediyordu. Kederi bastırmak için elimden geleni yaptım; bana burada hizmet edemezdi. Ama öfkenin kalmasına izin verdim, beni daha güçlü kılabilmesi için kabarmasına ve iltihaplanmasına izin verdim. Ailemi benden çalan Dexter'a ve şimdi hayatımla oynadığı için Nolan'a öfke duyuyordum.

Ancak son öğrendiği bilginin şokunu atamadı.
Kraliyet. Bu mümkün olamaz.

Çocuklardan kral ve kraliçeleri hakkında öğrendiklerimi hatırlamak için elimden geleni yaptım. İktidardan uzaklaştırılmaları ve kaçmaya zorlanmalarıyla ilgili bir şey vardı. Büyürken yaşadığımız yeri düşündükçe midem bulanıyordu. Maine'de, hiçbir yerin ortasında küçük bir kasaba. Alışılmışın çok dışında.

"Doğru," dedi Nolan, sesi ürkütücü derecede sakindi. Ama gözlerinde hâlâ o aç parıltı vardı.

"Benden ne istiyorsun?" Sesimin arkasına tüm gücümü koydum. Tüm çeliği içine koydum. Beni tereddüt ederken görmesine izin veremezdim.

"Sana söyledim. Sadece yardım etmek istiyorum."

için kendimi zor tuttum. Nolan'ın bana yardım etmek istediği tek şey bir uçurumun kenarından atlamaktı. Tabii ona bir şey veremezsem. Ama her nasılsa, beni bir kısırağa dönüştürmek gibi bir planı olmadığına inanıyordum. Yani başka bir şey istiyor olmalıydı. Sadece ne olduğunu bulmalıyım.

"O cümlelerin güçlü olduğunu söylemiştin," diye başladım, gerçekten hangi soruyu sormak istediğimden emin değildim.

Nolan'ın ağzı daha geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Evet. Olağanüstü." "Nasıl yani?" Bir soru vardı. Eğer bu büyük bir yalan değilse

beni şeye yönlendirdi, o zaman ailem olan insanlar hakkında bilgi edinmem gerekiyordu.

Nolan kumaş peçetesini aldı ve hassas açılarla katlamaya başladı. "Daha güçlü, daha hızlı, genellikle ekstra... *yeteneklere* sahip."

Kaşlarımı çattım. "Ama bazı adamlarımın ekstra yetenekleri var." Cael hava durumunu küçük adımlarla kontrol edebiliyordu. Knox'un süper hızı vardı. Ve Cillian ejderhasını gizleyebiliyordu.

Nolan bana alaycı bir bakış gönderdi. "Evet. Bazılarının parti numaraları var.

Ama Bohannan klanı *her* şeye sahipti."

Parçaları birleştirmeye çalışarak uzun bir süre Nolan'a baktım. Güçlüysem ne olmuş yani? Bu ona bir şey kazandırmazdı. Belli ki bolca parası ve gücü vardı. Bundan sonra yapmayı planladığı alçakça işlerde ona yardım edecek de değildim.

"Çarkların döndüğünü görüyorum," dedi sırtarak.

Bir an için masum rolü yapmayı düşündüm ama bunun beni hiçbir yere götürmeyeceğini fark ettim. Bunun yerine ona gerçeği söyledim. "Beni ne için kullanmak istediğini anlamaya çalışıyorum."

Nolan bir kahkaha attı. "Adil." Sonra omuz silkti, bakışları hafifçe benden uzaklaştı. "Seni bir şey için kullanmama gerek yok. Sadece değiştiğinden emin olmak istiyorum. Kraliyet kaybetmeyelim."

Ben satır aralarını okumaya çalışırken etrafımızda sessizlik hüküm sürüyordu. "Senin kraliyet dışı liderlik isteyen grubun bir parçası olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim," dedi Nolan kolayca. "Gücün dağıtılması gerektiğini düşünüyorum. Ama bu asillerimizin önemsiz olduğunu düşündüğüm anlamına gelmiyor. Onlara yapının bir parçası olarak ihtiyacımız ama tamamı olarak değil."

Nolan'ın kastettiği, pastadan bir parça almak istemesiydi. O güçten. Ama kraliyet ailesiyle ilgili sözlerinde bir yalan okumadım.

"Vites değiştirip neden önemli?" Sonunda sordum.

Nolan'ın kaşları havalandı. "Gücün buradan geliyor. Eğer yer değiştirmezsen bu gücü kaybedersin ve ejderhanın yüzeye çıkması için zamanın azalır."

"Çocuklar bu konuda bir şey söylemedi." Söylerlerdi de. Eğer bu yüzden benim için bir risk olsaydı.

Nolan alay etti. "Çünkü onlar aşk hastası aptallar. Senin gerçekte kim olduğunu bilmedikleri için değişip değişmemen umurlarında olmaz."

Sözlerindeki bir şey beni tedirgin etti. Çünkü içimdeki korkuyu deşiyordu. Bu adamlar beni gerçekten *tanıyor* muydu, yoksa kader onları bana mı çekmişti?

"Kim olduğunu biliyorum *Bana-phrionnsa*. Her zaman olman gereken kişi olmana yardım edeceğim."

Bu tedirginlik bir ürpertiye dönüştü çünkü Nolan'ın ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyordum. Ama yer değiştirmeme yardım etmesine karşı değildim. Çünkü bunu başarırsam belki buradan kurtulabilirdim. Burası her neresiyse.

"Bana ne yapmamız gerektiğini söyle."

Nolan'ın yüzüne bir sırıtma yayıldı. "İşte böyle bir tavır görmek hoşuma gidiyor." Çenesiyle tabağımı işaret etti. "Önce yemek yemelisin. için gücüne ihtiyacın var."

Haksız değildi. *Onunla* savaşmak için güce ihtiyacım vardı. Ve beynimin tüm silindirleri çalıştırması gerekiyordu ki neyin peşinde olduğunu anlayabileyim. Çatalımı elime aldım ama bunu yaparken mideme kramp girdi. Kasılma o kadar şiddetliydi ki çatal bıçağımı düşürdüm ve tabağıma çarpmasına neden oldum.

Nolan kaşlarını çatı. "Ne oldu?"

"Karnım," diye . Bu sözleri söylerken alnımdan terler boşandı. Ama soğuktan donuyordum.

Beni esir alanın kaşları daha da çatıldı. "Bunu bu kadar çabuk beklemiyordum." Sanki bir bilim deneyimişim gibi beni inceledi. "Hepsiyle bağ kurmamış olmana rağmen onlarla olan bağın güçlü. İlginç."

Dünya etrafımda yüzüyordu ve Nolan'ın kulağına telefon dayadığını seçebiliyordum. *Bağ*. Hayal meyal hatırladığım kadarıyla çocuklar bana fiziksel dokunuşa ihtiyacım olduğunu, aksi takdirde hasta hissetmeye başlayacağımı söylemişlerdi. Olan şey bu muydu?

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve elinde küçük deri bir çantayla beyaz saçlı bir adam belirdi. Sandalyemi geriye ittim, yeni bir kramp dalgası içimi kasıp kavururken acı içinde iki büklüm oldum.

"Ah, canım," dedi yaşlı adam çantasından bir şırınga çıkararak.

Ben daha bir şey söyleyemedim iğneyi kalçama batırdı. Karışım kaslarıma çarptığı anda sıvı ateş yayıldı. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama hiç ses çıkmadı. Sandalyeden yuvarlandım, doktor başımın yere çarpmasını güçlükle engelledi.

Acı içinde kıvrandım, dönüp durdum, ıstıraptan kaçmaya çalıştım. Gözlerimi kırıştıtararak doktora ve Nolan'a baktım. "Ne. Bu. Nedir?"

Nolan yüzünü buruşturdu. "Gerekli olan şey. Bağı zayıflatıyor. Eğer almazsan, birkaç gün içinde ölürsün."

HAYDEN

Yeni egzersiz kıyafetlerimi giyerken her yerim acıyordu. Yatakta kalmak için her şeyimi verirdim ama bunu yaptığımda gardiyanlar beni kovmaya geldi. Nolan'ın benimle cinsel anlamda hiç ilgilenmediğinden emin olsam da, söz konusu gardiyanlar olduğunda bundan o kadar emin değildim. Bu yüzden onları yatak odamdan uzak tutmak için ne yapmam gerekiyorsa yaptım.

On dört gün. Bu kadar zaman geçmişti. Komodinin içinde çetele tutuyor, maun ağacına birbiri ardına işaretler kazıyordum. Bazen burada olduğumun tek kanıtı gibi geliyordu. Bu ve acı.

Her gün, beni en az bir saat boyunca acı içinde bırakacak yeni bir iğne yapılıyordu. Bu iğneler beni yere yığılmaktan alıkoysa da, bağımdan uzakta olmanın verdiği acıyı dindirmiyordu. Vücudum sanki çok güçlü bir grip geçiriyormuşum gibi ağrıyordu. Rastgele ateşim yükseliyordu. Bazen de tamamen bayılıyordum.

Bu iğnelerin artık etkili olmadıkları bir son kullanma tarihi olduğundan emindim. Sadece buna ne kadar yaklaştığımızı merak ediyordum.

Yatak odamın kapısı keskin bir şekilde çalındı.

"Geliyorum," diye bağırdım başıma bir sweatshirt geçirirken.

Kapı açıldı ve dağ gibi bir muhafız bana ters ters baktı. "Bekliyor, Prenses."

Muhafızlardan bazıları Galce *Bana-phrionnsa* dilini kullanırken, diğerleri İngilizceyi tercih etti. Ama her iki durumda da bana hitap ederken *hepsi* kraliyet statüme atıfta bulunuyordu. Bu beni tedirgin ediyordu. Çünkü bunun gerçekten doğru olup olmadığını kim bilebilirdi? Ve eğer öyleyse, ailemin öldürülmesine neden olan şey buydu.

Bu düşünce içime yeni bir acı dalgası gönderdi. Gözlerimin arkasında basınç oluştu. Onları özledim. Adamlarımı özledim. Ve o kadar yorgundum ki bir acıya teslim olup beni alıp götürmesine izin vermek istiyordum.

"et," diye bağırdı.

Sarmal düşüncelerimden sıyrıldım ve onu kapıdan dışarı kadar takip ettim. Koridorlar ve merdivenler her geçen gün daha da zorlaşıyordu ve fuayeye ulaştığımda ağır ağır nefes alıyordum.

Başka bir muhafız kapıyı açtı ve dağ adamı beni dışarı çıkardı. Onları saymaktan vazgeçmiştim. Takip edilemeyecek kadar çoktular. Ve isimlerini bilmek istemiyordum.

"İşte " diye selamladı Nolan. "Bu sabah nasıl hissediyorsun? *Bana-phrionnsa*?"

Ona verecek hızlı bir cevabım yoktu. Onlar günler önce ölmüştü. Sadece orada durdum ve denemek istediği her neyse onu bekledim. Meditasyonlar, iksirler ve hatta savaş eğitimi bile vardı. Nolan'ın her yöntemin ardında değişimi teşvik edebilecek farklı bir düşünce süreci vardı. Hiçbiri işe yaramamıştı.

Bana kaşlarını çattı. "Uyumadın mı?"

Neden sorduğunu biliyordum. Her zamanki parlak menekşe rengi gözlerim gri bir renk almıştı ve koyu halkalar vardı. "Ben yaptım."

Nolan'ın ağzı sert bir çizgi halinde inceldi. "Kendini iyi hissetmiyorsun."

"Bağlarıma ihtiyacım var," diye dürüstçe cevap verdim. Beni daha iyi hissettirecek tek kişi onlardı. Bana güç verecek tek kişiler onlardı. Onlar olmadan, asla değişebileceğimi sanmıyordum.

Nolan başını hızla salladı. "Kimseye ihtiyacın yok. Sen bir Bohannan'sın. Bu kaledeki herkesten daha güçlüsün. Sadece o güce erişmen gerekiyor."

Ağlama dürtüsü çok güçlüydü. Yere uzanıp keder ve acının beni bütünüyle yutmasına izin vermek. "Denedim. Denediğimi biliyorsun."

Yüz ifadesi bir nebze olsun yumuşadı. "Öyle olduğunu biliyorum. Ama pes edemeyiz."

"Neden beni eve götürmüyorsun, orada çalışmaya devam edebiliriz? Daha güçlü olsaydım, belki bu gerçekleşebilirdi."

Bu, olayların mantıklı olmayan . Nasıl yer değiştireceğimi öğrenmeme yardım etmek pek de alçakça bir plan sayılmazdı. Nolan'ın bunun için beni kaçırmaya gerek yoktu. Muhtemelen konseyi işin içine sokup bana zorla ders verdirebilirdi. Ama beni kaçırmıştı. Bu da bulmacanın bir parçasını kaçırdığım anlamına geliyordu.

"Hayır," diye kestirip attı Nolan. "Vardiyadan *sonra* arkadaşlarının yanına dönebilirsin. Seni ihtiyacın olduğu gibi zorlamayacaklarını biliyorsun. Seni şımartacaklar ve amacından uzaklaştıracaklar."

Ama bundan daha fazlası vardı. Nolan'ın bana ejderha formunda ihtiyaç duymasının bir nedeni vardı. Sadece ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Tamam." İçimi çektim. "Bugün ne yapacağız?"

Nolan omuzlarını geriye atarak, "Göğüs göğüse çarpışacağız," dedi.

Fark etmeliydim. Sadece fiziksel bir şey yapacağımız zaman giydiği spor kıyafetlerini giyiyordu. Ama öyle olsa bile, süslü bir tasarımcı markası olduğundan emindim.

"Pekâlâ." Tartışmanın bir faydası yoktu. Önce bir bacağımı sonra diğerini gerdim, kaslarım her hareketi protesto ediyordu.

"Ejderhalarımız bazen bizi savunmaları gerektiğini hissedерlerse yüzeye çıkarlar."

Nolan bunu daha önce açıklamıştı ama ejderham somurtkan bir şekilde sessiz kalmıştı. Bazen onu hissettiğimi sanıyordum, derimin altında yabancı bir şeyin hafif kırıltılarını, ama asla yüzeye çıkmamıştı.

Nolan'ın avlusunda kurduğu bir tür dövüş çemberinin içine girdim ve daha elimi kaldıramadan kaburgalarım sert bir yumruk indirdi. Ciğerlerimdeki hava uçup gitti.

iki büklüm oldum. Doğrulamak için çabaladım ama Nolan çoktan diğ r tarafıma bir kanca göndermişti.

Koşarak geri döndüm. "Ne be?" Hırıldadım.

Nolan bana kaşlarını çattı. "Daha çok çabalamalısın. Karşılık ver."

"Lanet olası iğnelerin beni öldürüyor. Hiç gücüm kalmadı," diye karşılık verdim.

"O zaman biraz bul," diye homurdandı ve tekrar bana doğru ilerledi.

İki darbeyi engelledim ama üçüncüsü elmacık kemiğime geldi ve beni geriye doğru uçurdu. Çakıl taşlarına sertçe çarptım. Kulaklarım cınladı ve başım uğuldadı. Tüm dünya yana doğru eğildi.

"kalk," diye emretti Nolan.

Ama oraya ulaşamadım. Uzuvarımın itaat etmesini sağlayamadım. "Kalk, yoksa ben seni kaldırıırım ve bu hiç hoş olmaz."

İçimden gerçek bir korku dalgası geçti ve ayağa kalkmaya çalıştım. Ama baş dönmem geçmedi. Artık Nolan iki kişiydi ve bu da saldırılarına karşı savunmayı neredeyse imkânsız hale getiriyordu.

Bana darbe üstüne darbe indirdi ve ben sadece yarısını savuşturabildim. "Zavallı," diye tükürdü. "Ejderhanın özgür olması gerek."

"Deniyorum!" Zorlu nefesler arasında söyledim.

"Yeterince değıl," diye karşılık verdi Nolan.

Görüşümde bir gümüş parıltısı vardı. Bıçak yan tarafıma saplanmadan sadece bir saniye önce *bıçağı* fark ettim. , beyaz bir acı içimde dolaşıyordu.

Nolan bıçağı çekerek serbest bıraktı. "Eğer ejderhanı serbest bırakamazsan, onu dışarı çıkmaya zorlayacağım. Ve bunun tek yolu acıdır."

CILLIAN

Köpek dişlerim diş etlerime bastırarak ofisimde volta attım. Daha önce ejderham üzerinde hiç bu kadar az kontrol sahibi olmamıştım. Ergenlik döneminde bile, bazen ben çağırmadan vardiyam başlardı. Ejderham dizginleri istiyordu ve *şimdi* istiyordu.

Hayden gideli on altı gün olmuştu. *On altı*. Ve nerede olduğuna dair en ufak bir ipucumuz bile yoktu.

Kendimi kontrol etmekle övünürdüm. Kendimi. Etrafımı. Yörüngemdeki her şeyin. Ama hiç şu an kadar güçsüz hissetmemiştim.

Kime güvenilebileceğimize dair en ufak bir fikrimizin olmaması da işe yaramadı. Aramızda bir hain vardı. Birisi bu duvarların içinden düşmanlarımıza bilgi sızdırıyordu. Profesör Brent denen o işe yaramazın işini bitirdiğimizi bilen biri. Ve Easton, Cáel, Maddox ve Hayden'ın o gün eve döneceklerini bilen biri.

Liste çok uzun değildi ama listedeki her kişi güvendiğim biriydi. Şimdi sırf bana ihanet etmiş olma ihtimalleri olduğu için her birinin boğazını kesmek istiyordum.

Telefonum çaldı ve gelen kısa mesajı taramak için cebimden çıkardım.

"Bir şey var mı?" Knox sordu, sesine umutsuzluk karışmıştı. Yine de sözlerindeki o umutlu eğilimi bırakmamıştı. Hepimiz gibi değil.

Cihaza kaşlarımı çattım. Herkesin aramasını, yeraltı çevrelerinde tanıdıkları kim varsa onlara haber vermesini . Ve Hayden'ın sağ salim dönmesi için yirmi milyon dolarlık bir ödül teklif etmiştim. Böyle bir savunmasızlığı göstermek aptalcaydı. Onun benim için ne anlama geldiğini göstermek. Ama umurumda değildi. Küçük Alevimi geri almak için her şeyi yapardım. Bunun için dünyayı yakmak gerekse bile.

"Ben Declan," dedim, sesim şeyden çok törpülenmişti. Üvey kardeşlerim bize yardım etmek için ellerinden geleni yapıyorlardı ama şu ana kadar elleri boş dönmüşlerdi. "Devriyeleri hiçbir şey görmemiş."

Knox'un omuzları çöktü, yenilgi sonunda onu etkisi altına aldı. "Çok korkmuş olmalı."

Sözleri saplanmış bir bıçak gibiydi. Knox da ben de Hayden'la aramızdaki bağın zayıfladığını hissediyorduk. Bu bağın kendisinden mi yoksa ondan mı kaynaklanıyordu, bilmiyorduk. Ve eminim ki Cáel'in kalan insan parçası her neyse, o da bunu hissedebiliyordu. Ama tanrılar onun nerede olduğunu biliyordu. Ejderhası dizginleri ele geçirmiş ve insan yarısını geri vermeyi reddetmişti.

"Oraya gitme," diye tersledi Maddox. "Başımızı dik tutmamız gerekiyor. Bunu mantıklı bir şekilde düşünmeliyiz."

Knox sandalyesinden kalktı ve Maddox'un göğsünü itti. "Senin için söylemesi kolay. Onu hiç umursamıyorsun. Hiç geri gelmese senin için daha kolay olurdu."

Maddox'un gözlerinden dehşet aktı ve hemen ardından öfke geldi. Hiçbirimiz onu durduramadan yumruğunu savurdu ve Knox'un tam çenesine vurdu. Knox'un kafası şiddetli bir şekilde geriye savruldu.

Ben Maddox'u tutarken, Easton misilleme yapamadan kardeşinin üzerine atladı. "Yeter!" diye bağırdım. "Yavrular gibi davranmayı bırakın. Siz yetişkin adamlarsınız. Öyle davranın."

Maddox beni silkeleyerek gömleğini fırçaladı.

Knox çenesini ovuşturdu ama Maddox'a ters ters baktı.

Easton kardeşini inceledi. "Kırıldı mı? Vites değiştirmen gerekiyor mu?" Knox çenesini ileri geri oynattı. "Kırık değil."

Şükürler olsun. Çünkü Knox'un beden değiştirmesi gerekirse, insan tarafını da geri alamama ihtimalimiz vardı. Şu anda hepimiz canavarlarımıza çok yakındık.

Pek yardımcı olacakları da söylenemezdi. Hayden'ı kaçıran her kimse ejderhaya dönüşmemişti. Onu bir araçla götürmüşlerdi. Onları otoyola kadar takip edebildik ve sonra ortadan kayboldu.

Küçük Alev'imın Corbetts'in pençesinde olduğunu düşündükçe içim çalkalandı. Ona ne yapacaklarını. Bir çatlama sesi havayı deldi ve yere baktım. Masamın karşısındaki sandalyelerden birinin arkalığını tuttuğumu fark . Şu anda parçalanmış olan bir sandalye.

Easton omzumu kavradı. "Onu bulacağız. Bulana kadar da durmayacağız."

Ama çok geç olmadan, çok geç olacaktı. Çünkü Hayden'ın biz olmadan geçirebileceği çok fazla gün vardı. En azından aramızdaki bağ henüz sağlamlaşmamışken. Ve onu bulmayı başarsak bile, sonunda bulduğumuzda ne durumda olacaktı?

Telefonum yine çaldı. Hepimizin gözü ona gitti. Avukatımız. *Hay sikeyim*. Uğraşmak zorunda olmadığımız şey, etrafta dolanmayı bırakmayan lanet olası polislerdi. Hayden ve Cael'le konuşmak istiyorlardı. Avukatımız onları oyalıyordu ama bunu sonsuza kadar yapamayacaktı. Polislere ve üniversiteye Cael'in hasta bir akrabasını ziyaret etmemiz gerektiğine dair bir bahane uydurmuştuk ama bu bize sadece çok fazla zaman kazandırır.

Duvarlar her yeri kaplıyordu. Ve ilk defa bir cevabım yoktu.

Bu sefer telefonum çalmadı. Çaldı. Hepimiz sıçradık.

"Evet?" Kırptım.

"Alfa. Kurtlardan biri burada. Haberleri olduğunu söylüyor," dedi Pete hattan.

"?" "Brix."

İnfazcımın sesindeki şüpheyi duyabiliyordum. Onu içeri almak istemiyordu ama başka seçeneği de yoktu.

"Ona eve kadar eşlik edin," diye emrettim.

Telefonu kapatmadan önce hareket ediyordum, ofisimden çıkıyordum, kardeşlerim de peşimden geliyordu.

"Kim?" Maddox sordu.

"Brix. Bizim için bilgisi olduğunu söyledi."

Son zamanlarda kendini çok boş ve cansız hisseden evin içinden yüklü bir enerji geçti. Ön kapıyı çekip açtım ve beklemeye başladım. Birkaç dakika sonra ciplerimizden biri yanaştı.

Brix kapıdan çıktı ve birkaç saniye içinde bize doğru yürümeye başladı. Pete araçta kaldı. Şu anda ona güvenmediğimi biliyordu. Ama zorlamadı, bunun acısını göstermesine izin vermedi.

"Anlat bize," diye kestirip attım.

Brix beklemedi. "Onu bulduğumuzu düşünüyoruz." Korku ve kutsanmış bir rahatlama içimde dolaştı. "Nerede?" Easton sordu.

Brix, East'in ses tonuna en ufak bir tepki bile vermedi. "Oraya ulaşamayacaksın."

"Cehenneme yolumuz var," diye tersledi Knox.

Brix, "Şansınız olmadan önce gökyüzünden vurulacaksınız," diye homurdandı. "Ama biz yapabiliriz."

Gözlerim ona dikildi. "Ödeme olarak ne isteyeceksin?" "Hiçbir şey," dedi Brix sakın bir sesle.

Gözlerimin parlamasına engel olamadım. Diablos sürüsü *her zaman* gerekli ödeme.

Omuz silkti, bu hareket uzun siyah saçlarının kaymasına neden oldu ve gözünün yanındaki bıçak dövmesini ortaya çıkardı. "Kız arkadaşını beğendim. Kimsenin bir kadını rızası dışında almaya hakkı yoktur. Onu geri getireceğiz. Telefonun yanında kal."

Öfkemi kontrol altında tutmak için mücadele ederken çenem ileri geri hareket etti. "Kim. Kim. O mu?"

Brix cevap vermeden önce uzun bir süre beni inceledi. "Nolan St. James."

Öfke beni diri diri yakarken damarlarımdan ateş fışkırdı. "Organlarını teker teker çıkarıp, sevdiği herkes izlerken ona yedireceğim."

Brix sadece bana baktı. "Güzel."

HAYDEN

Acı her yerdeydi. Sanki varlığımın bir parçasıydı. Etkilenmeyen tek bir hücre bile yoktu.

Karnımdan ve sırtımdan özellikle şiddetli bir yanma yayılırken başım sürekli bir vuruşla zonkluyordu. Ama artık hareket etmemem gerektiğini, gözlerimi bile açmamam gerektiğini çok iyi biliyordum. Çok ileri gittikleri anlar için yaşadım ve bilinçsizliğin içinde kayboldum. Ama uyandığım an her şey yeniden başlayacaktı.

En azından bugün kar yüzünden şenlikleri büyük bir spor salonuna taşımışlardı. Bu da bayıldığımda soğuk ve sert zemin yerine minderlerin üzerine düştüğüm anlamına geliyordu. Küçük merhametler.

Sesler kulağımı gıdıkladı ama beynimin kelimeleri gerçekten yorumlaması biraz zaman aldı.

"Alfa, vardiyasının önemli olduğunu biliyorum ama son zamanlarda çok fazla kan kaybetti. İyileşmek için zamana ihtiyacı var."

Nolan'ın en güvendiği muhafızlardan birinin sesini tanıdım. Bana nezaket gösterdiğini düşünmek isterdim. Ama göstermiyordu. Sadece ölmemi istemiyordu çünkü o zaman beni istedikleri şey için kullanamazlardı.

"Zamanımız tükeniyor Grady," diye hırladı Nolan.

"Belki de gizlidir," dedi başka bir erkek sesi. "Asla yer değiştiremez."

" zaman onun ölümünün bir önemi kalmayacak, değil mi?" Nolan tersledi.

Sözlerindeki acımasızlık, görünür bir tepki vermemi engelliyordu. Uyanık olduğum zamanlarda, Nolan hala *bu senin iyiliğin için* kartını oynuyordu. Sanki benim gardiyanım ve işkencecim değil de şefkatli bir amcaymış gibi. İstedliğini elde ettiği sürece yaşamamın ya da ölmemin umurunda olmadığını hep biliyordum.

"Peki ya büyücümüzün üzerinde çalıştığı iksir?" Grady sordu. "Değişimi zorlayan iksir."

Nolan bir an sessiz kaldı ama dişlerinin gıcırdadığını duyabildiğime yemin edebilirim. "Henüz mükemmel değil. Son test deneği yarı kaymış halde sıkışıp kaldı ve daha sonra öldü."

Nolan'ın tarif ettiği şey kafamda canlanırken mideme kramplar girdi. Her iki varlık olarak sıkışıp kalsaydınız vücudunuz parçalanırdı.

"O zaman en azından terazisini alırsın. Tek istediğin bu değil mi?" diye sordu üçüncü adam.

Kaskatı kesildim, bu hareket karnımdaki ve sırtımdaki bıçak yaralarının acıyla çekilmesine neden oldu. Pullarım mı? Peşinde olduğu şey bu muydu?

"Ejderha öldüğünde pullar tüm gücünü kaybeder, Mitchell." Nolan bu sözleri sanki adam bir embesilmiş gibi söylemişti. "Ona canlı, nefes alan ama hapsedilmiş olarak ihtiyacım var. Onun pulları bana önce konseyin, sonra da orduların kontrolünü ele geçirmek için ihtiyacım olan tüm gücü verecek. Beni yüzyıllarca hayatta tutmaya yetecek kadar gücü olacak."

Kalbim kaburgalarımın çarpıyordu. Her atış yeni bir acının alevlenmesine neden oluyordu ama sesimi çıkarmadım. Başka bir ejderhanın pullarından güç kazanıldığına dair hiçbir şey duymamıştım. Ve çocuklar daha uzun yaşadığımızdan bahsetmişlerdi ama *yüzyıllarca* değil.

"Kraliçenin mor olduğu doğru mu?" Grady sordu, gerçek merak sesine yansımıştı.

Nolan alay etti. "Mor doğru kelime değil. Gerçekten insan dilinde öyle bir kelime yok. Onu bir keresinde ejderha formunda görmüştüm. Derisinde incimsi bir parlaklık vardı ama altında mor bir kök vardı."

"Bir tartıyı derinize yerleştirdiğinizde ne kadar süre dayanır?" Mitchell sordu.

"Bilinmiyor," diye kestirip attı Nolan. "Ve seni ilgilendirmez. Kendin için bir tartı almayı düşündüğüne dair en ufak bir *koku*

alırsam

gözünü bile kırpmadan kafanı bedeninden ayıracaksın."

Mitchell hızla, "Asla, alfa," dedi. "Ben sadık biriyim."

Ama sesindeki yalanı duyabiliyordum. Ölçeklerimi istiyordu, belki de var olmayan ölçeklerimi. Peki ne için? Güç için mi? Daha uzun bir hayat için mi?

Hepsi beni hasta etti. Hepsi umutsuzca güce açlardı. Peki ya hiç yer değiştirmesem ne olacaktı? Beni burada hayatta tutamayacakları kesin.

Gözlerimin arkasında yeni bir ateş yandı. Gözyaşları dökülebilirdi ama ben tamamen ağlamıştım. Yastığıma ağlayarak çok fazla gece geçirmiştım, ruhum çocuklar için ağlıyordu. Kollarının beni sarmasını, kokularının bana güvende olduğumu söylemesini özlüyordum.

"Onu uyandırın. Tekrar gitme vakti geldi," diye bağırdı Nolan.

Söyledikleri her şeyi duyduğumu belli etmek istemediğim için kaskatı kesilmemeye çalıştım.

Minderde ayak sesleri duyuldu. Bu sefer omuzlarım titremedi. Onun yerine bir çizme kaburgalarımın çarptı ve dudaklarımdan acı dolu bir inilti döküldü. Göz kapaklarım içgüdüsel olarak çırpındı. Floresan tepe lambalarının acımasız ışığı başımdaki çarpıntıyı daha da kötüleştirdi. Kesinlikle beyin sarsıntısı geçirmiştım.

", uyan," diye alay etti Mitchell.

Nolan ona kaşlarını çattı. "Yeter." Mitchell anında geri adım attı ve Nolan ileri atıldı. Bana ulaştığında yere çömeldi. Oturmaya çalışmakla uğraşmadım. Bu benim için planladığı acıyı durdurmuyacaktı. "Sana zarar vermek istemiyorum."

Buna homurdanmak istedim ama sesimi çıkaramadım.

"Senin için en iyi olanı yapıyorum, ejderhalar için en iyi olanı."

Nolan'ın buna gerçekten inanıp inanmadığını merak ettim. Zihni gerçekten de türümüzün tüm sorunlarının çözümü olduğunu düşünecek kadar çarpık mıydı?

Bana bakarken ağzı sert bir çizgi halinde inceldi. "Daha çok çabalamalısın."

Derinlerde bir yerden öfke fışkırdı. "Öyle olmadığımı mı düşünüyorsun?" Sesim kendiminkine hiç benzemiyordu. şeyden çok törpülenmişti. "Bunu durdurmak için bir şey yapmayacağımı mı düşünüyorsun?"

Çok ileri gitmesi ve beni bitirmesi için dua ettiğim günler oldu, sadece acıyı durdurmak için.

Nolan kollarımdan tuttu ve beni ayağa kaldırdı. Bu hareket o kadar ani oldu ki karnımdaki ve sırtımdaki yaralar tekrar açıldı. Zaten lekeli olan gömleğime taze kan akışını hissedebiliyordum. Kanı görebilmem için bana beyaz tişörtler giydirmeye başlamışlardı. Ve kan her yerdeydi.

"Sen gelmiş geçmiş en güçlü ejderha soyundan geliyorsun. Öyle davranmaya başla," diye homurdandı Nolan.

Kayıyordu. Kontrolü elden bırakıyordu. Bıçağını kemerindeki kınından çıkarırken, acaba çok ileri gideceği zaman bu mu merak ettim. Sonunda gideceğim yer.

Nolan bıçağı kaldırdı, gümüş rengi sert floresanlarda parlıyordu. Ama tam bıçağı indirmek üzereyken ışıklar tamamen kesildi. Ve karanlığa gömüldük.

HAYDEN

Karanlık çöktüğü anda bağırışlar patlak verdi ve bu bağırışlar sadece salonun içinden gelmiyordu. Odanın dışından da bağırışlar duyabiliyordum. Kafamda "acaba "lar dönüp duruyordu. Kar elektrik hatlarını mı kesmişti? Bir şalter mi indirilmişti? Yoksa adamlarım benim için mi gelmişti?

Son soruyu düşünmekten bile korkuyordum. Çünkü eğer doğru değilse, yıkılan umudumu sürdürebileceğimden emin değildim. Onlarla birlikte olmayı bir sonraki nefesimden daha çok .

"Sektör bir, rapor ver," diye bağırdı Nolan.

Geri çekildim, sesinden, zalimliğinden uzaklaştım ve karanlığın kucağına girdim.

"Telsizlerin nesi var böyle?" diye hırladı.

Hilal şeklindeki ayın ışığı Mitchell'ın silüetini seçebilmeme yetiyordu, çünkü kulaklığına bağlı telsizdeki bir düğmeye defalarca basıyordu. "Çalışmıyor. Ama bu mümkün olmamalı. Pille ."

Grady kaskatı kesildi, kafası odanın bir tarafından diğerine savruldu. "Tabii biri küçük bir EMP patlatmadıysa."

Odayı ararken Nolan'ın omurgası dikleşti. "Hayden, hemen buraya gel."

Cevap vermedim; sadece karanlığın içine doğru kaymaya devam ettim.

"Şimdi dedim," diye hırladı.

Nolan'ın benden koşarak gelmemi beklemesi midemi bulandırdı. Çünkü yolun bir noktasında onunla savaşmayı bırakmışım. Tamamen pes etmişim ve sadece acıya hazırdım. Bu çirkin gerçek beni utanca boğmuştu. Ne zaman bu kadar zayıflamışım?

"Şimdi gel, yoksa kılıcımı diletirim sana."

Nolan'ın sesindeki çarpık vahşet içimde bir ürperti yarattı ama yine de cevap vermedim. Sadece bir adım atmaya devam ettim, sonra bir adım daha, karanlığın içine doğru.

"Odayı arayın. Şimdi!" Nolan emretti.

Grady ve Mitchell hemen zıt yönlere doğru ilerlemeye başladılar. Ama bana ulaşmaları uzun sürmeyecekti. Gölgelemin derinliklerini görmeye ve bunu odadaki hafızamla eşleştirmeye çalıştım. Arkamda beni ya da en azından dikkatimi dağıtabilecek kum torbaları vardı.

Kısa bir çığlık duydum, ardından bir gümbürtü ve son olarak bir şeyin paspaslı zemine çarpmasıyla bir gümbürtü. Sesin yönü görmeye çalıştım ama spor salonunun o köşesi daha karanlıktı ve fark edebildiğim tek şey hafif bir gölge hareketiydi.

"Grady, Mitchell, rapor verin," diye kestirip attı Nolan. Ama sözlerinde en ufak bir tereddüt, en ufak bir korku belirtisi duyabiliyordum.

"Grady saat üç yönünde, alfa." Bana yaklaşmıştı. Belki bir metre kadar. Kaburgalarım ciğerlerimi sıkıyor, tam nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Mitchell, rapor ver," diye emretti Nolan.

Cevap yoktu. Tek ses sağ tarafımdaki zincirin gıcirtısıydı. Biri kum torbalarından birinin yerini mi değiştirmişti? Umut hain kalbimi doldurdu. Burada mıydılar?

Nolan kapıya doğru tepindi. "Hayden'ı bul, hemen!"

Grady hemen, "Evet, alfa," dedi.

Nolan kapıyı çekip açtığı anda kavga sesleri odayı doldurdu. Çığlıklar, silah sesleri ve yardım çığlıkları. Midem bulandı. Kurtarma görevine gelen beş adamdan çok daha fazlası gibiydi. Peki, burada kim vardı?

Panik pençelerini derinlere sapladı. Corbetts beni bulmuş olabilir miydi? Tanrım, umarım bulmamışlardır. Bir hapishaneyi diğeriyle takas etmek benim geleceğim .

Kısa bir an için gözlerimi kapattım ve çocukların bulmama yardım ettiği tüm cesareti toplamaya çalıştım. Savaşacaktım. Onlar için. Kendim için. Bizim için.

Nolan kapıyı çarparak kapattı. "Bu kaleden kimsenin haberi yok. Bir saldırı mümkün olmamalı."

Grady cevap vermedi ama gölgesinin yaklaştığını gördüm. Her adım beni daha fazla tehlikeye atıyordu.

Bir kapı daha açıldı ve bir avuç muhafız içeri doluştu. "Alfa!" diye seslendi biri. "Güvende misin?"

"Evet," diye bağırdı Nolan. "Burada kim var? Ve prensesi bulun!"

"Emin değiliz. Maskelenmişler. Yerleşim planımızı biliyorlar ve tüm güvenlik önlemlerini devre dışı bırakmış durumdalar."

Ay Nolan'ın yüzüne vurdu ve oradaki öfkeyi görebiliyordum. "Takviye kuvvetler nerede?"

"Hâlâ otuz dakika var," dedi güvenlik görevlisi. Otuz dakika.

Kaçmak için o kadar zamanım vardı. Ceketim olmadan karda yürümek zorunda kalsam bile bu riski alırdım. Bana bu canavarlardan kurtulup adamlarımın yanına dönme umudu veren her şeyi.

Bir el saçlarımı tuttu ve sertçe çekerek beni sert bir bedene geri çekti.

"Yakaladım onu!" Grady bağırdı.

Dirseğim içgüdüsel olarak geri geldi ve sivri ucu karnına saplandı. Grady beni tutuşu gevşeyince bir ses çıkardı. Sadece dönmem için yeterliydi. Dizim yukarı çıktı ve kasiğine çarptı. Düşerken haykırdı.

Beklemedim. Yerini ezberlediğim yan kapıya doğru koştum.

"Kaçıyor!" diye bağırdı bir muhafız.

Tam elim kapı koluna uzanırken biri kolumu tuttu ve beni geri çekti. Sırtımda ve karnımda ağırlar başladı ama

adamin burnuna bir avuç içi darbesi indirdim. Tkezeleyerek geri çekildi ama beni bırakmadı.

Diz tekmesini tekrar denedim ama engelledi. Görüşüm titriyordu ve çok fazla kan kaybettiğimi biliyordum.

Tam mücadelemın boşa gideceğini düşünürken, maskeli bir figür adamin arkasına geçti. Muhafızın boynunda bir gümüş parıltısı belirdi ve sonra adam yere düştü, boğazı kesilmişti.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ama arkamdan bir el ağzımı kapattı. Arkamdaki kişiye karşı mücadele ettim, kurtulmaya çalıştım ama çok güçsüzdüm. Bir ses kulağıma alçak sesle yaklaştı. "Ben Brix. Beni Cillian gönderdi. Seni buradan çıkaracağız."

İçimi bir rahatlama kapladı ama hemen ardından şüphe geldi. Zalim bakışları ve gözünün yanındaki bıçak dövmesiyle Brix'in görüntüsü zihnimi doldurdu. Özellikle güvenmem gereken birine benzemiyordu ama başka seçeneğim de yoktu.

Çünkü yeni bir karanlık çöküyordu ve bu kez onu durduracak gücüm yoktu.

EASTON

Rüzgâr etrafımızda savruluyor, yeni bir kar fırtınası yaratıyordu ama ben en ufak bir soğuk hissetmiyordum. Beni sıcak tutan sadece şekil değiştiren kanım değildi. Damarlarımda dolaşan suçluluk duygusu, Hayden'ın şu anda hissediyor olabileceği acı dışında her şeye ve her şeye karşı hissizleştirmişti beni.

Onu hayal kırıklığına uğrattım. *Tekrar.*

Ve tanrılar onun şu anda ne yaşadığını biliyordu. O gittiğinden beri olasılıklar beynimde acımasız bir slayt gösterisi halinde oynuyordu. Her görüntü bir öncekinden daha kötüydü. Hak ettiğimden daha fazla bir işkence.

Bir el omzuma yapıştı ve sıktı. Başımı kaldırıp kendiminkinin aynadaki görüntüsü olan yüze baktım. Gözler hariç her şey.

"İyileşecek," dedi Knox.

Ama sesindeki gerginliği duydum. İkizimin onun iyi olup olmadığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği Hayden'ın hayatta olduğuydu. Zayıflamış bağı hâlâ hissedebiliyordu. Çünkü o eşimize ve ben değildim. Ve bunun için hatalı olan tek bir kişi vardı... ben.

Yeni bir utanç dalgası çöktü. Böyle bir zamanda kardeşimi kışkandım. Hayden'ı hissetmek için her şeyimi verirdim.

tam o anda. Özünden bir parça bile olsa. Ama yapamadım. Çünkü her zaman yaptığım gibi her şeyi berbat etmişim.

Knox omzumu daha sıkı kavradı. "Yapma. Bu senin suçun değil."

Cevap vermedim, gözleriyle buluşmadım. Bunun yerine, sanki beni çektiğim acıdan uzaklaştıracak yeni bir bilgi bulacakmışım gibi Bumfuck, Montana'daki küçük havaalanını taradım. Ama tek gördüğüm son üç saattir gördüğüm şeydi.

Hayden elimize geçer geçmez kalkış yapabilmemiz için sürekli kar temizleyen bir ekip. Cillian'siyaha boyatmak için fahiş miktarda para harcadığı özel jeti. Adamın kendisi, volta atıyor ve her iki nokta beş saniyede bir telefonunu kontrol ediyordu. Maddox, sanki Hayden'ı bize geri getirebilecekmiş gibi kıpırdamadan dağlara bakıyordu.

Kayıp olan tek kişi Cael'di. Ona ulaşamamıştık. Ejderha formundayken olmazdı. Dizginler canavarının elindeydi ve geri vermiyordu. Belki de hiç vermeyecekti.

Knox düşüncelerimi bölerek, "Doğu," dedi.

İkizimin sesinde ona dönmemi sağlayan bir yalvarış vardı. Sevdığım bir insanı daha incitmeye dayanamazdım. "Bilincim yerindeydi. Ona ulaşmalıyım."

Araba kazası kafamda tekrar tekrar oynadı, Hayden'ın karşılaşabileceği şeylerin ne olabileceğine dair tek teselli buydu. Her gördüğümde, sanki her şeyi yeniden yaşıyormuşum gibi hissediyordum. Bize çarpan SUV. Aracımız yuvarlandı. Hayden'ın çığlıkları.

Knox benim alanıma girdi, her zamanki rahat ifadesini öfke kesiyordu. "Lanet olası bir ön cam tarafından kazığa oturtuldun. Nolan onu almaları için lanet olası paralı askerler gönderdi. Eğer kurtulmuş olsaydın, ölmüş olurdun."

"Belki. Belki de değil. Ama en azından onun için savaşırdım." Onun cansız bedeninin sürüklenip görmek zorunda kalmazdım. Hayatta mı yoksa ölü mü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çünkü onu hissedemiyordum. Ancak Cillian'ı hatta bağladıktan sonra emin olabildim. Ve lanet olsun, bu acıttı.

Knox beni sert bir şekilde itti. "Aptal olma. Hepimizin kafasının oyunda olması gerek."

"O haklı," dedi Cillian, bize yaklaşıp anlaşmazlığımızın sıcaklığını kontrol ederek.

Son zamanlarda tek yaptığı bizi öfke patlamalarından kurtarmak gibi görünüyordu. Çünkü Hayden olmadan dağılıyorduk. Birdenbire onsuz bunca yıl birlikte kalmamız bir mucize gibi göründü.

"Bir şey var mı?" Ona sordum, cevabı zaten biliyordum.

Cillian başını salladı, yüzünde acı çizgileri vardı. Kontrol ustası onunla birlikte kayıyordu ve bu, her şeyi bir arada tutmak için Hayden'a ihtiyacımız olduğunun daha fazla kanıtıydı.

Maddox, "Şimdiye kadar onlardan haber almış olmalıydık," dedi.

Cillian'ın tam tersiydi. Her şeyi öyle bir kilitlemişti ki, umursayıp umursamadığını anlamak zordu. Her şey klinikti, kopuktu. Ve bu bende Mad'in burnunu kırıp ona bir şeyler *hissettirme* isteği uyandırdı.

Cillian milyonuncu kez telefonuna baktı. "Brix birkaç olası yaklaşım olduğunu söyledi. Bunlardan ikisi çok daha uzun sürecek."

Maddox'un çenesindeki bir kas seğirdi. "Artık o uzun pencereyi geçtik."

"Yine de onu kurtarmak zorundaydılar," diye karşı çıktı Knox, her zaman olumlu yönleri görmeye çalışırdı. Ama o bile bu konuda zorlanıyordu.

"Onlarla birlikte gitmeliydik," diye tükürdü Maddox. "Tek bildiğimiz, onu fidyeye için alabilecekleri."

Cillian betasına ters ters baktı. Normal şartlar altında Mad'in sözleri bir meydan okuma olarak değerlendirilebilirdi. "Brix bizim arkamızı kollar. Ama öyle olmasaydı bile, o fidyeyi gözümü kırpmadan ödeyeceğimi biliyorsun."

Maddox, "Nolan'ın emrinde bir ordu var," diye karşı çıktı. "Brix ve Diablolar şu anda kendi kanlarıyla dolu bir havuzda yüzüyor olabilirler."

Cillian, "Onlarla birlikte gitseydik tam da bunu yapıyor olacaktık," diye karşılık verdi.

Ve haklıydı da. Brix bize Nolan'ın mülkünde uçaksavar füzeleri kullandığını söylemişti, bu da hava yoluyla herhangi bir yaklaşımın bizi birkaç saniye içinde öldüreceği anlamına geliyordu. Bu bir ihanetti.

bizim türümüzün böyle silahlara sahip olması bile, ama Nolan'ın umurunda değildi.

"Onu neden kaçırdığını hâlâ anlamıyorum," dedi Knox, sesi acı doluydu.

Cillian'ın çenesi ileri geri hareket etti. "Ya bizi boyun eğmeye zorlamak ya da onu isteyen başka bir sürüden bir şey almak için."

Hayden'ı geri almak için Nolan'a elimden gelen her şeyi verirdim ve o da bunu biliyordu. talepleri bize çoktan vermiş olmalıydı. Ve onu başka bir sürüye vermemiş olması, peşinde olduğu başka bir şey olduğu anlamına geliyordu. Sadece ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Bak," diye havladı Maddox.

Üçümüzün de kafası Maddox'un odaklandığı yöne doğru sarsıldı. Karartılmış bir SUV, refleksler söz konusu olduğunda vites değiştirme hızına sahip değilseniz, pervasız olması gereken bir hızla virajlı dağ yolundan aşağı doğru hızla ilerliyordu.

Önce Cillian harekete geçti, uçağa doğru koştu ve pilota kalkışa hazır olması için bağırdı. Maddox havaalanı ekibine pistte yeni bir yol açmaları için seslendi, böylece kaldırımı temizlemelerini beklemek zorunda kalmayacaktık. Knox da bir ileri bir geri volta attı.

Bir santim bile kıpırdamadım. Bir parçam, gözlerimi o SUV'den bir an bile ayırırsam tamamen yok olacağından korkuyordu. Her bir virajı alışını ve ardından havaalanına doğru hızla ilerleyişini izledim. Yaklaşırken kapılar açıldı ve Cillian'ın bu küçük havaalanının personeline ne kadar ödediğini merak ettim.

SUV gıcırdarak durdu ve karlar havada uçuştı. Bir saniye sonra Brix arkadan tırmandı ve bir şey çıkarmak için içeri uzandı. İlk aklına gelen *bir şeydi* çünkü her neyse hareket etmiyordu.

Sarı saçları keçeleşmiş ve koyu renkli bir şeyle kaplanmıştı. Başı doğal olmayan bir şekilde Brix'e yaslanmıştı. İşte zaman onu gördüm.

İlk başta koyu renk bir gömlek giydiğini düşündüm. Ama değilmiş. Bir noktada tişört beyazdı çünkü bir kolu hala o renkteydi. Ama geri kalanı kırmızının çeşitli tonlarındaydı. Parlak kıızıdan koyu, neredeyse kahverengiye kadar

Kan. Hayden kanlar içindeydi. Ve hareket etmiyordu.
Hepsi.

HAYDEN

Bilinçli ve bilinçsiz haller arasındaki o boşluktaaydım. Uyanık değildim ama uykuda da değildim. Bazı şeyler bilinçsizliğimi, tutunmama yetecek kadar uzun süre delip geçiyordu. Acı her zaman bunu başarırdı. Aracın her sarsıntısında ya da biri beni kollarına aldığıında. Kişinin attığı her adım. Çok fazla acı.

"Kim. Yaptı. Bunu kim yaptı?" diye hırladı bir ses. Bir parçam bu sözlerin sahibinin Cillian olduğunu anladı ama sesin tınısı daha önce hiç duymadığım kadar öfkeliydi.

"Nolan. Onu değiştirmeye çalışıyordu."

"Vardiya mı?" Knox sordu, sesi zar zor duyulabiliyordu.

"Bu barbarlık," dedi Easton, sesinde büyük bir ıstırap vardı.

"Kan nakline ihtiyacı var," dedi Brix onlara.

Gözlerimi açmak istedim. Onları görmeyi çok istedim. Gerçekten burada olduklarına inanmak için. Güvende olduğuma. Ama göz kapaklarımın itaat etmesini sağlayamadım.

"Ben yaparım." Sessizliği derin bir ses böldü. Maddox olduğunu biliyordum. Ama sözlerinde hiç duygu yoktu. Hiçbir şey yoktu.

"Onu bana ver," dedi Knox. "Bizim dokunuşumuza ihtiyacı var." Ama ses tonunda bir tereddüt vardı. Korku olabilir mi?

Kollar sırtımın altından kayarak içime yeni bir acı dalgası gönderdi. Serbest kalan iniltime engel olamadım.

Knox küfretti. "Ona zarar veriyorum. Ona daha fazla acı çektiremem."

Göz kapaklarım bir an için dalgalandı ve Knox ile Brix'in yüz ifadelerine odaklandım. Beni Knox'a teslim etmeden önce Brix'in yüzünde acıma ifadesi gördüğüme yemin edebilirim.

"Onu uçağa bindirmeliyiz," dedi Cillian, yaklaşırken sesi titriyordu.

Knox beni kollarının arasına aldı ve ben çalıştım.

"Hayden," diye mırıldandı, gözünden düşen bir damla yaş yanağıma kondu.

"Tamam," diye mırıldandım. Ancak bu kadarını .

Knox eğildi ve yanağını yanağıma bastırdı. "Çok üzgünüm bebeğim. Çok üzgünüm."

Maddox, "Onu uçağa bindir," diye emretti. "Onu orada tedavi edeceğim." "Bekle," diye seslendi Brix.

Knox sustu.

"Nolan'ın muhafızlarının çoğunu etkisiz getirmeyi başardık ama iki tanesi dikkatini dağıtarak kaçmasına yetti."

Cillian alçak sesle, gürleyen bir hırıltı çıkardı. "Nerede?"

Brix, Cillian'ın öfkesine herhangi bir tepki göstermedi. "Bilmiyorum. İniş pistinden bir helikopter kalktı ve sanırım o da "

Bir dizi küfür ve hırıltı havayı doldurdu ve Knox'un kollarında titredim. Sanki vücudum onların öfkesini kaldıramıyordu.

Knox anında sustu ve beni nazikçe doğru çekti. " yok. Artık güvendesin, Hayden. Söz veriyorum."

Ama bu doğru değildi. Nolan özgür olsaydı olmazdı. O bir metre altına girene kadar ben de giremezdim.

"Onu avlayacağız," dedi Brix, alçak sesle. "Adamları sürümden birini yaraladı. Artık onun için kaçış yok."

Cillian'ın karanlık bakışları Brix'i delip geçti. "Sonunda bir ele ihtiyacımız var."

Brix uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra araca dönmeden önce başını salladı.

Cillian, "Seni geri uçurabiliriz," diye teklif etti.

Brix arkasını dönmedi. "Kendi yolumuzu kendimiz çizeriz."

Bir süre kimse kıpırdamadı ve sonunda Easton konuştu. Sesi daha önce hiç duymadığım kadar yumuşaktı. "Gitmemiz gerek. Hayden'ın ısınmaya ihtiyacı var ve biz burada ördek gibi oturuyoruz."

O zaman hala titrediğimi fark ettim. Ama bunun soğuktan mı yoksa korkudan mı olduğunu bilmiyordum. Çünkü gerçekten hissedemiyordum.

Knox o zaman hareket etti ama bunu yavaşça yaptı, beni mümkün olduğunca itip kakmamaya çalışıyordu. Cillian önümüzde aceleyle ilerleyerek yolumuzu bulmamıza yardım etti. Uçak merdivenlerinin her basamağı yaralı etime acı veriyordu. Yaralarımın taze kan hissedebiliyordum ve vücudumda nasıl kan kaldığını merak ediyordum.

Knox tırmanmaya devam ederken ışık ve gölge görüş alanımın önünde dans ediyordu. Ve sonunda, içerideydik. Uçak çok sıcaktı. Sanki yanıyordum.

"Onu arkadaki yatak odasına götürelim," diye emretti Cillian.

Yatak odasında mı? Uçakta mı? Bunların hiçbir mantıklı değil.

Ama birkaç saniye sonra Knox beni yatağa yatırıyor. Aktarma canımı yaktı, kolları yaralarımı çekiştiriyordu. İçimden kaçan iniltiye engel olamadım.

Odadaki öfkeyi ya da duyabildiğimden daha fazla hissedebiliyordum. Cillian ve Knox'la olan bağlarım bana onların nasıl hissettiklerini anlatıyordu. Ama bir şekilde Easton'inkini de hissediyordum. Hiçbir şey hissetmediğim tek kişi Maddox'tu.

Benden olabildiğince uzakta durdu, sadece klinik bir kayıtsızlıkla baktı. Yüzünde hiçbir şey yoktu.

"ihtiyacımız var," diye fısıldadı Easton.

"Maddox," diye kesti Cillian. "Marcus onunla ilgilenene kadar onu elimizden geldiğince iyi tedavi etmeliyiz."

Maddox hareket etmedi. Ama bir eli benimkine kaydı, sonra dudakları benimde gezindi. Knox. Bakmadan biliyordum, dahası hissediyordum. Sanki ten tene temas edince acım hafiflemiş gibiydi.

Hâlâ bir ıstırap denizi vardı ama o ruh acısı azalmıştı. Bağımdan koparıldığım için ağlayan iplik.

"Maddox!" Uçak taksi yapmaya başlarken Cillian havlayarak küçük odaya doğru ilerledi. "Ona yardım et."

Maddox'un gözleri büyüdü ve o anda gerçek korkuyu gördüm.
"Yapabilir miyim bilmiyorum."

MADDOX

Kan. O kadar çoktu ki Hayden'ın nasıl hâlâ nefes aldığını anlamıyordum. Kırmızı, beyaz çarşaflara sızarak ne kadar çok şey kaybettiğini daha da belirgin hale getiriyordu. Önümdeki görüntü çok uzun zaman önceki bir görüntüyle karışıp dönüyordu. Niecy'nin, benim ilk *her şeyimin*, kırık dökük, hırpalanmış ve cansız hali.

Cillian beni tekrar itti, bu kez uçak hızlanırken beni duvara çarptı. "Kafanı kışından çıkar ve *arkadaşımıza* yardım et."

Eş kelimesi beni şimdi ve buraya geri döndürdü. Hayden'a yeni bir gözle baktım, yüzünü kaplayan acıyı gerçekten görebiliyordum. Cillian'ı atlatıp tıbbi çantamı aramak için ana kabine geçerken arka dişlerim birbirine çarptı.

Dostum.

Lanet olası bir arkadaşı hak etmiyordum. Ve ilk kez, üniversitedeki rolüm nedeniyle Hayden'a dokunamayacağıma dair kendime söylediğim her şeyin tamamen saçmalık olduğunu fark ettim. Bu, onun bana olan bağı nedeniyle risk altında olmaması ve benim de değer verdiğin birini kaybetmenin getirdiği acı nedeniyle risk altında olmamam için oluşturduğum bir kalkandı.

Ama bunların hepsi yerle bir olmuştu. Çünkü Hayden o duvarları nazik merakı, ateşli ruhu ve

ona ait olan her şey. *Mo Ghràidh*. Ben istemesem de o benim her olmuştu. Ve şimdi, onu kaybedersem, hayatta kalamayacağımı biliyordum.

Deri tıbbi çantayı kaptığım gibi yatak odasına geri döndüm, tam da uçak yerden havalanırken. Beni karşılayacağını bildiğim görüntü için kendimi çelikleştirmeye çalıştım. Ama hiçbir işe yaramadı.

Hayden, kana bulanmış saçları ve kana bulanmış kıyafetleriyle. Yüzü acıyla buruşmuştu.

Knox onun yanında, yerde yattığı yerden bana baktı. Kızın elini bırakmamıştı. "Ona yardım et."

Ona hafifçe başımı salladım ve çantamı yatağın üzerine koydum. İçini karıştırırken tıbbi makasımı buldum. Hayden'a yaklaşarak kendimi onun gözlerine bakmaya zorladım. "Yaralarını tedavi edebilmem için tişörtünü çıkarmam gerekiyor. Sorun olur mu?"

Sesim çok sakin, neredeyse güven verici geliyordu. İçimde kabaran duyguların tam tersiydi. Hayden'ın son birkaç haftada neler yaşadığına dair hiçbir fikrim yoktu. Nolan ve adamlarının onu görebildiğimden daha fazla şekilde ihlal edip etmedikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şu anda kontrolün onda olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı ve ben de bunu ona sağlayacaktım.

"Tamam," diye fısıldadı Hayden.

Kelimeler çiğ ve cızırtılıydı, sanki zincirleme sigara içiyormuş gibiydi. Ama bu, yaşadığı çile sayesinde olmuştu.

"Önce ağrısı için bir şey veremez misiniz?" Easton sordu.

Yatağın diğer tarafında, duvara yaslandığı yerde onu zar zor fark etmiştim. Ama konuşurken bile gözlerini ayırmadı. Sanki çekerse kız kaybolacakmış gibi.

"Önce yaralarını değerlendirmem gerekiyor," dedim dikkatlice. Söylemediğim şey, Hayden ölüme çok yakınsa ona bilincini kaybettirecek bir şey verebileceğimizdi. Onu tamamen kaybedebilirdik.

Knox, "Büyücüyü de getirmeliydik," diye mırıldandı.

"Bu çok büyük bir riskti," diye kestirip attı Cillian. Ama Marcus'u bizimle birlikte uçağa bindirmediği için kendini suçladığını biliyordum.

O zaman hızlı hareket ettim, kardeşlerimin çözülmek üzere olduğunu biliyordum. Artık ortak bir amaca ihtiyacımız vardı ve bu da bakımdı.

Hayden için. Eğildim, tişörtünün tutup kaldırdım. Yavaşça pamuğu kestim. Makasın her sallayışında vücuduna daha fazla zarar verildiği ortaya çıkıyordu.

Gövdesinin her yerinde ve göğsünün üst kısmında çeşitli iyileşme veya hamlik aşamalarında kızgın dilimler belirdi. Son bir kesik atarken Knox keskin bir nefes aldı.

Yanındaki yara özellikle kötü ve derindi. Hayden titredi. "Sırtımda daha fazlası var."

Bir dizi küfür ve hırıltı havayı doldurdu ama onu korkutmak istemediğim için öfkemi içimde tutmaya çalıştım. "Knox, lütfen onu dönüştürmeme yardım et."

Ayağa kalktı, Hayden'ın elini bıraktı ve omzunu olabildiğince nazikçe kavradı. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı onu kaydırırken.

Hayden beni yaralayan bir inilti çıkardı. Mümkün olduğunca hızlı çalışarak pamuğu oradan da kestim. Easton içeri girdi ve yırtık kumaşı dikkatlice çekip çıkardı. Sırtını tam olarak gördüğümde, Nolan'ın yerleşkesinde bulunan her erkeğin bağırsaklarını deşmek istedim.

Sırtında sayısız yara vardı. Ön tarafı gibi onlar da iyileşmenin çeşitli aşamalarında ve bugün açılmış olması gereken daha fazla yara vardı.

Knox'a, "Onu tekrar ," dedim.

Bunu anında yaptı ve Hayden yumuşak bir inilti çıkardı. Knox elini Hayden'ın elinin içine sokarken başını Hayden'ın şakağına bastırdı. "Yanımda ben varım. Yalnız değilsin."

"Aşk. Seni," diye mırıldandı

Hayden. "Senin

bilebileceğinden çok daha

fazla."

Onların şefkatli sözleri beni öldürdü. Tanrım, bunu istiyordum. Ama aynı zamanda bundan çok korkuyordum.

Bu düşünceden sıyrıldım ve tıbbi çantayı karıştırdım. Hayden uyanırken bu yaraları tedavi etmemin imkânı yoktu. Bu barbarlık olurdu. Ona güçlü bir ağrı kesici verme riskini göze almalıyım.

Ben şırıngayı hazırlarken Cillian bana doğru yaklaştı. "Emin misin?" diye sordu. "Alabilir mi?"

Ona doğru baktım. "Başka seçeneğimiz yok. Yaralar çok derin. Bir kattan fazla dikiş atılması gerekecek."

Çenesinde bir kas çılgınca kasıldı. "Peki ya kan nakli?" "Malzemeler burada değil. Bunu bir kez yapmamız gerekiyor ev."

Kendimi suçlayacağım başka bir şey daha. Daha kapsamlı tıbbi malzemeye ihtiyacımız olabileceğini bilmeliydim.

Cillian, "Siktir," diye .

"Elimden gelen her şeyi yapacağım." Yatağa doğru ilerledim ve Knox'un tutmadığı kolunu nazikçe tuttum. "Küçük bir sızı olacak ve birkaç dakika içinde daha az acı hissedeceksin." Umarım hiçbir şey hissetmez.

"K," diye mırıldandı Hayden, çoktan sersemlemişti.

İğneyi damarına soktum ve ağrı kesiciyi enjekte ettim.

Hayden'in göz kapakları titremeye başladı.

"Bekle," dedi uyuşturucunun etkisiyle savaşıyor. "Sana söylemeyi unuttum. Nolan. Benim prenses olduğumu söyledi. Dex ailemi öldürdü. Terazilerim... onu güçlü kılacaktı. Onları istiyor. Ama ben değişmedim."

Ve sonra o gitti, geri kalanımız korku ve şok karışımı bir şekilde birbirimize bakarken bilinçsizliğe sürüklendi.

Eğer Hayden kraliyet soyunun sonuncusu olsaydı, doğaüstü dünya onu avlamaktan asla vazgeçmezdi.

KNOX

Hayden'ın sözleri havada asılı kalırken ölümcül bir sessizlik hüküm sürüyordu. Tamamen mantıklı değillerdi ama ne demek istediğini anlamaya yetecek bir araya getirebildik. Ona, kalbimi, ruhumu ve hayatımı çalan kadına baktım. Gerçekten de kraliyet soyumuzun son üyesi olabilir miydi?

Sonunda konuşan Cillian oldu. "Bir zamanlar kraliçenin hamile olduğuna dair söylentiler duymuştum. Ama ortadan kaybolduğunda herkes bunun bir söylenti olduğunu düşündü."

Maddox sersemliğini üzerinden attı. "Bunu daha sonra tartışırız. Şimdi yaralarını tedavi etmem gerekiyor. İlaç uzun süre kalıcı değil."

Hızla hareket etti, eldivenlerini taktı ve ihtiyacı olan aletlerin bulunduğu bir tepsi hazırladı. Ben Hayden'ın elini tutmaya devam ettim. Benim elimde gevşek duruyordu. Cansızlığı midemi bulandırıyordu. Onunla ilgili her şey yanıltı. Tanıdığım ve sevdiğim kadına çok zıttı.

"Ne ki?" Easton sessizce sordu.

İkizimin sesinde çok fazla acı vardı, gerçek bir ıstırap. Ama orada olduğunu bilmek için duymama gerek yoktu. Yaptıklarının bir yankısını her zaman hissedebilmişim. Geçtiğimiz yıllarda onun öfkesi ve acısıyla yaşamayı bu kadar zorlaştıran şeylerden biri de buydu.

"Hepiniz gövdesini temizlememe yardım edebilirsiniz," dedi Mad. "Eldivenlere ihtiyacınız var. Onu herhangi bir mikropla karşı karşıya bırakamayız. Enfeksiyon onun sonu olur."

Her kelime dikkatlice yerleştirilmiş bir darbe gibiydi ama diğer kardeşlerim gibi eldivenlerimi giyerek ayağa kalktım. Büyük gazlı bez parçalarını aldık ve Maddox'un üzerlerine hidrojen peroksitle benzeyen bir şey dökmesini bekledik. Hayden'ın etrafını sardık, hepimiz ona bakıyorduk, ilk adımı atamıyorduk. Eti yırtılmış ve hırpalanmıştı; yaraların etrafında farklı renklerde morluklar oluşmuştu. Ona ne yapmışlardı böyle?

Maddox önce hareket etti ve gazlı bezi karnının üzerinde gezdirdi.

Sertçe yutkundum, kendimi başlamaya zorladım. Sol omzunun üstünden aşağıya doğru çalıştım. Birkaç saniye içinde gazlı bez kanla ıslanmıştı. Hemen yeni bir tane aldım ve görevime geri döndüm. Gözlerimin önünde olup bitenlerden kopmaya, önümdeki figürü Hayden olarak değil de sadece bir beden olarak görmeye çalıştım. Ama yapamadım.

Her yara ve berede hastalık derinlerde bir yerde kaynıyordu. Kuruyan her kan parçasında öfke daha parlak yanıyordu. Ama durmadım. Sevdiğim kadından her bir kan zerresinin gitmesini istedim.

Bir gazlı bezden diğerine geçerek, hâlâ sızan yaralar dışında gövdesi tamamen temizlenene kadar temizlemeye devam ettik. Gözlerimin arkasında bir basınç oluştu, orada bir yanık parlıyordu. Bizim Hayden'ımız. Ömrümün sonuna kadar aklımdan çıkmayacak bir cehennem yaşamıştı.

Eldivenlerimi çıkararak, Maddox onun üzerinde çalışmaya başlarken elimi içine kaydırdım. Ne kadar sürdüğünden emin değildim. Dakikalar mı? Saatler mi? İşini bitirdiğinde gözleri kan çanağına dönmüştü ve yüzüne gerginlik çizgileri kazınmıştı.

Cillian'ın sert bakışları onu delip geçti. "O iyi olacak."

Bu aslında bir soru değildi; daha çok bir emirdi. Ama Maddox yine de ona cevap verdi. "Yaşayacak. Ama yer değiştirmedeği sürece bir süre güçsüz kalacak. Çok fazla kan kaybetti ve yaralarının bazılarında sinir hasarı olup olmayacağından emin değilim."

İçimi yeni bir öfke dalgası kapladı ve Hayden'ın elini çok sıkı tutmamak için mücadele ettim. "Nolan'ı bulmamız gerek," diye hırladım.

Cillian'ın çenesi ileri geri hareket etti. "Brix ve Diablos onu bulacak. Bu artık onlar için kişisel bir mesele."

Easton duvarı itti. "Hayden'ın söylediklerini tartışmamız gerekiyor."

Bakışlarımız buluştu ve birbirini tuttu.

"Gerçekten bunun mümkün olduğunu düşünüyor musun?" Ben sordum. Dünyamızın daha fazla kraliyet mensubu olup olmadığını bilmesi gerekiyordu. Ailem kraliçe ve kraldan bahsetmişti. Eşsiz güçlerinden ve benzersiz kuvvetlerinden. Özellikle kraliçe.

Cillian, Hayden'ın şu anda bir battaniyeyle örtülmüş olan baygın haline bakarken eliyle çenesini ovuşturdu. "Kraliçeye benziyor. Aynı menekşe gözler ve sarı saçlar."

"Bu, Dex'in neden ona bu kadar odaklandığını açıklıyor," dedi Maddox, sözlerinde bir ısıklık vardı. "Onlar için sadece bir kısırak olmayacaktı. Dex'in hayal bile edemeyeceği kadar büyük bir gücün aracı olabilir."

Easton'ın kaşları çatıldı. "Çünkü onun çocukları da aynı güçleri taşıma potansiyeline sahip."

Maddox başını salladı. "Ama Nolan'ın onun pullarını istemesiyle ilgili söylediklerini anlamadım."

Cillian küçük alanda volta atıyor, her adımda nefes alış verişini biraz daha düzensizleştiriyordu.

Alçak sesle bir küfür mırıldandım. Bir şey biliyordu. Hiçbirimizin hoşuna gitmeyecek bir şey.

"Ne?" Maddox talep etti.

Cillian hareket etmeyi bırakmadı ve kollarının üzerinde pullar dalgalandı. Kontrolü en iyi ihtimalle zayıftı. Ve tanıdığım herkesten daha fazla kontrolü olan bir şekil değiştiren için bu beni çok korkutuyordu.

"Yeraltı dövüşlerinin karanlık pazarla bağlantılı olduğunu biliyorsun," diye başladı, kelimeleri zorlanarak.

Cillian bir araya getirebildiği her kuruş için mücadele ederek kendi yolunu çizmişti ve yeraltı dövüşleri bunu yapabilmesinin tek yoluydu.

"Kara büyü," diye mırıldandı Easton.

Cillian başını sallayarak onayladı. "Asla düşünmek istemediğim şeyler duydum."

Sadece hayal edebiliyordum. Para ve güç için her şeyi yapabilecek büyücüler ve diğer doğaüstü varlıklar vardı. Ama bu şeylerin her zaman bir bedeli vardı.

"Yarı deli olduğunu düşündüğüm yaşlı bir büyücü vardı, ama hikayeleri her zaman eğlenceliydi. Bir keresinde bana sana başka bir ejderhanın güçlerini verebilecek bir büyü yapabileceğini söylemişti. Sadece onların pullarından birine ihtiyacın vardı," diye devam etti Cillian.

Yüzünde korku ve öfke karışımı bir ifadeyle Hayden'a baktı. "Ama her ölçek onların yaşam gücünden daha fazlasını alır, onları zayıflatır, tüketir. Ve eğer bir kerede çok fazla alırsanız..."

"Ne?" Easton talep etti.

Ama biz zaten biliyorduk. Sadece itiraf etmek istemedik.

Cillian yutkunmaya çalışırken boğazı düğümlendi. "Ejderhayı tamamen yok edecek."

HAYDEN

Tekrar yüzüyordum. O hiçlik denizinde. Ama bu sefer acı yoktu. Sıcaklık, rahatlık ve *doğruluk*tan başka bir şey yoktu.

Hepsinin içinde yuvarlanmak ve hiç ayrılmamak istedim. Rüya mı görüyordum? Öyle olmalıydım. Asla durmak istemedim. Nolan'a ve onun hiç bitmeyen işkence akışına geri dönmek istemedim.

"Aç gözlerini, Küçük Alev."

O derin, sert seste nazik bir emir vardı. Ama yine de emirdi. Ve bu bir şekilde dinlemek istediğim bir emirdi.

Kaşlarımı çattım. Gözlerimi açmak istemedim. Hiçliğin içinde kalmak istedim.

Bir kıkırdama sesi duyuldu ve tenimde hoş bir ürperti yarattı. "Uykusunda bile inatçıdır."

Bir parçam Knox'un sesini tanıdı.

Bu kalbimi hızlandırdı. Onu gerçekten duyuyor muydum? O burada mıydı? Gözlerimi açıp kendim görmekten çok korkuyordum.

Biri boynuma sokuldu ve sert bir yağmur sonrası çam kokusu burnuma doldu. Knox'un kokusu.

Knox geri çekildiğinde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bakışlarım o kadar hızlı odayı taradı ki başım döndü. Herhangi bir oda değil. *Benim odam.*

oda. *Evdeydim*. Knox yatağın bir tarafında yanıma uzanmış, Cillian ise onun karşısındaki kenarda oturuyordu. Easton yatağın ucuna tünemişti ve Maddox yatağın yanında durmuş serumdaki bir şeyi ayarlıyordu. Koluma bağlı bir serum.

Birkaç kez göz kırptım, zihnimdeki örümcek ağlarını temizlemeye ve hatırladığım son şeyi düşünmeye çalıştım. Nolan'ın işkence odası. Işıklar sönüyordu. Brix. Uçak.

Gözlerim yaşlarla doldu. "Evde miyim?"

"Küçük Alev," diye mırıldandı Cillian. Ama hiç tereddüt etmedi. Beni kollarının arasına aldı ve serumumu yerinden çıkarmamaya dikkat ederek kucağına yatırdı.

Derin nefes alarak boynuma sokuldu. "Evindesin. Güvendesin. Bir daha kimse seni incitemeyecek."

Son sözleri öfkeli bir vaatle titreşiyordu ama beni korkutmadı. Onun sıcaklığını içime çekerek daha da derine gömüldüm.

Bir el sırtımda aşağı yukarı kayıyordu ve Knox'un enerjisinin sızdığını hissedebiliyordum. "Canın acıyor mu?"

"Hayır," diye mırıldandım, Cillian'ın tişörtle kaplı göğsüne karşı konuşurken kelime zar zor duyuluyordu. Nolan'ın bana yaşattığı onca şeyden sonra bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum. Hafifçe geri çekildim ve Cillian'a baktım. "Nasıl?"

Başını Maddox'a doğru eğdi. "Mad ve Marcus ellerinden geldiğince yardımcı olmaya çalışmak için gece gündüz çalıştılar."

Bakışlarım Maddox'a kaydı. Zihnimde bir anının kıvılcımı çaktı. Uçakta işkence görmüş gibi görünen Maddox bana bakıyordu. Ama şimdi bana bakan Maddox'ta o tam klinik kopukluk geri . Sanki bir bilim deneyiymişim gibi.

"Çok kan kaybetmişsin," dedi soğukkanlılıkla. "Yaralarını diktim ve seni eve götürdüğümüzde kan nakli yapabildik. Marcus yaralarının iyileşmesini hızlandırmayı başardı ama bir süre daha güçsüz kalacaksın." Bakışları bir parça sertleşti. "Sakin olman gerekecek."

Cillian kendi alfa bakışıyla beni kısırdı. "Bu isteğe bağlı değil."

"Kendimi iyi hissediyorum," diye başladım ama Knox sözümü kesti.

"Bunu aklından bile geçirme. Öngörülebilir bir gelecek için dinleniyorsun. Gerekirse seni yatağa bağlarım."

Ona bir bakış attığımda yanaklarım kızardı. "Bunu umursayacağımı sanmıyorum."

En azından Knox ya da Cillian'dan kahkaha bekliyordum. Ama tek bir ses bile duyulmadı. Onlara kaşlarımı çattım. "Bu bir şakaydı."

Cillian beni kendisine doğru daha sıkı çekti. "Bunlara tam olarak hazır değiliz. Hayatımızdan bir asır çaldın."

Dönen yeşil gözlerine baktım ve yanağına bastırmak için bir elimi kaldırdım. Cillian'ın kirli sakalları artık daha kalındı ve gözlerini koyu halkalar çevreliyordu. "Özür dilerim."

"Üzgün olmanı gerektirecek hiçbir şey yok," diye hırladı. "Ama hepimizin senin güvende olduğundan ve iyileştiğinden emin olması gerekiyor."

Nolan hepimizi yaralamıştı. Ve bu bilgi derinlerde bir yerde öfke patlamasına neden oldu. Hemen ardından bir korku parıltısı geldi. "Onu öldürdüler mi?"

Cillian'ın gözlerinde gölgeler toplanmıştı ve beni nazikçe tutmak için verdiği mücadeleyi hissedebiliyordum. Ama konuşan Easton'dı. "Nolan kaçtı. Ama Diablos şimdi onun peşinde."

Ağzım kurudu. Nolan hâlâ özgürdü. Bu da risk altında olduğum anlamına geliyordu. Her an beni almaya çalışabilirdi.

Cillian bana, "Kaynakları büyük ölçüde azaldı," diye güvence verdi. "Ordusu azaltıldı ve mali rezervleri... bağlandı."

Knox, "Cill'in kastettiği, Nolan'ın tüm banka hesaplarını boşalttırmış olması," diye açıkladı.

Cillian'ın kucağında doğruldum. "Nasıl?"

Cillian omuz silkti. "Bu tür konularda yardımcı olabilecek insanlar tanıyorum. Nolan'ın herhangi bir yardıma ulaşması çok zor olacak. Brix ve ekibinin onu bulması uzun sürmeyecektir."

Şekil değiştiren kurdun gözlerindeki karanlığı hatırlayarak yer değiştirdim. "Ona teşekkür etmeliyim."

Bir dizi gürleyen hırıltı odayı doldurdu.

Knox yaklaştı, yüzünü boynuma bastırdı ve derin derin içine çekti. "Canavarlarımızdan herhangi birinin çevrenizde yırtıcı bir erkek olmasını kaldırabilmesi için biraz zaman geçmesi gerekecek."

Ona doğru geri çekildim, anlayış içime işledi. "Belki ona bir not yazabilirim."

Easton'ın dudakları bunun üzerine seğırdi. "Brix'in hiç teşekkür notu almadığını mı düşünüyorsun?"

Cillian yumuşak bir alay savurdu. "Bunun onun için bir ilk olacağına eminim." Ağzım kıvrıldı. "Önemli olan düşünce."

Easton sadece başını salladı ama yüzündeki eğlence hoş bir manzaraydı.

Odaya tekrar göz gezdirirken kaşlarımı çattım. "Cáel nerede?"

Onu havaalanında ya da uçakta gördüğümü hatırlamadığımı fark ettiğimde endişem arttı. "O iyi mi? Kaza yapmadı, değil mi?"

"Yaşıyor," dedi Maddox. Ama ses tonunda pek de kibarlık yoktu.

Cillian Mad'e ters ters baktı, eli beni yatıştırmak için kolumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. "Kazadan kaynaklanan yaraları şu anda çok az."

Ama bana söylemedikleri bir şey vardı. "Nerede o?" diye sordum. bir çileden sonra Cáel'in yanımdan başka bir yerde olmasına imkân yoktu.

Knox'un eli sırtımı bir aşağı bir yukarı okşadı. "Kazadan sonra berbat bir haldeydi, dengesizdi. Ejderha yarısı onu ele geçirdi."

Bunun ne anlama gelebileceğine dair uyarılar kafamı doldurdu. "Geri dönüşemiyor mu?"

Uzun bir süre kimse konuşmadı. Sonunda Easton bakışlarıma karşılık verdi. "Cáel vahşileşti. Ejderhası kontrolü tamamen ele geçirdi ve insan tarafının ortaya çıkmasına izin vermiyor."

Korku derinlere saplandı. Adamların daha önce söylediklerini hatırladım, ejderhaları ele geçirebilir ve asla .

Knox elini omurgamda gezdirmeye devam etti. "Belki sen buradayken geri gelir. Seni hissedebiliyor olmalı."

Ayağa kalkmak için mücadele ettim, kendimi Cillian'ın elinden kurtardım ve serumumu çıkarmaya çalıştım. "Şimdi gidelim. Onu bulabiliriz. Ona döndüğümü söyle."

Maddox'un eli benimkinin üstüne geldi. "Hayır."

Ona kaşlarımı çattım. "Eğer onu bu halde bırakacağımı düşünüyorsan-"

Maddox'un yüzü sertleşti. "Vahşi bir ejderhanın neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok."

Knox, "Yardım edebilir," diye karşı ıktı.

Maddox'un bakışları ona döndü. "Yoksa onu tek bir nefeste paramparça eder."

HAYDEN

Cillian masanın başındaki yerinden beni inceledi. Hayır, *tabağımı* inceledi. Sonra kaşlarını çatı. "Tüm yiyeceğin bu mu?"

Hâlâ yarısı dolu olan öğle yemeğime baktım. Easton bana ev yapımı lazanya, mozzarella ve parmesanla boğulmuş sarımsaklı ekmek ve sıfırdan yapılmış krutonlu Sezar salatası yüklemişti. Hepsi çok lezzetliydi. Ama Nolan'ın pençesindeyken fazla bir şey yemeyi başaramamıştım ve bu deneyim sayesinde midemin küçüldüğüne yemin edebilirdim.

Aklımın sürekli Cael'de olmasının bir faydası olmadı. Gümüşü beyaz ejderhasını gecenin içinde tek başına uçarken ya da dağlarda bir mağarada kıvrılıp donarken hayal ediyordum. Bundan nefret ediyordum. , onu o kadar çok özlüyordum ki göğsümde derin bir sızı vardı.

"Küçük Alev?" Cillian dürttü.

Başımı hafifçe salladım. "Sadece hızlanıyorum."

Yadigâr domatesli, sosisli ve sayamayacağım kadar çok çeşit peynirli lazanyadan bir parça daha kesme şovu yaptım. Ağzıma attım ama lezzetinin tadını zar zor aldım.

Bakışlarımı karşımdaki Easton ve Maddox'a çevirdiğimde ikisinin de bana baktığını gördüm. Maddox her zaman yaptığı gibi bakışlarını hızla kaçırdı. Ama Easton başka tarafa bakmadı. Gözlerindeki acıyı görmeme izin verdi.

Easton son iki gündür bana karşı çok dikkatli davranıyordu. Hepsi öyleydi ama en çok Easton. Bana en narin camdan yapılmışım gibi davranıyordu, çoktan kırılmış ve tamamen parçalanma riski olan bir camdan.

Suçluluk duygusuna kapıldım. Çünkü Easton'ın ya da Maddox'un duygularını Knox ve Cillian'ınki gibi hissedemesem de, arada sırada Easton'inkilerden küçük titreşimler alıyordum. Sonunda bunun ikizlerin temel bir düzeyde birbirlerine bağlı olmalarından kaynaklandığını fark ettim. Bu yüzden Easton'ın acı çeken duygularının kısa anlarını ve onun da bu yüzden kendini suçladığını biliyordum.

Lazanya lokmamı yuttum ama bakışlarımı East'ten ayırmadım. "Bu senin hatan değildi."

Hafifçe geri çekildi, sonra çatalını bıraktı. "Sana ulaşmalıydım."

"Peki bunun ne faydası olacaktı? En az bir düzine saldırgan gördüm. Eğer serbest kalsaydın, seni öldürürlerdi." Bunu kesinlikle biliyordum. Çünkü bir ejderha şekil değiştirenin kendisini öldürmek için tasarlanmış on iki silaha karşı yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Easton başını salladı. "Bunu bilemezsin. Yapabilirdim-"

"," diye araya girdim. "Bizi yoldan çıkardılar ve cipimizi ters çevirdiler. Sırf yapabildikleri için üçünüze de kurşun sıkmadıkları için şanslıyız." Bu düşünce beni ürpertti. "Seni suçlamıyorum ve kendini suçlayan beni kızdırmaya başladı. Ben iyiyim. Yaşıyorum, nefes alıyorum. İyileşmeme yardım ediyorsun. Ama hepimizin suçluluk duygusu içinde yüzmesi yardımcı olmayacak."

Easton içini çekerek bir eliyle uzun, açık kahverengi saçlarını karıştırdı. Saçları bugün aşağıya inmiş, geniş omuzlarının üzerinden süzülüyor, birkaç sarı tel ışığı yakalıyordu. "Kapatamıyorum."

Sandalyemi geriye ittim ve ayağa kalktım. Çocuklar sanki sinir krizi geçireceğimi düşünmüş gibi beni izliyorlardı. Ve bu haklı bir endişeydi. Dün gece gördüğüm kâbuslar çok acımasızdı. Ama onun yerine masanın etrafında dönerek Easton'ın sandalyesine gittim.

Bana baktı, biraz şaşkındı ama bunun beni durdurmasına izin vermedim. Tişörtünü tuttum ve onu yukarı çektim. Easton şaşkın görünüyordu ama ayağa kalktı. Ayağa kalkar kalkmaz kollarımı beline doladım ve ona sıkıca sarıldım.

Easton kurtarıldığımdan beri bana dokunmamıştı. Bir kere bile. Ama Knox'la aramdaki bağ sayesinde hak etmediğini düşündüğü için yaptığını hissedebiliyordum. Bu şehit saçmalığını çoktan aşmışım.

Yanağımı göğsüne bastırdım ve kalbinin atışının içime yayıldığını hissettim. İç çekişime engel . Tanrım, buna ihtiyacım vardı. Tüm bağlarımla bu teması kurmaya. Ama sadece ikisi bunu bana vermeye istekliydi.

Easton'ın kolları yavaşça bana dolandı. Bir eli sarı saçlarımla altından kaydı ve boynumu yoğurmaya başladı. "Çok üzgünüm, Hayden."

"Eğer bir kez daha özür dilersem-"

"Kaza için değil," diye kesti. "Bunun suçluluğunu her zaman taşıyacağım.

Ama sana sarılmadığım için özür dilerim."

Gözlerimin arkasından yaşlar akmaya başladı. "Seni ve huysuz kedi halini özledim."

Easton kıkırdadı ve sesi içimi titretti. "Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok özledim."

Dudakları şakağımın üzerinde gezindi ve o ruh acısının bir parçası daha kayıp . İçimde bir duygu karmaşası savaşıyordu. Bir yanım kendimi tamamen East'e teslim etmek istiyordu. Ve beni ne kadar derinden incittiğini hatırlayıp hızla ve uzağa kaçmak isteyen parçalarım da vardı. Ama yine de ikimizin de çabaladığı gerçeğine tutunmaya çalıştım. Yapabileceğimiz tek şey buydu.

Sırtımda bir sıcaklık hissettim ve saçlarım . Cillian'ın dudakları kulağımın hemen altındaki deriyi sıyırdı. "Senin için her şeyi yaparız, Küçük Alev. Sadece bize neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Yanımda daha fazla sıcaklık hissediyordum ve Knox'un orada olduğunu biliyordum. Başımın üstünü öptü. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyoruz."

Üç bağ arkadaşımın sevgi ve ilgisini içime çekerek ve Maddox'un varlığının eksikliğini hissetmemeye çalışarak doğruldum. Dudaklarımı yaladım ve etrafıma bakındım. "Cáel'i bulmam gerek."

HAYDEN

Çocuklar sözlerim üzerine hemen yakınlaştılar. Maddox bile sandalyesinden kalktı. Ama konuşan Cillian'dı, alfa tam etkisindeydi. "Hayır." Sert ya da yüksek sesle değildi ama kesindi.

Ona kaşlarımı kaldırdım. "*Hayır mı?*"

O da bana baktı ama gözlerinin hafifçe kaydığını fark etmedim.

Knox kıs kıs güldü. "Kızdığı zaman çok korkutucu oluyor."

"Bu aptalca olurdu. Tamamen pervasızca," dedi Maddox, yüzünde kızgınlık ifadesi belirerek.

Bakışlarımı ona çevirdim. "Döndüğümünden beri benimle neredeyse tek kelime etmediğine göre, bu konuda söz olmadığına eminim."

"Yan," diye mırıldandı Knox.

Cillian onun kafasına bir şaplak attı. "Yardımcı olmuyorsun." Odağını bana kaydırды, yaklaştı, sıcaklığı beni sardı. "Küçük Alev."

"Yapma," diye kestirip attım. "Sakin o tatlı, yatıştırıcı ses tonunu kullanma. İşe yaramayacak."

Bir elini kaldırdı, bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırdı ve sonra boynuma götürüp hafifçe sıktı. "Anlamıyorsun. Vahşi bir ejderha en iyi ihtimalle tehlikelidir."

"En kötü ihtimalle katil," diye mırıldandı Maddox.

Omurgamda bir ürperti dolaştı. Cáelin gerektiğinde, sevdiği insanlar risk altındayken acımasız olabileceğini biliyordum. Ama söz konusu olduğumda inanılmaz derecede nazik olduğunu da biliyordum.

"Bana zarar vermeyecek," dedim usulca. "Ve ona yardım etmek için elimden geleni yapmalıyım. Tıpkı onun benim için her zaman yaptığı gibi."

Knox belimi sıktı. "Şu anda kendinde değil. Seni alabilir, kaldığı yere uçurabilir. Yaşamak için ihtiyacın olan şeylere sahip olmayacak ama ejderha yarısı bunu tam olarak anlamayacaktır."

Başımı salladım. "Yapmayacak."

Bundan tam olarak emin değildim. Ama Cáel beni alırsa, yalnız kaldığımızda ona ulaşabileceğimden .

"Ondan korkmuyorum," diye .

Maddox, "Korkmalısın," diye tersledi.

Profesöre yumruk atma dürtüsü her geçen an artıyordu. Ama Easton konuşunca bu istek kayboldu.

"O haklı. Bence ona ulaşabilecek tek kişi Hayden. Onun tek şansı o."

Sonra zayıf bir bağ kurduğum adama döndüm. Ve gözlerinde gördüğüm şey, verdiği acıyı biraz daha iyileştirdi. Orada kesinlik gördüm, bana olan inancını. Altın rengi benekli o soluk yeşil gözlerden başka yere bakamıyordum. "Teşekkür ."

"Cidden buna izin vermeyecek misin?" Maddox Cillian'a bakarak talepte bulundu.

Cillian konuşmadan önce bir süre sessiz kaldı. "Denemesi gerekiyor. Her an yanında olacağız."

"Hepimizi kızartana kadar," diye karşılık verdi Maddox.

Ona kaşlarımı çattım. "İstersen burada kalabilirsin."

Bir an bile daha fazla beklemek istemeyerek harekete geçtim. Kısmen Cillian'ın fikrini değiştirmesi riskini almak istemediğim için, ama çoğunlukla Cáel'i tüm varlığımla özlediğim için. Ve bundan da öte, onun için endişeleniyordum. Yaşadıkları hakkında. Onu görmeye ihtiyacım vardı. Ona dokunmaya. Ve buna şimdi ihtiyacım vardı.

Aşırı korumacı alfa erkeklerinin arasından sıyrılarak ön kapıya yöneldim. Kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

parlak güneş ışığı. Derin nefes alarak evimin kokusunu içime çektim. Tam buraya özgü olan çam kokusunu. Hava soğuk olsa da Nolan'ın kalesinde olduğu gibi gri değildi.

Hatırladıkça ürperdim ve omuzlarımdan bir şey kaydı. Başımı kaldırdığımda Easton'ın Cáel'in bana aldığı kabarık paltoyu üzerime gördüm.

"Ejderha avlarken donmak için bir neden yok," diye mırıldandı.

Ağzım kıvrıldı. "Teşekkür ederim. Her şey için."

Easton bana baktı. "Daha önce arkanı kollamamış olabilirim ama kollayacağım. Ve söz seni bir daha asla yüzüstü bırakmayacağım."

İçimden bir ses bana sadece bir olduğu zamanlardan daha fazlasını kastettiğini söylüyordu. Kendi kontrolü dışındaki şeyler için kendini suçluyordu. Bana olanların yükünü omuzlarında taşımadığından emin olmak için bunu araştırmak istedim ama şimdi zamanı değildi.

Bunun yerine elimi onunkinin içine kaydırdım ve sıktım. "Sence nereden başlamalıyız?"

Easton parmaklarını benimkilere geçirdi. "Yeterince uzun süre dışarıda kaldığınızda kokunuzu alacaktır. Kendini pusuya düşürülmüş hissetmeyeceği bir yer bulmalıyız."

Kaşlarımı çattım ama şu anda karşıımızdaki Cáel'in hayvan yarısı olduğunu biliyordum. Ve hayvanlar köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmazdı. "Peki ya açıklık? Bana ejderhalarınızı ilk gösterdiğiniz yer?"

"Bu iyi bir fikir," dedi Knox. "Etrafını sardığımızı hissetmeyeceği kadar büyük bir alan."

"Herkesin insan formunda kalması gerekiyor," diye emretti Cillian.

Maddox geri çekildi ama takip etmeye niyetli olduğu belliydi. Onu görmezden geldim ve açıklığa doğru ilerlemeye başladım.

Oraya varmamız on beş dakika sürdü ve vardığımızda nefes nefese kalmıştım ve kaslarım ağrıyordu. Cillian bana endişeli bir bakış gönderdi. "Bu çok ."

"Ben iyiyim," diye çıktım.

Knox'la *saçmaladığını* söyleyen bir bakış alışverişinde bulundu. Bir kez daha beden değiştirebilmeyi diledim. Ejderha formumu alabilseydim,

tüm yaralarım birkaç saniye içinde iyileşirdi. Bunun yerine, Marcus'un yaptığı iksirlerden biraz yardım alarak tüm insanların yaptığı gibi iyileşmem gerekecekti.

Easton'ın elini bırakarak açıklığın derinliklerine doğru ilerledim. Yüzümü gökyüzüne doğru çevirdim ve nefes vererek beklemeye başladım. Güneş pırıl pırıl parlıyordu ve ben ceketimi çıkardım, Easton da ceketimi benden aldı. Ara sıra duyulan kuş sesleri dışında hiçbir şey yoktu.

Gözlerimi gökyüzüne dikmiş, Cáel'e geri dönmesi için yalvaran sessiz bir mesaj gönderiyordum. Eve dönmesi için. *Bana* gelmesi için.

Gökyüzünde bir gölge titreşti ve Knox nefesini içine çekti. "O burada."

Gölge tekrar üzerimizden geçerken kalbim kaburgalarımın çarptı. Yanardöner kanatlar ışığı yakaladı, o kadar güzeldi ki nefesimi kesti. Sonra Cáel aşağı doğru süzüldü.

O kadar sert indi ki yer sallandı. Gümüşü beyaz pulları kendini salladıkça dalgalandı. Ama o soluk mavi gözler bana kilitlenmişti.

"Cáel," diye fısıldadım, gözlerimden yaşlar fışkırıyordu.

Cillian sağıma kaydı ve Cáel'in bakışları ona kaydı. Ağzı açıldı ve gümüş bir ateş . Dudaklarımdan bir çığlık koptu ama Cillian kendi mavi alevleriyle yangını durdurdu.

Ona bakakaldım.

Cáel, etrafımızdaki ağaçları titreten bir kükreme çıkardı. Bir adım, sonra bir adım daha atarak ilerledi. Yavaş ve pratik.

Hiçbir uyarı olmadan, tüm ölçülü hareketler kayboldu. Cáel ileri atıldı ve yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı, dişleri öfkeli bir hırıltıyla açılmıştı.

Oh, kahretsin.

Belki de vahşi bir ejderhayı hafife almışımdır.

HAYDEN

Kimse hareket etmedi. Kimse nefes almadı. Yanlış bir adım atarsam Cáel beni bir dal gibi kırabilirdi.

Kısa bir an için gözlerimi kapattım, sinirlerimi çelikleştirdim. Derin nefes aldığımda, kokusu bana çarptı. Kar ve kamp ateşi kokusu. *Cáel*.

Bu oydu. Bu haliyle bile. Ve bu bilgi bana gözlerimi açma cesareti verdi.

Cáel'in hırıltısı hâlâ yerindeydi. O öfkeli suçlama. Ama bana yönelik olmadığını fark ettim. adamlara yönelikti. Cáel'in ejderhası beni ondan uzak tuttuklarını düşünmüş olmalıydı. Ve bir bakıma öyleydiler de.

"yok," diye fısıldadım. "Geri döndüm. Beni buldular. Beni sana geri getirdiler."

Cáel'in bakışları sanki sözlerimi anlamaya çalışıyormuş gibi bana doğru kaydı.

"Seni özledim."

Yok artık der gibi bir nefes verdi. Bu hareket bana küçük bir kahkaha attırdı.

Cáel başını bir o yana bir bu yana eğmiş, karşısındaki tuhaf insanı anlamaya çalışıyordu.

O kadar hareketliydi ki göğsüm ağrıyordu.

Elimi yavaşça kaldırdım ve Cáel'in kötü bir tepki verip vermeyeceğini görmek için bekledim.

"Hayden..." Maddox uyardı.

Cáel'in başı ona doğru sallandı, daha fazla gümüş ateş bir kükreme halinde dışarı aktı.

Maddox küfrederek kendini kenara attı, böylece huysuz bir barbekü haline gelmeyecekti. Ayağa kalkarken Cáel'e ters ters baktı. Tertemiz kazağı çamur içindeydi.

Kendimi . Güldüm.

Bakışları bana doğru döndü. "Ciddi misin?"

Gülmeye devam ettim. "Üzgünüm ama çamurlu bir yüzü hak ettin."

"Beni öldürebilirdi," diye karşılık verdi

Maddox. Omuz silktim. "Ama öldürmedi."

Cáel'e döndüğümde onu de incelerken buldum. Soluk mavi bakışları sanki aramızdaki dinamiği anlamaya çalışıyormuş gibi ikimiz arasında gidip geliyordu.

"Onu öldürmeye çalışmak yok," diye azarladım. "Ama istediğin zaman onu çamurun içine uçurmaktan çekinme."

Knox kıkırdadı ve Cáel'in bakışları ona kaydı. Ama Cáel ona ateş etmeye çalışmadı. İlerleme.

Cillian ve Knox'un hareketimden duydukları paniği hissedebilmeme rağmen ejderhaya yaklaştım. Bir parçam onunla bağlantı kurmam, ona sadece benim dokunuşumun yapabileceği şekilde ulaşmam gerektiğini biliyordu.

Derin bir nefes alarak elimi tekrar kaldırdım. Herhangi bir tepki beklerken yanağının hemen üzerinde durdu. Hiçbir tepki yoktu.

Avucum sonunda Cáel'le birleşti. Pulları sıcak ve yumuşaktı ve dokunduğumuz anda ruhumdaki acının bir kısmı daha hafifledi. Cáel başını avucuma bastırdı, daha fazla temas istiyordu. O mırıldandıkça ben de güldüm.

İçimde bir şeyler kıkırdadı. Yabancı bir enerji dönüyor ve kıvrılıyordu.

Geri çekilirken Cáel'in soluk mavi gözleri büyüdü.

Bu enerji bir vızıltı hissine dönüştü. Göğsümün tam ortasından başladı ve dalgalar halinde yayıldı. Bastırdım

Avucumu göğüs kafesime dayayıp durmasını sağlamaya çalıştım ama hiçbir işe yaramadı.

Vızıltı tekrar değişti, bu sefer yanma hissine dönüştü. Sanki sıcak lav içimde patlıyor, taşıyor ve tüm sinir uçlarımı yakıyordu.

Nefesim kesildi, görüş alanımın beyaz noktalar dans ederken dizlerimin üzerine çöktüm.

Diğerleri bana ulaşmaya çalışırken arkamdan bağırışlar duydum. Ama Cael gök gürültüsünü andıran bir kükreme çıkardı, başı ve uzun boynu üzerime doğru kıvrıldı ve onları dışarıda tuttu.

"Ona ne yaptı böyle?" Knox sordu. Maddox, "Sana söyledim," diye suçladı.

Ama sözleri zar zor nüfuz etti. Tek yapabildiğim nefesime odaklanmaktı. Her nefes alışımında ciğerlerim yanıyor, her nefes verişimde asit kusuyormuşum gibi hissediyordum. Daha önce Nolan'ın ellerinde ve Hal Corbett beni ateşiyle vurduğunda acı çektiğimi düşünmüştüm ama bunun yanında hiçbir şeydi. Diri diri yanıyormuşum gibi hissediyordum.

Çocuklar bağırırken ve Cael kükrerken göğsüm yırtık pantolonumun içinde kabardı. Ve sonra etrafımdaki dünya sessizleşti. Tüm bedenim titreşirken mutluluk verici bir sessizlik.

Sonra bir an için saf siyahtan başka bir şey yoktu. Etrafımdaki her şey değişirken Teknik Renge dönüşen bir hiçlik. Aynı yerdeydim ama her şey farklı görünüyordu. Renkler farklı bir prizmadan yapılmıştı ve her şey neredeyse parlıyordu.

Yavaşça başımı kaldırdım. Farklı hissediyordum, bir şekilde daha ağırdı. Ağırlık merkezim . Etrafıma baktığımda Knox, Easton, Cillian ve Maddox'un ağzı açık bir şekilde bana baktığını gördüm. de tepkilerini gizlemekte ustaydı ama şimdi değil.

Elimi yüzüme götürmek için hareket ettim. Kanıyor muydum yoksa?

Ama yer değiştirdiğimde, mor bir uzuv ortaya çıktı. *Mor mu?*

Kalp atışlarım hızlandı. Gördüğüm bir insan eli değil, daha çok bir sürünge ayağıydı. Başımı çevirip vücudumun geri kalanını görmeye çalıştım.

daha hızlı ve daha çabuk geliyordu. Yanardöner ama mor bir ejderhaydım. Kaburgalarım etrafımda daraldı

Ciğerlerim, nefeslerimi daha da sığlaştırdı.

Kanatlarım vardı. Ve bir kuyruğum. Ve bu gerçek değildi.

Oh, Tanrım. Yer değiştirmiştim.

Ya geri dönemezsem? Ya sonsuza kadar böyle sıkışıp kalırsam?
Yemek için küçük sevimli geyikleri avlamak zorunda mı kalacaktım?
Ben bunu yapamazdım. Çikolatayı ve patates cipsini severdim ve-

"Nefes al, ufaklık."

Cáel'in sesi beni kendime getirdi ve neredeyse düşüyordum.
Sadece kelimeler yüksek sesle söylenmiyordu. Kafamın içindeydi.

"Beynime nasıl girdin?"

Orada bir kahkaha duyuldu. *"Zihin ejderha formunda konuşur, unuttun mu?"*

Cáel'in soluk mavi gözlerine baktım ve yüzümün her yerinde panik olduğunu biliyordum. *"Ben lanet olası bir ejderha mıyım?"*

CÁEL

Tanrım, çok güzeldi. Hayden'dan daha çarpıcı bir ejderha görmemiştim. Ve ona taktığım lakap neredeyse bir kehanetti. Hepimizden daha küçüktü. Neredeyse bizim yarımız kadar. Ama rengi...

Onu mor bir gökkuşağından başka bir şekilde tarif etmek mümkün değildi. Mor yanardöner bir parıltı vardı. Kraliyet soyumuz tükenene kadar avlandığından beri hiç mor ejderha duymamıştım. Ama işte .

Paniklediğini sadece ben hissedebiliyordum. Mantıklı geliyordu. İlk kez yer değiştirmek acı verici ve dehşet vericiydi. Nasıl bir şey olacağı size kaç kez söylenmiş olursa olsun, hiçbir şey sizi gerçek deneyime hazırlayamazdı.

Onun korkusu yoğunlaştıkça, kendi vahşiliğimin hissettim. Ejderha formumun içindeyken bile daha insani yanım geri dönüyordu. Boynumu Hayden'a dolayarak onu bedenime çektim.

"Sadece nefes al, ufaklık. Ben . Güvendesin."

yaraların ve sakatlıkların , ejderha yarısının büyüünün çalıştığını hissedebiliyordum. Sadece yaralandığını bilmek bile ejderhamın dizginleri tekrar ele almak istemesine neden oldu. Ama ona izin veremezdim. Hayden'la birlikte bir daha dönmek üzere kaçacaktı.

Ona *güvende* olduğunu söyledim. *Artık elimizde.* Onu en çok rahatlatan şey onun küçük halini bize karşı hissetmek oldu.

"Korkuyorum."

Hayden'ın sözleri zihnimde neredeyse bir fısıltı gibiydi ama yine de bir şeyleri öldürüyordu. Ona kalkan olmak istedim. Onu korumak. Ona acı verebilecek her şeyi yok etmek.

"Biliyorum." Sesimi onun zihninde sakın tutmak için elimden geleni yaptım. Bu özellikle iyi olduğum bir şey değildi. Duygular benim güçlü değildi. Ama Hayden için denerdim. *"Bu iyi bir şey. Vücudunun iyileştiğini hissediyor musun?"*

Bir an sessiz kaldı ve sonra bana doğru başını salladı. *"Artık yorgun değilim. Hiçbir şey acıtmıyor."*

Boğazımdan çıkan hırıltıya engel olamadım. Bir daha kimsenin Hayden'ı incitmesine izin vermeyecektim.

Bana sokuldu ve hırıltım yerini mırıltıya bıraktı. *"Ben iyiyim,"* söz verdi.

Onu kendime doğru daha sıkı çektim. *"Öylesin ve kalacaksın."*

Hayden hafifçe hareket ederek gözlerimin içine bakmaya çalıştı. *"İyi misin?"*

Uzun bir süre bunu düşündüm. Hiç gitmemiştim. Haftalardır. İçimdeki o kırık canavarca parça beni ele geçirmişti. Sadece avlanmak istiyordum. Hayden'ı aramak ve onun benden alınmasında payı olabilecek herkesi yakmak.

"Şimdi öyleyim."

Gerçek buydu. Hayden kucağımdayken, diğer her şey eriyip gidiyordu.

Hayden sonunda hafifçe kımıldamadan önce birkaç dakika boyunca bu şekilde kaldık, sadece birbirimizi hissetmenin tadını çıkardık. *"Nasıl geri döneceğiz?"*

Kıkırdadım, ses onun zihninde yankılandı.

Hayden bana ofladı. *"Bu konuda kaba olmana gerek yok."*

"Üzgünüm, ufaklık. Sana yardım edeceğim." Ona söylemediğim şey, kendi ejderhamın insan tarafımı bu kadar kolay serbest bırakmayacağından endişe ettiğimdi. Ona bu *değişimi onunla birlikte yapmamız gerektiğini* söyledim. Cevap olarak sadece homurdandı. Ama kontrolünün hafifçe gevşediğini hissettim.

"Kendinizi insan yarınız olarak hayal edin. Bunun nasıl bir his olduğunu düşün," dedim ona.

Hayden'in gözleri kapandı ve birkaç dakika boyunca kıpırdamadan durdu. *"İşe yaramıyor."*

"Sabırlı ol, ufaklık. Nefes almaya devam et."

Hayden'in pulları güneş ışığında dalgalandı, içlerinde bir titreşim kök saldı. Sonra tüm vücudu titredi. Bir an sonra ejderhası kayboldu ve Hayden yere yığıldı.

Onu o zayıf anında görmek, ejderhamın kontrolü insan yarısına devretmesi için gereken tek şeydi. Değişimi ondan çok daha hızlı yaptım, bedenim geçişe alışmıştı. Bir hareket ettim, onu kollarımın arasına aldım ve göğsüme yasladım.

Çırlıçılplak olmam ya da Hayden'in çamura bulanmış olması umurumda bile değildi. Onu kollarıma almıştım. Güvendeydi. İyileşmişti. *Benim* olmuştu.

Bu düşüncem üzerine bakışlarım onun arkasındaki dört adama kaydı. Kardeşlerime. Gözlerinde için de ne kadar endişelendiklerini görebiliyordum. Hayden benim olsa, bundan daha fazlasıydı. *Bizim kızımızdı*. Ve bu hoş karşıladığım bir ağırlıktı.

Hayden sanki yüzyıllardır birlikteymişiz gibi doğal bir şekilde içime girdi. Cevap olarak saçlarını okşadım. "Nasıl hissediyorsun? Canın acıyor mu?" Bir aydan uzun süredir kullanmadığım için sesim paslanmış gibiydi, normalden daha sertti.

Göğsüme doğru mırıldandı. "İyi. Ama biraz ağrıyor." Burnu sevimli bir şekilde kıvrıldı. "Ve kirli."

Kıkırdadım, bu ses göğsümdeki baskıyı hafifletti. "Hadi seni duşa sokalım."

Eve doğru yürümeye başladım, diğer çocuklar bize biraz mesafe bıraktılar, her ne kadar milyonlarca soru sormak için can attıklarını bilsem de. Aynı istek bende de vardı. Bilmediğim o kadar çok şey vardı ki. Hayden'ı kim kaçırmıştı, ona ne olmuştu ve onu nasıl geri almışlardı?

Ama bu soruları bastırmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Şu anda tek bir şey önemliydi. bakmak.

Uzun adımlarım, Hayden kollarımdayken bile eve dönüş yarısını almıştı. Birçok noktada aşağı inmeye çalıştı ama ben sadece homurdandım ve onu daha sıkı tuttum. Onun küçük bedeninin bana verdiği his gibisi yoktu. Onu bırakıp bırakamayacağımdan emin değildim.

Hayden'ı muhtemelen yapmam gerektiği gibi odasına götürmedim. Onu kendi odama götürdüm, kokusunun odamı doldurmasına ve onun arkamda bilmeye ihtiyacım vardı. Soluk mavi duvarlar ve odanın dingin güzelliği genelde beni sakinleştirirdi ama şu anda bu sakinliği sağlayan tek şeyin Hayden olduğunu biliyordum.

Banyoya girdim ve kapıyı ayağımla arkamımdan kapattım. Yavaşça Hayden'ı yere bıraktım, suyu başlatmak için duşa dalmadan önce sabit olduğundan emin oldum. Su birkaç saniye içinde ısınmıştı ve ben de arkadaşşıma döndüm.

Hayden kollarını göğsünün önünde kavuşturmuş ve bacak bacak üstüne atmış bir şekilde duruyordu, yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı.

Ona doğru ilerledim, ellerim sarı dalgalarına battı ve başını geriye yatırdım. "Benden saklanma. Her santimini görmek istiyorum. Her zaman."

Dudakları seğirdi. "Nedense kampüste çıplak dolaşmamdan hoşlanacağını sanmıyorum." İçgüdüsel olarak boğazımdan bir hırıltı çıktı ve Hayden güldü. "Sana söylemiştim."

"Tamam, ama evin içinde çıplak dolaşabilirsin."

Ağzının bir köşesi yukarı kalktı. "İlginç bir Cumartesi olabilir."

O zaman boğazımdan farklı bir hırıltı çıktı, çaresiz bir ihtiyaç. Onunla savaşmaya çalıştım, kendime onun şefkatli bir bakıma ihtiyacı olduğunu hatırlattım, benim onu mıcıkklamama değil.

Hayden'ı kollarıma aldım ve duşa girdim. "Hadi seni temizleyelim."

Spreyin içine girdim, ve bacaklarındaki her kir ve çamur zerresini yıkarken acele etmedim. Gövdesine ulaştığımda, içimi yakan bir öfkeyle durdum. Sayılamayacak kadar çok yara izi gövdesini boydan boya kesiyor ve göğsüne doğru ilerliyordu.

Başparmağım özellikle derin görünen bir tanesinin üzerinde gezindi ve gözlerim yaşlarla doldu. Biri ona zarar vermişti. Eşimi. Kalbimi. Hayatımı.

Hayden bir elini yanağıma bastırdı. "Ben iyiyim. Söz veriyorum."

Ona baktım, önümdeki görüntü bulanıklaşıyordu. "Sana zarar verdiler."

Parmakları yanağıma okşadı. "Artık acımıyor."

Bu yeterli değildi. Hissettiği acının her zerresini silmek, her yaranın üzerini yeni, güzel anılarla boyamak istiyordum. Ayağa kalktım, ellerim yüzünü kavradı ve onu kendime doğru çekerken tutuşumu nazik tutmaya çalıştım.

Damarlarımı ateşin yaladığı umutsuz bir ihtiyaçla onun ağzını aldım. Tadı dilimde patladığı an, asla doyamayacağımı biliyordum. Hayden'da boğulmak istiyordum. Kendimi suya bırakmak ve asla hava almak için yukarı çıkmamak.

Sonunda ağzımı ayıracak kadar kontrolü ele geçirene kadar onu tekrar tekrar içime çektim. Spreyin içinde durmuş, Hayden'a bakıyordum. Dudakları dokunuşumdan şişmiş, saçları dağılmış ve gözleri vahşileşmişti.

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

Hayden kendini bana daha da yaklaştırdı. Bir elini aramıza soktu ve sikimi okşadı. Gözlerim kapandı, bir daha hissedebileceğimden emin bu dokunuşun tadını çıkarıyordum. Kendimi onun içinde kaybetmek istiyordum. Onun sıkı sıcaklığına gömülmek ve her zaman onun bir parçası olacağım kadar derine itmek.

"Bu iyi bir fikir değil," diye .

"Neden?" Sesi saf, baştan çıkarıcı bir masumiyetle. "Çünkü hâlâ tam olarak kontrol bende değil."

Hayden öne doğru eğildi, dili meme ucumun etrafında dönüyordu. "Kontrole ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var."

Bu sözler, tutunduğum kısıtlama dallarını kırdı. Kendimi tutamayıp onu kollarımın arasına aldım. "Bana sahiptin. Canavar ve hepsi."

HAYDEN

Kalbim kaburgalarımaya çarpıyordu. Tüm erkeklerimden hep istediğim Şey buydu. Onlara sahip olduğumu bilmek, her parçasına, hatta ışıktan saklamaya meyilli olduklarına bile. Ama Şimdi Cel hepsini bana sunduğuna göre, ateŐle oynadığımı biliyordum. Ama umurumda değildi.

Parmaklarım horozunun etrafında daha sıkı kıvrıldı, yukarı ve aşağı okşadı. Vücudunun her tepkisini okumak için zaman ayırarak onu hissetmekten zevk aldım. Bir inilti serbest kalırken başı geriye düştü.

Ses ve his beni güçlü hissettirdi, haftalardır deneyimlemediğim bir his. Umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir his.

Bakımlarıma devam ettim. Yukarı. AŞağı. Hafif bir bükülme. Başparmağım sikinin başını sıyırdı ve bir damla prekum serbest kaldı. Sadece daha fazla g akıyordu.

"Küçüğüm," diye nefes aldı Cel. "Sen cennet ve cehennemden küçücük bir pakete sarılmıŐ halisin."

Ona sırtıtarak baktım ve boŐtaki elimle göğüs kafesindeki küçük değerli taş izini okşadım.

Bir inilti daha çıkardı. "Bu hoşuna gidiyor, değer mi? En ufak bir dokunuŐla beni mahvettiğini bilmek."

Başımı salladım, dudaklarımı yaladım.

Cáel bileğimi yakalayarak hareketlerimi durdurdu, ben de dudak büktüm. Alt dudağımı ısırdı. "Bütün eğlenceyi sen yaşayamazsın."

Bileğimi daha sıkı kavrayarak onu bırakmam için beni zorladı ve sonra dizlerinin üzerine çöktü. Görülmeye değer bir manzaraydı. Çıplak adam dövmelemlerle kaplıydı, soluk sarı örgüleri ve saçları yağmurda savaşa giden bir Viking savaşçısı gibi su serpintisini emiyordu. Başını geriye eğdi ve soluk mavi gözleri benimkilerle kilitlendi.

"Çok güzel." Elleri bacaklarımda gez gözlerini bedenimden ayırmadı.

Gittikçe yükseliyor, tepesine ulaştıklarında nefesim kesiliyordu.

Ama bu onun dokunuşundan daha fazlasıydı. Bana bakıyordu.

Sanki tüm dualarının cevabı benmişim gibi. Cáel'in başparmağı göbeğimin üzerindeki küçük saç tozlarının üzerinde gezindi. Hayalet hareketi, gelecek olanın vaadiyle beni ürpertti.

"Çok mükemmel." Başparmağı beni ayırdı, alay etti ve oynadı. Ama gözleri merkezime kilitlenmişti, su üzerimizden akarken gördüğü en büyüleyici sanat eseriymişim gibi beni inceliyordu.

O sırada Cáel'in dili dışarı fırladı ve hızlı bir vuruşla klitorisimi okşadı. Ellerim içgüdüsel olarak hareket etti, biri duş duvarına dayandı ve diğeri Cáel'in geniş omzuna indi. Tutuşumun altındaki kaslar kasıldı ve esnedi, bana onun ne kadar güçlü olduğunu hatırlattı.

O güçten, o ham kuvvetten daha fazlasını istiyordum. Cáel'in içimde hareket etmesinin nasıl bir şey olduğunu hatırlamak . Onun her şeyine sahip olmak.

Cáel iki parmağını içimde gezdirirken dili de o sinir demetinin etrafında dolanıyordu. Bir inilti serbest kaldı ve fayanslarda yankılandı. Ona doğru eğildim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Cáel üçüncü bir parmağını içeri kaydırđı ve parmaklarını kıvrarak yaklaşma hareketi yaptı. Ama bu yeterli değildi. Vücudunun benimkine yaptığı baskıya ihtiyacım vardı. Kendimi onun içinde kaybetmeye. İkimizin de hâlâ burada olduğunu hatırlamaya. Yaşadığımızı. Birlikte olduğumuzu.

Adını fısıldadım ve Cáel'in başı geriye gitti, gözleri gümüş renginde parlıyordu. Ama parmakları hareket etmeyi bırakmadı. Yavaşça,

neredeyse acı verici itişler. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı. "Neye ihtiyacın var, ufaklık?"

O zaman gördüm. Cáel'in kendini ne kadar tuttuğunu. Karanlık yönlerini sıkı saklıyordu. Ama o parçalarını saklamasını istemedim.

Elim duş duvarından yanağına indi. Pürüzsüz tenini okşadım ve ürperdi.

"Zar zor ," diye .

"Sana söyledim. Hepinizi istiyorum. İnsan ve hayvan." Çünkü benim gözümde ikisi de güzeldi. "Benden saklanmak zorunda değilsin, Cáel."

İhtiyacı olan tek şey buydu. Bir anda parmaklarını bedenimden çekti, ayağa kalkarken bir kolu etrafıma dolandı. Ve sonra Cáel bana çarpmaya başladı. Şiddetinden gözlerim yaşardı. Acının ısırtığı ile zevkin telaşı.

Titreyen bir nefesle ağzım açık kaldı. İhtiyacım olan her şey buydu. Çünkü bize hâlâ hayatta olduğumuzu hatırlatan şey zevk ve acının varlığıydı.

Cáel çekildi ve beni duş duvarına bastırarak tekrar içeri itti. Sıcaklıkların cümbüşü beni sadece daha yükseğe çıkardı. Soğuk fayans, ılık su ve Cáel'in ateşi. Hepsine bayılmıştım.

biri boynuna dolanmış, her şeyimle ona tutunmuştum çünkü bunların hiçbirinin bitmesini istemiyordum. Aramızdaki bağ Cáel'e de bu yolculuğun her adımında onunla birlikte olduğumu gösteriyordu.

Bana tekrar çarptı ve görüş alanımın önünde ışığın dans etmesini sağladı.

"Daha fazla," diye yalvardım.

Beni uçurumun kenarına götürmesini istedim. Ne kadar tehlikeli olduğu umurumda değildi.

Cáel bana tam da ihtiyacım olan şeyi verdi. O beni içine alırken topuklarım kaslı kışına saplandı. Tekrar ve tekrar, her itişin arkasında daha fazla güçle.

"İhtiyaç. Şuna. Mark. Sana." Kelimleri kulağımın dibinde geveledi ve kelimelerdeki çaresizlik iç duvarlarımın onun etrafında titreşmesine neden oldu.

Cáel küfretti.

"Isır beni." Onun bu bağlantı için çaresiz olduğu kadar bedenim de bunu arzuluyordu.

Cáel beklemedi. Köpek dişleri uzadı ve sonra onları omzuma sapladı. Beyaz ateşli zevk, hiçbir uyarı olmadan içime işledi. O kadar yoğundu ki, dünya bir an için etrafımda kayboldu.

Ama dostum gitmeme izin vermedi. İnaniılmaz derecede derine inerken tenime karşı homurdandı. O kadar derindi ki, bu izi farklı bir şekilde taşıyacağımı biliyordum. Parçalandım, alabildiğim her onsunu sağdım. Tekrar tekrar, başımı duş duvarına dayadım.

Cáel'in dişleri omzumdan çekilirken, görüşüm bana geri dönmeye başladı, dünya yeniden odaklanmaya başladı. Ama bu yalnız olmadığımızı içindi.

Açık banyo kapısında duran Maddox'u gördüğümde nefesimi içime çektim. Bakışlarım onunkilerle çarpıştı, gözleri saf altın rengindeydi, görünürde kehribar rengi yoktu.

İkimiz de hareket etmedik. Ben nefes almadım. Ama Maddox'un nefesleri kesik geliyordu. Kapının çerçevesini kavradı, ahşap kırılmıştı.

Sonra bir dizi küfür savurdu, döndü ve .

Bakışlarım bana bakan ve tepkimi inceleyen Cáel'e kaydı. "Kızgın mısın?"

Birkaç kez göz kırptım. "Nereden biliyorsun?" "Birkaç dakika önce kokusunu alabiliyordum."

Cáel'e bakakaldım. "Ve sen devam mı ettin?"

Cáel omuz silkti. "Ne kaçırdığını bilmeli."

Şok olmuş bir sessizlikle ona baktım. *Lanet ejderhalar.*

CILLIAN

Ayak sesleri merdivenlerden aşağı gürledi ve üçümüz de yukarı baktık. Knox ve Easton birbirlerine bilmiş bilmiş baktılar. Knox viskisinden bir yudum aldı; açıklıkta gördüklerimizden sonra hepimizin buna ihtiyacı vardı. "Sence Mad'in orada gördüklerinden hoşlanmamış olma ihtimali nedir?"

Bunu bir cevapla onurlandırmadım. Bunun yerine deri koltuğumdan kalktım ve girişe doğru yürüdüm. Maddox oraya ulaştığında ben de oraya varmıştım. İçgüdüsel olarak yer değiştirdim, kapının önüne geçtim ki öylece çıkıp gidemesin.

Gözleri saf altın rengine parlıyordu.

"Çekil." "Deli."

Nefesini kontrol altında tutmak için mücadele ederken kıvılcımlar uçuştu.

Lanet olsun. Bu düşündüğümden de kötüydü. Sesimi yumuşattım, o kadar da iyi bir şey değildi. "Bunu yapmaya devam edemezsin. Kendine ve Hayden'a zarar veriyorsun."

Kendini ondan uzak tutmak boşuna bir çaba ve işkenceydi. Kesinlikle saçma. Ama bundan da öte, tehlikeliydi. Bu Maddox'u bir ejderha şekil değiştiren için güvenli olandan daha kısa bir sigorta ile gerginleştirdi.

"Uçmam gerek," diye .

Adil olan buydu. Hepimizin ejderhalarımızla yeniden bir araya gelmesi gerekiyordu çünkü Cáel dışında hiçbirimiz son üç haftadır yer değiştirme riskine girmemiştik. Hayden kaçışıldığında ejderhalarımızın kontrolü ele geçireceğini ve geri vermeyi reddedeceğini biliyorduk.

"Peki," dedim, geri çekilerek. "Ama bunu daha sonra konuşacağız."

Maddox'un yüz ifadesindeki öfke bana, aramızdaki bağ biraz daha zayıf olsaydı, o anda alfalık için bana meydan okuyacağını söyledi. Ama bir sürünün alfa rolü basit bir güçten çok daha fazlasıydı.

En baskın ejderha ben olabilirdim ama aynı zamanda zor konuşmaları yapmaya da istekli olmalıydım. Maddox'la daha sonra yapacağım gibi. Eğer dikkatli olmazsa, kendine gerçekten zarar verecekti.

İçimi çektim ve oturma odasına geri döndüm. Koltuğuma yaslandım ve en sevdiğim viskiden uzun bir yudum aldım. Gözlerimi kapatarak, zengin içkinin içimi kemiren endişeleri hafifletmesine izin verdim.

"Bunun hakkında konuşacak mıyız?" Easton sordu.

Gözlerim açıldı ve ikizlerin endişeli yüzlerini gördüm. Hayden'ın vardiyası beraberinde rahatlamayı da getirmeliydi. Artık kendini iyileştirebilir, kendini savunabilirdi. Ama pullarının rengi tek bir anlama geliyordu. Nolan haklıydı. Hayden bizim kraliyet soyumuzdan geliyordu.

Onun adını düşünmek bile içimde yeni bir öfke dalgası yarattı. Derisini etinden sıyırmak ve her santimini işkence edercesine yavaş bir hızda yakmak istiyordum. Hayden'a yaşattığı acının her yüzlerce kez hissetmesini istiyordum.

Easton'a cevap veremedenden farklı bir ayak sesi duyuldu. Ağır ve sert olanların Cáel'e ait olduğunu biliyordum. Ve daha hafif, neredeyse tuhaf olanların Hayden'a ait olduğunu biliyordum.

Doğu haklıydı. Hayden Cáel'i bize geri getirmişti. Elbette getirmişti. Benim Küçük Alevim aramızda yaşayan, nefes alan bir mucizeydi. Ondan asla şüphe etmemeliydim.

Hepimiz dikkatimizi kapıya çevirdik. Pavlov'un zil sesini duyan köpekleri gibi.

Birkaç saniye içinde Hayden ortaya çıktı, Cáel arkasında yükseliyordu. Büyük boy bir eşofman giymişti, saçları güneşten ıslanmıştı.

Duş. Yine de gördüğüm en çarpıcı yaratık olmayı başarmıştı.

O yabancı his göğsümde yer değiştirdi. Aşk olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadığım bir duygu. Ama ben bu tür duygularla bymemiştim. Hayatım için savaşarak büyüdüm.

Hayden'in bakışları odanın içinde gezinirken başım bir yana eğildi. Ayaklarının üzerinde ileri geri sallanıyordu, yanakları kızarmıştı.

Derin bir nefes aldım, kokusunun ve bağın verdiği hissin içimi doldurmasına izin verdim. Gergindi. Belki bir parça utançla birlikte. "Buraya gel, Küçük Alev."

Alt dudağını ısırdı.

Siktir. Sikim seğirdi. şu anda onun ayartmasına ihtiyacım yoktu. Çok şeyimiz vardı. "Küçük

Alev..." Uyarmıştım.

Dilini bana doğru uzattı ama bana doğru yürüdü.

Kıkırdadım. Tanrım, o ateşin geri döndüğünü görmek hoşuma gidiyordu. Cel'i bulma konusundaki kararlılığı bile içimi rahatlatmıştı. Nolan yaralamıştı ama kırmamıştı.

Hayden bir kol mesafesine geldiği anda bileğini yakaladım ve onu kuağıma çektim. Boğuk bir *gümbürtüyle* yere indi ve bana ters ters baktı. Ben de ona sırtarak karşılık verdim ve yüzümü boynuna bastırdım.

Sabun, yasemin ve seks kokularını içime çekerek derin bir nefes aldım. Tenine karşı sırttım. "Sen ve Cel o duşu iyi değerlendirdiniz."

Hayden kuağımda kıvrandı. "Lanet olası ejderha süper kokusu."

Kıvrınması zaten sertleşen sikime yardımcı olmadı. Kendimi kontrol altına almaya çalışarak geri çekildim. Ne zamandan beri tekrar azgın bir geç olmuştum?

Bir elimi Hayden'in nemli saçlarının altına soktum ve ensesini nazıkçe sıktım. "Cel'le bağ kurman, sana ihtiyacın olan şeyi vermesi hoşuma gitti."

Yanağındaki o güzel pembe derinleşti. "Maddox'un aynı şeyi hissettiğinden emin değilim."

Easton viskisinden bir yudum alınca Knox sırtına vurdu ve bize sırttı. "Mad öngörülebilir gelecekte huysuz bir olacak, bu yüzden hepimizin buna alışması en iyisi."

Cáel benim ve Hayden'ın karşısındaki sandalyeye otururken onaylarcasına homurdandı.

"Nasıl hissediyorsun?" Ona sordum.

Hafifçe yer değiştirdi. "Güzel. Kontrol bende. Özür dilerim-"

"Asla özür dilemek zorunda değilsin," diye kestim sözünü. "Canavarlarımızın kendi akılları vardır. Özellikle de eşleri risk altında olduğunda."

Hayden'in ensesini yoğurdum ve o da içimde eridi. Benim hissettiği rahatlık asla hafife alamayacağım bir hediye idi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben de iyiyim," dedi, daha derine gömülerek. "Ağrın var mı?" Bastırdım.

Hayden bir an için bunu düşündü. "Pek sayılmaz. Kaslarım biraz yorgun. Sanki iyi bir antrenman yapmışım gibi. Ama bu şey yüzünden olabilir..."

Sözleri kesildi ve Knox kıkırdayarak Cáel'e eğlenen bir bakış attı. "İyi işti kardeşim."

Cáel onu tersledi.

Hayden'in boynuna masaj yapmaya devam ettim. "İlk vardiya hepimizden çok şey götürüyor. Önümüzdeki birkaç gün yorgun olabilirsin."

Hayden kucağımda doğruldu. "Bu çok olur mu? Benim yer değiştirmem?"

Easton kanepede arkasına yaslandı. "Çoğunlukla yetki sende." "mı?" diye sordu.

Ellerimin Hayden'ın boynundan sırtına doğru kaymasına izin vererek saçma sapan desenler çiziyorum. "Ne zaman istersen vardiyayı başlatabilirsin. Pratik yaptıkça daha hızlı ve kolay olacak. Ama tehdit altında ya da öfkeliysen, ejderhan seni korumak için yüzeye çıkmak isteyebilir."

"Nolan'ın yapmaya çalıştığı da buydu," diye fısıldadı Hayden. "Ejderham beni kurtarmaya gelsin diye canımı yakmak."

Elim hareketsiz kaldı ve odadaki her erkek dondu kaldı. Hayden'ın başına gelenlerin bir kısmını biliyorduk ve vücudundaki kanıtları görmüştük. Ama ilk kez bu kadar yüksek sesle konuşuyordu.

Öfke, yaşayan, nefes alan bir şey gibi odanın içinde dolaşıyordu. Ve hepimiz kontrol için mücadele ettik.

Ama sandalyesini neredeyse olan C  el'di. "Nolan?" diye sordu.
Knox bir küfür mırıldandı. "Diablos onun peşinde. Onu bulacaklar."

"Onu bana getirecekler," diye hırladı C  el. "İşkencesini haftalarca s  rd  recekim. Ve sonra onu cehennemin kızgın çukurlarına g  nderecekim."

Hepimizin istediği, hepimizin ihtiyacı olan Ő ey buydu. İ  kimden uzun bir yudum aldım. "Bu oyunu dikkatli oynamalıyız," diye uyardım.

"Dikkatli olmak kimin umurunda?" C  el hırladı.

Canavarımın dizginlerini sıkmaya çalıştım. "Eğer dikkatli olmazsak, konseyin geri kalanı bizim için gelebilir. Ve eğer Nolan'ı   ld  rd  ğ  m  ze dair kanıtları olursa, bizi gördükleri yerde idam edebilirler."

HAYDEN

Kalbim kaburgalarımaya çarpıyordu. Nolan'ın adını tekrar tekrar anmak bile endişemi artırıyor ve ağzımın kurumasına neden . Ama onun özgür kalmayı başarabileceğı fikri? Neredeyse kaldırabileceğimden çok daha fazlasıydı.

"Çocuklar." Easton'ın sesi yumuşaktı ama içinde hepsinin bakışlarını ona çevirmesine neden olan sessiz bir emir vardı. "Hadi bir çentik geri çevirelim." Başı hafifçe bana doğru eğildi.

Bunun beni zamanlar oldu. Haddini aşmasına sinirlenebilirdim. Ama şimdi değil. Şu anda, minnettarlığın ötesindeydim.

Gözlerim kilitlendi, yeşil gözbebeklerinin içindeki eşsiz altın rengi desene baktım. beri Easton neye ihtiyacım olduğunu herkesten daha iyi biliyor gibiydi. Ne zaman arkamı kollayacak birine, ne zaman biraz korunmaya ihtiyacım olduğunu biliyordu. Bu nasıl olmuştu?

Cillian'ın eli tekrar boynuma gitti ve yoğurmaya devam etti. Yüzümün yan tarafına sokuldu, dumanlı sedir kokusu etrafımı sarıyordu. "Üzgünüm, Küçük Alev."

Ağzımdaki ve boğazımdaki kuruluğı gidermeye çalışarak yutkundum. "Sorun yok."

Knox bardağını yere bırakarak, "Değil," dedi. "Bunu . Sizi güvende tutacağız."

Cáel alçak bir sesle onayladı.

Odayı taradım, hepsinin yüzüne baktım. "Nolanın söylediği gibi morarmıştım. Bu doğru söylediği anlamına mı geliyor?"

Bir çeşit prenses olduğum çok uzak bir ihtimal gibi görünüyordu. Dexter beni çalmak için ailemi öldürmüştü. Bu ikinci düşünce içimde bir ürperti yarattı.

Cillian beni kendine doğru daha sıkı çekti ve kucakladı. "Kraliçeyi bir keresinde ejderha formunda görmüştüm. Ejderha liderliği için kalesinde yapılan bir toplantıdaydım. Senin gibi daha küçüktü ve renklerinin neredeyse aynı olduğunu inkâr etmek mümkün değil." Başparmağı yanağıma okşadı. "Ve seninki gibi menekşe rengi gözleri vardı."

Gözlerimin arkasında yaşlar birikti. "Ve Dexter onu öldürdü."

Bir dizi hırıltı havayı aydınlattı. Öfkelerini anlıyordum. Birileri kendilerine ihanet etmişti. Ve o biri, ben daha onlarla tanışmadan beni benden çalmaya çalışmıştı. Corbett klanında büyümüş olsaydım hayatımın nasıl olacağını düşündükçe ürperiyordum.

Cillian bana daha da sıkı sarıldı. "Seni yakalayamayacak. Nolan da öyle."

"Aynen öyle," diye Knox.

"Diğer insanlar da bilmeli, değil mi?" Daha önce sormaya korktuğum soruyu sordum. "Nolan'ın kalesindeki tüm muhafızlar biliyordu. *Bana* prenses ya da *Bana-phrionnsa* derlerdi." Yabancı bir kelimeyi telaffuz etmekte zorlandım.

"Gal dilinde prenses anlamına geliyor," dedi Cillian huysuzca.

Easton'ın başparmağı bardağındaki buğunun üzerinde daireler çizdi. "Ekstra önlemler almamız gerekecek."

Şimdi muhtemelen bana eşlik edecek olan bir dünya infazcıcı düşündüm. Ama bunların hiçbirisi yeterli gibi görünmüyordu. Eğer Nolan, Dexter ya da sırrımı bilen herhangi biri yeterince kararlı değilse.

"Hayden'in tek güvencesi biziz," dedi Cillian, alfa enerjisi sözlerine sinmişti.

Bunun üzerine doğruldum, kaşlarım çatıldı. "Neden?" Adamların yakın olmasından rahatsız olduğumdan değil, ama sözlerinde öyle bir kararlılık vardı ki.

Cillian'ın çenesindeki bir kas patladı. "Brent'in cesedinin yerini hangimizin bildirdiğini hâlâ bulamadık."

Knox, "Ya da siz kampüsten ayrılırken Nolan'a ya da onun kaynaklarına saldırabileceklerini kim söylemiş olabilir?" diye ekledi.

Midem bulandı. Burada tanıştığım nazik insanların hiçbirinin bizi bu şekilde otobüsün altına attığını hayal bile . Bu düşünce midemi bulandırdı. "Nolan'ın adamları basitçe pusuya yatmış olamazlar mıydı?"

Cillian'ın başparmağı boynuma gömüldü ve oradaki düğümleri gevşetmeye çalıştı. "Bu mümkün, ama hep birlikte seyahat ediyor olsaydık muhtemelen buna kalkışmazlardı."

Easton, "Ve ormanda günlerce beklemek devriyelerimiz tarafından fark edilmelerine neden olabilirdi," diye ekledi. "Dar bir fırsat pencereleri vardı."

İçimde bir yerlerde öfke kıvılcımları çaktı. Bizi satana. Nolan'ın açgözlülüğüne. Dexter'ın ve Corbetts'in güce aç entrikalarına. Tek istediğimiz yalnız kalmaktı. Hayatımızı huzur içinde yaşamak.

Gözlerimden hayal kırıklığı gözyaşları döküldü. Cillian'ın başparmağı yanağımda gezindi. "Beni öldürüyorsun, Küçük Alev."

"Biz sadece mutlu olmak için özgür olmak istiyoruz. Neden bizi rahat bırakmıyorlar?" Fısıldadım.

Knox gözyaşlarımı görmeye dayanamayarak ayağa kalktı. Benim ve Cillian'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Özgür olacağız," diye yemin etti. "Biraz zaman alabilir. Ama oraya ulaşacağız."

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. Bu hareket çok doğal geldi. Knox beni öperken Cillian bana sarılıyordu. Yanlış ya da tabu gibi gelmeliydi ama eve dönmüş gibi hissettim. Knox alnını benimkine bastırdı. "Ve şu anda mutluyum. Dudaklarının tadına bakıyorum. Tenini tenimde hissetmek. Güvende olduğunu bilmek."

ve parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim. "O mutluluk anlarına tutunmalıyız."

"Aynen öyle," diye mırıldandı Cillian.

Telefonun alması bu hassas anı böldü ve Cillian lanet okuyarak cihaza uzandı. "Ben Pete."

Easton ve C  el bakışlarını paylaştılar ama konuşan Easton oldu. "Belki de yine Brix'tir."

Bunun üzerine kaskatı kesildim. Diablos Nolan'ı bulmuş muydu? İşini bitirmişler miydi?

Cillian ekrana dokundu ve telefonu kulağına götürdü. "Evet."

Pete'in sesi sanki yanıımızdaki odadaymış gibi net bir şekilde ınlayınca irkildim. "Burada bir kız var. Seninle konuşmak istiyor."

"Onu duyabiliyorum," diye fısıldadım Knox'a.

Sırıttı. "Ejderha işitmesi. Artık dönüşüm geçirdiğine göre, duyuların daha da güçlenecek. Sadece kalibre olmaları zaman alacak."

Süper duyular. Bu konuda ne hissettiğimden tam olarak emin .

"Kim?" Cillian ayağı kalkıp beni Knox'a teslim ederek sordu.

Normalde bir futbol topu gibi elden ele dolaştırılmayı ya da aynı derecede saçma bir şeyi protesto edebilirdim. Ama gerçek şu ki, şu anda olmak istediğim tek yer erkeklerden birinin kollarıydı.

Pete'in sesi odayı tekrar böldü. "Adının Wren olduğunu söylüyor."

Knox'un kurtulmak için mücadele ettim. "Wren?"

Evergreen'den tek arkadaşımın burada ne işi vardı?

Cillian bana temkinli bir bakış gönderdi. "Onu yukarı gönder ama yanında iki muhafız daha olsun. Bu bir tuzak olabilir."

HAYDEN

Cillian'ı fuayeye kadar takip etmek için acele ettim. "O benim *arkadaşım*."

Beni öyle bir bakışla kıstırdı ki geri çekilmem gerekirdi. "Şu anda kimseye güvenemeyiz. Tanıdığımız her bir kişi düşmanlarımıza bilgi veriyor olabilir."

Bu düşünce beni ürpertti.

Knox bir kolunu bana dolayarak beni yanına çekti. "Sakin ol, Cill. Onu korkutmana gerek yok."

Cillian o buzbakışlarını Knox'a çevirdi, acımasız alfa tam etkisindeydi. "Hepimizin bu işi ciddiye alması gerekiyor."

Easton bir adım öne çıkarak diğer yanıma geçti. "Öyleyiz ama o kız müsveddesinin hepimizi ortadan kaldırmaya çalışacağından hiç şüphem yok."

Wren aslında benden birkaç santim daha uzundu ama benim vücudumu saran kıvrımlarım varken, o söğüt gibi ve zayıftı. Zarif formu, güçlü bir rüzgârın onu devirebileceğini düşündürüyordu.

Cillian'ın gözleri altın renginde parladı. "Bilgi bir kurşun kadar ölümcül olabilir." Bakışları bana yöneldi. "Burada kal."

Tartışmak için ağzımı açtım ama Knox beni susturmak için omzumu sıktı. Haklı olduğumu biliyordum. Cillian böyle bir durumdayken onunla tartışmanın bir anlamı yoktu. Beklemek ve kartlarımı dikkatli oynamak daha iyiydi.

Kapı arkasından kapandığı anda yanındaki ince pencereye koştum. Tül kumaş beni gizleyecek şekilde örtmüştü ama hafifçe geri çekersem dışarıyı görebilecektim.

"Küçük Olan," diye uyardı Cáel.

Ben sadece onu bir el ile salladım. "Ben sadece izliyorum.

Wren buraya kadar geldiğine göre bir şeyler ters gidiyor olmalı."

Wren'in görüntüsü zihnimde canlanırken bu düşünce midemi bulandırdı. Koyu kahverengi saçları ve delici mavi gözleri. Yüzünü boydan boya kaplayan kızgın yara izi. Sınıfımızdaki diğer herkesten kaçınma şekli.

Bu korku yoğunlaştı. Ya başı dertteyse? Ya yardıma ihtiyacı varsa? Ona iyi davranmazsa Cillian'ın kışını tekmelerdim.

Lastik sesleri geliyordu ama sürünün SUV'larından birine dair hiçbir iz göremiyordum. Süper işitme duyum devreye girmiş olmalı. İşe yarayabileceğini tahmin etmiştim.

Birkaç dakika sonra, karartılmış SUV çakıllı yolun dönemecini dönerek göründü. Cillian'ın önünde durmadan önce eve doğru ilerledi. Elleri sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi rahatça yanlarında duruyordu. Ama koyu renk gömleğinin kaslı sırtını nasıl gerdiğini gördüm. Her şeye hazırdı.

Pete direksiyonun arkasından çıktı ve arka yolcu kapısını açtı. Wren cipten dışarı kaydı, bakışları etrafını tarıyordu. Dehşete kapılmış olduğunu anlamam bir nefes bile sürmedi.

İçgüdülerimle hareket edip kapıya yöneldim ama Cáel beni durdurdu. "Bekle. Ne istediğini görmemiz gerek."

"Korkuyor," diye karşı çıktım.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Bu onun zarar vermek için burada olmadığı anlamına gelmez."

Ona kaşlarımı çattım ama penceredeki geri döndüm.

Wren Cillian'ın önünde durdu, yanında Pete ve her zaman kaşlarını çatan infazcı Terry vardı. Omuzlarını çelikleştirdi ve Cillian'a baktı.

"Ne istiyorsun, küçük kız?" Cillian homurdandı.

Wren ona meydan okuyan bir bakış gönderdi.

"Hayden nerede?"

Adam cevap olarak kaşlarını çattı. "Bu bilgiyi almaya ne hakkınız var?"

Tanrım, dostum istediğinde tam bir pislik olabiliyordu.

"O benim arkadaşım. Ve eğer onunla konuşmama izin vermezseniz, onu bulmaları için polisi, itfaiyeyi ve FBI'ı buraya göndereceğim. Onları buraya getirecekse, akla gelebilecek en ayrıntılı yalanı söylerim. Okulu öylece bırakıp gitmez."

Cillian'ın dudakları kıpırdadı ve yüz ifadesinde bir saygı belirtisi gördüğümü sandım. "Şimdi yapar mısınız?"

"Kesinlikle doğru. O iyi bir insan. O-" Wren'in sözleri burnu seğirince kesildi. Neredeyse kokluyormuş gibi görünüyordu... kokluyor muydu?

Wren başını kaldırdı. "O burada. Nerede o? Onunla hemen konuşmak istiyorum."

"Kahretsin," diye mırıldandı

Knox. Etrafımda döndüm.

"Ne?"

Easton ve Cáel birbirlerine baktılar.

"Senin kokunu alıyor, Hayden," dedi Knox.

Easton kapıya doğru baktı. "Doğaüstü bir varlık olmasa bunu yapamazdı."

CILLIAN

Parçalar yerine oturdukça bedenim gerildi. Başının hayvani bir şekilde bir o yana bir bu yana eğilmesi. Burnunun kırışması. Wren bir şekil değiştirendi.

O kadar hızlı hareket ettim ki ne kendini koruyabildi ne de savunabildi. Onu cipin yan tarafına doğru ittim, ön kolumu boynuna bastırdım. "Kimsin sen? Nesin sen?"

İkisi de son derece önemli sorulardı. Cevaplarına ihtiyacım olan sorular. Ama başka sorular da vardı. Corbetts'i, Nolan'ı ya da konseyin geri kalanını tanıyıp tanımadığı gibi.

Wren öksürdü ve tükürdü, gözleri büyüdü. Kıpırdandıkça titriyor, elimden kurtulmaya çalışıyordu. Ama teslim olmadım. Veremezdim.

Doğüstü dünyadaki herhangi biri için çalışıyor olabilir. Hayden'ı almak isteyen, ona *zarar vermek* isteyen birine rapor veriyor olabilirdi. Derin bir nefes aldım ama normal bir insandan başka bir şeyin kokusunu almadım. "Cevap ver. Bana," diye hırladım.

"Kesin şunu!" Hayden arkamdan bağırdı.

Dudaklarımdan bir hırıltı çıktı. Elbette, küçük dostum kardeşlerimin yanından geçip gitmişti. "İçeri geri dön," diye emrettim.

Ama o dinlemedi. "O benim arkadaşım ve sen onu korkutuyorsun."

Wren'in gözleri Hayden'dan bana ve tekrar bana kaydı. Hayden'ın zarar görmediğini görünce bir parça rahatladı. Demek ki dostumu önemsiyordu.

Wren'in boynuna uyguladığım baskıyı biraz olsun hafiflettim. "Nesin sen?"

Wren bir nefes verdi ve gözlerini kapattı. Kısa bir an için bir tür kalkan düştü ve tam olarak ne olduğunu kokusunu alabildim.

"Kurt," diye hırladım.

Sonra kalkanlar tekrar açıldı ve Wren bana bakıyordu, yüz ifadesini tedirginlik kaplamıştı. "Evet."

Hayden, "Bırak onu Cill, yoksa gelecek ay boyunca sana cehennemden mavi toplar veririm," diye bağırdı.

Knox'un kıs kıs güldüğünü duydum.

Wren'e olan bağlılığımı serbest bıraktım ama dikkatimi ondan ayırmadım. "Hayden'dan uzak dur. Ona bir metre yaklaşırsan boynunu kırarım."

Cáel onaylayan bir hırıltı çıkardı.

Wren'in gözlerinden bir parça korku geçti, ama bunu çabucak maskeleydi. "Hayden'a zarar vermek için burada değilim."

"Sana söyledim," diye tersledi Hayden.

"Risk almıyoruz," diye kestirip attım. göze alamazdık.

"Ne oldu?" Wren yanımdan geçip Hayden'ın durduğunu varsaydığım yere bakarak sordu.

Çakılların üzerinde ayak sesleri duyuldu ve sonra Hayden yanımdaydı. "Biri beni kaçırdı."

Wren nefesini içine çekti, bakışları tekrar Hayden'ın üzerinde dolaştı ve herhangi bir yaralanma belirtisi aradı.

"Ben iyiyim," güvence verdi Hayden.

"Onun ne olduğunu biliyorsun," dedim soğukkanlılıkla.

Wren'in bakışları bana kaydı. "Biyoloji dersinde yanıma oturduğu andan beri öyle."

Hayden'ın dudakları sessiz bir nefesle aralandı. "Neden hiçbir şey söylemedin?"

Wren, "Bu, kurt değiştiren olduğumu gizlememin amacını boşa çıkarır," diye mırıldandı.

Easton yaklaştı ve gözlerini Wren'e dikti. "Kokunu nasıl saklıyorsun? Bu mümkün olmamalı."

Wren'in gözleri sanki bir kaçış yolu arıyormuş gibi bir kişiden diğetine atladı.

Hayden yumuşak bir sesle, "Burada kimse sana zarar vermeyecek," dedi.

Wren'in yanağındaki yara izini gördüğümde, birinin bunu yaptığını anladım.

"Sana karşı bir hamle yapmadığı sürece," diye Cael.

Hayden karnına bir şaplak attı. "Kes şunu. Wren kimseye zarar vermeyecek."

Easton, "Ama bize kimliğini nasıl sakladığını anlatacak," diye ısrar etti.

Wren zorlukla yutkundu. "Annem bir büyücüydü; babam bir kurttu. Bana kokumu gizleyen bir büyü öğretti."

Bir melez. İlginç. "Vites değıştiriyor musun?"

Çok fazla melezle tanışmamıştım ama her iki yarısının da farklı seviyelerde yeteneklere sahip olduğunu biliyordum.

Wren başını salladı. "Evet."

"Madem kim olduğunu saklamaya çalışıyorsun, neden Ember Hollow'a geldin?" Knox sordu.

Harika bir soruydu. Bölgeyi benim yönettiğim ve Corbetts'in güneydeki araziye sahip olduğu doğaüstü toplulukta iyi biliniyordu. Eğer gerçekten saklanmaya çalışsaydım, doğaüstü canlıların az olduğu bir yere taşınırdım.

Wren bana ve kardeşlerime bakarken endişeyle dudaklarını yaladı. "İhtiyacı olan insanlara sığınak verdiğinizi duydum. Adil olduğunuzu."

Oh, olsun. Bu kız bir şeyden kaçıyordu. Bunu yerinden okuyabiliyordum.

"O zaman neden sığınmak için bizden birine yaklaşmadın?" Sesim biraz keskinliğini kaybederek sordum.

Wren sanki kaçacakmış gibi ağırlığını bir ayağından diğetine kaydırđı. "Kim olduğumu kimsenin bilmemesi daha güvenli."

"Neden kaçıyorsun, Wren?" Sözlerimde yumuşak bir emir vardı, alfa tonu akıp gidiyordu.

İçgüdüsel olarak başını eğdi. Hareket bana onun en fazla bir beta kurdu, hatta muhtemelen bir omega olduğunu söyledi. "Bir parçası olduğum sürü..."

iyi insanlar değillerdi."

Hayden yanıma bastırđı, parmakları tişörtümün içinde kıvrıldı. "Çok üzgünüm, Wren. Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Hayden'in arkadaşı için duyduğu endişeyi, üzüntüyü hissettim ve Wren'e her şeyi vereceğimizi biliyordum.

Wren'in ağzının bir köşesi kalktı. "Gerçekten bunu demek istiyorsun, değil mi?"

Hayden hemen, "Tabii ki istiyorum," diye cevap verdi. "Sen yanımda olmazsan Delaney'nin saçmalıklarına kim benimle kıs kıs gülecek? Ya da o sıkıcı İngilizce derslerine katlanmaya."

Wren yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Yeterince makul." Bakışları bana kaydı. "Sizin bölgenizde kalma özgürlüğünden başka bir şeye ihtiyacım yok."

Gözlerim kısıldı. "Kabul. Ama eski sürünün adını bilmem gerek." Kızı istismar etmiş olsalardı onları araştırır ve harekete geçerdim.

Wren başını ileri geri sallarken anında kaskatı kesildi. "Hayır. Bilemezsin. Kimse bilemez."

"Wren," diye yumuşak bir sesle başladı Hayden.

"Hayır," diye tersledi. "Eğer beni araştırırsan, eğer birine ne olduğumu söylersen... ölüm fermanımı imzalamış olursun."

HAYDEN

Kapı arkamdan kapanırken iç . Wren'i kalması, en azından birkaç hafta bizim evde kalması için ikna etmeye çalışmışım ama o bunu reddetmişti. kötü bir şey geldiğini biliyordum ama şimdi başına gelenin *biri* olduğundan neredeyse emindim.

Knox bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni nazikçe kendine çekti. "Kurtlar bölgecidir. Etrafı bir sürü ejderhayla çevriliyken rahat edemez."

Onun empati dolu yüz ifadesine baktım. "Ama burada kurtlar var. Sürünün bir parçası olanlar."

"Kendi kabinleri ve dolaşabilecekleri alanları var. Ayrıca bize güveniyorlar," diye açıklıyor Easton.

Knox'un daha da eridim. Wren kesinlikle adamlara güvenmiyordu. Ama bana güvenmeseydi buraya gelip beni kontrol . Ona yardım etmenin bir yolu olmalıydı.

"Onun hakkında bulabileceğim bir şey var mı diye bakmaya gidiyorum," dedi Cillian, çenesi sertleşmişti. "Takip edebileceğim bir iz olmalı."

Knox'un elinden kurtuldum. "Hayır. Yapamazsın. Ne dediğini duydun."

"Küçük Alev-"

"Hayır," diye tersledim. "Merak ettiğin için arkadaşımı tehlikeye atmayacaksın."

Cillian'ın yüzü sertleşti. "Sadece merak ettiğim için değil. Wren'in kimden kaçtığını bilmemiz gerekiyor ki onu burada aramaya gelsinler. Hazırlanmamız gerek."

Ona ters ters bakarken ellerim kalçalarımın gitti. "Şimdi hazır değil misin? İnfazcılarınız, silahlarınız ve sürekli devriyeleriniz var."

Knox, "Haklı olduğu bir nokta var," dedi. "Zaten alarm durumundayız."

Cillian ona öyle bir bakış attı ki, altıma işeyebilirdim. "Bilgi güçtür."

"Bir masuma zarar vermediği sürece," dedi Cael yumuşak bir sesle.

Bu Cillian'ın bir küfür mırıldanmasına neden oldu. "Peki." Bir elini kirli çenesinin üzerinde gezdirdi. "Bazı telefon görüşmeleri yapmam gerekiyor. Konsey, Nolan'a yaptırım uygulanması için verdiğim dilekçeye hâlâ yanıt vermedi."

Easton kaskatı kesildi. "Hâlâ mı?"

Cillian başını sallayarak onayladı ama bu hareket yeşil gözlerini çevreleyen koyu halkaları ortaya çıkardı. "Ne yapmaya çalıştıklarından emin değilim ama yardımcı olabilecek birkaç kaynağım var."

Onun alanına girdim ve bir elimi göğsüne koydum. "Belki de bunu yarına saklamalısın. İyi bir gece ihtiyacın var."

Cillian başını salladı ve dokunuşumdan uzaklaştı. "Görüşmelerimden sonra uyuyacağım."

Ben bir söyleyemeden koridorda geri çekildi.

Davranışlarının canımı yakmasına izin vermemeye çalıştım ama beni reddetmesi karşısında derimin altında hâlâ küçük dikenler vardı. Beni kolayca kesip atabilirdi, hepimizi kesip atabilirdi.

dolandı. "Sorun sen değilsin, ufaklık."

Easton başını salladı. "Cill... ne zaman hoşgörülü olması gerektiği konusunda zorlanıyor. Çok uzun zamandır kendi arkasını kollamak zorunda kaldı ve hepimizin arkasını kollamayı da üstlendi."

Cillian'ın tüm yaşadıklarını hatırladıkça mideme kramplar girdi. Onu ve annesini tutsak eden canavar babasını. Özgürlüğüne kavuştuktan sonra nasıl sokaklarda yapayalnız büyüdüğünü. O yeraltı savaşlarında kelimenin tam anlamıyla hayatı için nasıl savaşmak zorunda kaldığını.

İçimi çektim ve Cáel'e yaslandım. Yardım etmek için bir şeyler yapmak istedim ama istenmediğim açıktı.

Knox, "başına toplaması için ona biraz zaman verin," dedi. "East ve ben onunla konuşacağız."

"Tamam," diye fısıldadım. Ama Cillian'ı teselli edebilecek kişi ben olmak istiyordum ve olamamak canımı yakıyordu.

"Sen ve ben biraz sıcak çikolata yapabiliriz," dedi Cáel umutla.

Sadece yatmak istedim ama Cáel'i incitmek istemedim. Ve onu özlemiştim. "Sadece şantiniz varsa."

Cáel homurdandı. "Amatör gibi mi görünüyorum?"

Dudaklarım seğirdi. "Hadi yeteneklerini test edelim."

İkizler Cillian'ın ofisine doğru giderken Cáel beni mutfağa doğru götürdü. En azından yalnız olmayacağını biliyordum ve ikizler Cill'in hassas noktaları da dahil olmak üzere tüm geçmişini biliyorlardı. Genel hatlarıyla biliyordum ama her ayrıntıyı öğrenmek zaman alacaktı.

Cáel'in sert eli benimkinin etrafında kıvrıldı, parmakları birbirine dolandı. Parmaklarını sıktım ve ona baktım. "Seni özledim."

Bana baktı, buz mavisi gözlerinde şefkat vardı. "Ben de seni özledim."

Yürürken bir süre onu inceledim. "Sen iyi misin? Yani, gittikten sonra..."

Cáel bana gülümsedi. "Vahşi. Söyleyebilirsin. Kötü bir kelime değil." "Bundan sonra iyi misin?" Yine de söyleyemedim. Sanki Kelimenin bir çeşit gücü vardı ve bunu yüksek sesle söylemek onu tekrar geri getirebilirdi.

"Birkaç hafta tedbirli olmam gerekecek. Ejderham hâlâ gergin. Öfkemin tetiklenebileceği durumlara girmek ya da yer değiştirmek yok."

Bunun üzerine alt dudağımı ısırdım. Birçok açıdan saldırı altındaydık ve Cáel'in öfkesi konusunda endişelenmesi gerekiyordu. Felaket için bir reçete gibi görünüyordu.

Şakağıma bir öpücük kondurdu. "İyi olacağım, ufaklık. Burada olman yardımcı oluyor. Beni topraklıyor."

Ona baktım, içime bir sıcaklık yayıldı. "Gerçekten mi?"

Cáel elimi bırakırken başını salladı ve sıcak kakao malzemeleri bulmak için mutfağı karıştırmaya başladı. "Beni sakinleştirdin

tanıştığımız andan beri. Ejderhamın buna ihtiyacı var."

Cáel'den sütü alıp bir tencereye döktüm ve gaz ocaklarından birini yaktım. Yemeklerimizi hazırlayan hayalet aşçı sayesinde bu mekânda fazla vakit geçirmemiştim. Ama şimdi burada olmak bir şekilde yardımcı oluyordu, tıpkı çok değer verdiğim adamlardan birine yardım etmek için bir şey yaptığımı hissettiğimde olduğu gibi.

"Keşke Cill'e de aynı şekilde yardım edebilseydim," diye mırıldandım yavaşça ısınan sütü karıştırırken.

Cáel kalçasını tezgâha yasladı. "Biliyorsun." "Şu anda öyle hissetmiyorum."

"Cill bizi her zaman acımasız davranarak korudu. Başka yollar da olduğunu anlaması zaman alacak," dedi Cáel sessizce.

Tencerenin hiçbir şeyin yapışmadığından emin olmak için sütü tekrar karıştırdım. "Yaşadığı her şeyden nefret ediyorum."

"Hepimiz yara izleri taşıyız. Ama bunlar bizi biz yapan şeylerdir. Bizi buraya getiren şey. Sonunda hepinize sahip olduğumu bilmek hiçbir şeyi değiştirmezdi."

Cáel'in sözleri karşısında gözlerim yandı ve çırpınmayı bırakıp ona döndüm. "Seni seviyorum."

Cáel yutkunurken boğazı düğümlendi. "Seni her parçamla seviyorum. Berbat olanlarla bile."

Ona sıkıca sarıldım. "Sen berbat değilsin. Sen mükemmelsin." Kıkırdadı. "Beni bu şekilde görmen hoşuma gidiyor."

Cáel'in güzel gözlerinin içine baktım. "Belki Cill'e biraz sıcak kakao getiririm."

Cáel bana doğru sıırttı. "Bence bu harika bir fikir."

KNOX

Telefonu masasına bırakırken Cillian'a "Dostum, yoğunluğu azaltmalısın," dedim.

Söylediğim yanlış bir şeydi.

Cillian, öfkesiyle birlikte camları da titreten gürleyen bir hırıltı çıkardı. "Yoğun olmak tam da ihtiyacım olan şey. Tetikte olmamız gerekiyor, elimiz bağlı oturmamız değil."

Easton ona dikkatle baktı. "Sorun değil ama Hayden'ın da farkında olman gerekiyor. Onu orada incittin."

Cillian'ın öfkeli bakışları ikizime yöneldi. "Bunu senden duymak çok güzel."

Easton vurulmuş gibi geriye çekildi ve benim de öfkem kabardı. East'in ihtiyacı olan son şey, hatalarıyla yüzleşmeye çalışırken hatalarının yüzüne vurulmasıydı.

Cillian'ı sertçe ittim. "Senin derdin ne lan?"

Cill beni geri itti ve neredeyse maun bir kitaplığa çarpmana neden oluyordu. "Arkadaşımızın burnumuzun dibinde kaçırıldığını unuttun mu? Ona işkence yapıldığını?"

"Tabii ki yapmadım. Ama bu destansı boyutlarda bir pislik olmak için bir bahane değil," diye karşılık verdim.

"Başka bir şey var," dedi East sessizce. "Bize söylemediği bir şey."

Sonra doğruldum, Cill'de karar kılmadan önce ikisi arasında ileri geri baktım. " oluyor?"

Cillian ensesini sıktı ve masasına çöktü. "Onu koruyamayacağımızdan endişeleniyorum."

Oda ürkütücü bir sessizliğe büründü. Cillian onu tanıdığım süre boyunca bir kez bile zayıflıktan dile getirmemişti. Bir kez bile.

"Yapacağız. Asla yalnız kalmayacak. Biz-"

"Her açıdan üzerimize gelen insanlar var. Eğer Nolan Hayden'a o berbat ilacı vermemiş olsaydı, aramızdaki bağ tamamlanmadığı ve bizden uzakta olduğu için ölebilirdi. O işkencelerden herhangi biri onu öldürebilirdi. Corbetts onu alabilirdi. Nerede olduğuna dair hiçbir fikrimiz yoktu."

İlk defa Cillian'ın içinde ne kadar çok şey tuttuğunu fark ettim. Alfa olarak omuzlarında muazzam bir yük taşıdığını hep biliyordum ama bu daha fazlasıydı. Hayden'ın başına gelen her şeyi henüz kabullenememişti ve şimdi aşırı kontrol ihtiyacıyla ortaya çıkıyordu.

"Cillian," diye başladım.

Ama başını sallayarak sözümü kesti. "Bir plana ihtiyacımız var. Easton ve Maddox onunla bağ kurarsa, en azından bir erken uyarı sistemimiz olur."

Cillian'ın ne demek istediğini anlamıştım. O, Cael ve ben Hayden'ın hissettiklerinin yankılarını hissedebilsek de, tüm bağ tamamlandığında bu daha da güçlü olacaktı. Hatta ne zaman yakın olduğunu bile hissedebilecektik. Ama bu bir bağı zorlamak için bir neden değildi. Bağlanmak kutsaldı.

"Cillian," diye Easton.

Cillian'ın bakışları ona kaydı. "Onu sevmek zorunda değilsin. Onu becermek zorunda bile değilsin. Sadece aramızdaki bağı güçlendir ki onu güvende tutabilelim."

Easton'ın çenesi granit gibi sertleşti. "Bunu istemek zorunda. Ve bana güvenmiyor. Henüz güvenmiyor. Tam olarak değil. Ve onu buna zorlamaya çalışmak onu daha çok incitecektir."

İkizimle aramdaki bağ sayesinde acıyı ve pişmanlığı hissedebiliyordum ve tüm bunları tekrar gündeme getirdiği için Cillian'ın burnunu kırmak istiyordum.

Maddox odaya girdiğinde, yüzüne öfke kazınmış bir halde, beni sindirebilecek bir şey söylemek için ağzımı açtım.

"Alfa olabilirsiniz ama bize biriyle bağ kurmamızı emretmeye hakkınız yok. Özgür irademizi elimizden almaya çalışmaya. Tabii babanın hep olmanı istediği gibi bir canavara dönüşmek istemiyorsan," diye hırladı Maddox.

Cillian'ın nefesleri, canavarına hükmetmek için mücadele ederken daha hızlı ve daha hızlı geliyordu. Burun deliklerinden duman sızıyordu ve Maddox'un boku yediğini biliyordum. "Bir daha söyle."

"Beni duydun *alfa*," diye hırladı Maddox. "Hayden'la bağ kurmayacağım çünkü bu onun daha güvende olduğunu hissetmeni sağlayacak. Bu tanrılara hakarettir. Ve Tanrı aşkına, senin bana ve East'e bunu emretmen de bize hakarettir."

"Hepimize göz kulak oluyorum," diye kükredi Cillian. "Hayır," diye araya yumuşak bir ses girdi. "Bakmıyorsun."

Hayden odaya girdi, arkasında Cael vardı ve hepimizi öldürmek üzereymiş gibi görünüyordu. O mor gözlerde çok fazla acı vardı ve bunun hepimiz sayesinde olduğunu biliyordum. Ama bu acının altında öfke yatıyordu ve bakışlarını Cillian'a çevirdiğinde daha da parlıyordu.

"Hâlâ bir mahkûmmuşum gibi hayatımı kontrol etmeye çalıştığın için teşekkür ederim." Çenesindeki bir kas titredi. "Seni korumaya çalışıyorum."

"Kendini korumaya çalışıyorsun," diye tersledi. "Ama her şeyi ne kadar kontrol etmeye çalışırsan çalış, yine de risk var. Hayat bu. Ve ikimiz de istemedikçe ve sevmedikçe kimseyle bağ kurmayacağım."

Hayden'in bakışları Maddox'a kaydı. "Merak etme Mad. Bana dokunmak zorunda kalmayacaksın."

Ve bununla birlikte, topuklarının üzerinde döndü ve kaçtı.

Cael dişlerini göstererek hepimize ters ters baktı. "İyi iş çıkardın. Sanki zaten yeterince canı yanmamış gibi."

HAYDEN

Sabahın erken saatlerinde güneş tavan penceresinden süzülürken dolabıma doğru yürüdüm. Ne giyeceğime dair seçeneklerimi gözden geçirmeye çalışırken gözlerim yandı. Cáel'den aldığım marka ve dünkü duş keyfim, omzumu tamamen kapatacak bir şeye ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Ama dün gece toz halinde kar yağdığı için bu sorun olmayacaktı.

Gözlerimi ovuşturarak uykusuzluktan kaynaklanan sızıyı gidermeye çalıştım. Yanımda Cáel uyurken bile dönüp durmuştum. Döneli bir hafta bile olmamıştı ve her şey şimdiden darmadağın olmuştu.

Yığından bir kot pantolon çıkardım ve odanın ortasındaki şifonyerin üzerine koydum. Sonra uzun kollu bir tişört ve kazak almak için harekete geçtim. halimi değiştirmek umuduyla kelime oyunlu bir tişört arayışına girecek halim bile yoktu.

Bir boğaz temizlendi ve ben de . Derin nefes alarak, davetsiz misafirin kim olduğunu bana söyleyecek bir koku arayışına girdim. Cáel olmadığını biliyordum çünkü duş almak ve hazırlanmak için odasına gitmişti. Çam kokusu beni biraz rahatlattı.

Dün gece Cillian'ın ofisindeki adamlar arasında az endişelendiğim Knox'tu. Tek kelime ettiğini duymamıştım. Ama bu da sorunun bir parçasıydı. Bu kadar yanlış karşısında sessiz kalması.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu, sesinde daha önce duymadığım bir tereddüt vardı.

Görevime devam ettim, iç çamaşırı ve sütyen aramak için bir çekmece açtım. "Elbette."

Knox odaya doğru ilerledi ve şifonyerin yanında durdu. "Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

Omuz silktim. "Yaşıyorum. Önemli olan tek şey bu değil mi? Ne hissettiğim kimin umurunda?"

Çünkü Cillian bana hissettirmişti. Sanki bir metaymışım gibi. Korunmaya ihtiyacı olan nadir bir elmas, kendi aklı ve kalbi olan bir insan değil.

"Bu hiç adil değil," dedi Knox sessizce. Bakışlarım ona kaydı. "değil mi?"

İç çekti. "Özür dilerim. Cillian tam bir pislikti. Easton da ben de ona bunu söyledik."

Bu acımı biraz olsun dindirdi. Konuşmanın sadece bir kısmını duymuştum.

Knox onun açılımını okudu ve daha da yaklaşarak saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Seni seviyorum Hayden. İstedğim tek şey senin mutlu ve güvende olman. Cillian'ın da aynı şeyi istediğini biliyorum, her ne kadar bunu göstermek için berbat bir yolu olsa da."

Ama Cillian bana o üç küçük kelimeyi hiç söylememişti. Onları hissettiğini düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değildim. Aşkla sahip olmayı mı karıştırıyordu? Ve Knox'un Maddox'tan bahsetmediğini fark etmeden edemedim.

Maddox bana bağlanma fikri karşısında kesinlikle öfkeden deliye dönmüştü. Bu bilgi beni keder ve mide bulantısına boğmuştu.

"Beni öldürüyorsun," diye fısıldadı Knox, beni kucağına çekerek. "Ne kadar acı çektiğini hissedebiliyorum. Ne ki?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandım göğsüne. Çünkü bunu düzeltmek için kimsenin yapabileceği bir şey yoktu.

Knox bir parça geri çekildi ve elimi göğsüne doğru kaldırdı. "Hisset beni, Hayden. İçimi hisset. Seninle ilgili her açılan bir penceren var."

Kaşlarım birbirine çarptı.

"Bağ size o küçük içgörü titreşimini verir. Bunu kullan. Sana bağlı olduğum için ne hissettiğimi anla."

Knox, Cillian ve Cáel'den daha önce de duygu parıltıları hissetmişim ama genellikle sadece aşırı derecede yükseldiklerinde. Bunu bilerek hiç denememiştim.

Knox'un kalbinin üzerinde duran elime baktım ve odaklandım. İlk başta hiçbir şey yoktu ama sonra kısa bir şey yakaladım. Endişe, belki? Sonra derin bir bağlılık. Sıcaklık ve arzu. Ve sonra ezici bir aşk duygusu.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yaktı. "Beni istiyorsun."

Knox yüzümü çerçeveledi. "Her şeyden çok." Dudakları dudaklarıma değdi. "Ben de senin için her şeyi yaparım. Sadece seni korumak için değil, seni mutlu etmek için de."

İlk defa buna gerçekten inandım.

Knox'un yeşil-altın bakışlarına baktım. "Seni seviyorum." "Hiç bu kadar tatlı sözler duymamıştım," diye mırıldandı.

Knox'un sertleşmiş elleri yanaklarımdan boynuma ve uyku tulumumun kayışlarına kaydı. Bakışları dudaklarıma kilitlenirken parmakları kayışları büktü. "Özür dilemem gerekiyor."

"Az önce yaptığına eminim."

Knox'un ağzının bir köşesi kalktı. "Sana kelimeler verdim. Sana eylemler vermem gerekiyor."

Kalbim kaburgalarıma çarpıyordu. "Ne tür eylemler?"

Sırtışı genişledi ve şeytani bir hal aldı. "Bana güveniyor musun, Hayden?"

Knox'un içindeki her şeyi hissettiğimde cevap vermem uzun sürmedi.

"Evet," diye nefes aldım.

"Güzel." Ve dizlerinin üzerine çöktü.

HAYDEN

Knox'u diz çökmüş, bana saygıyla bakarken görmek içimdeki her şeyin ısınmasına ve sıvıya dönüşmesine neden olan bir şeydi. "Ne yapıyorsun?"

"Kız arkadaşşımdan özür diliyorum." Uzanıp şifonyerin alt çekmecelerinden birini açtı. Boş olduğunu düşünmüştüm çünkü Knox bana evi gezdirirken açtığı çekmecelerden biri değildi. Ama şimdi içinde bir dizi deri kutu görebiliyordum.

Knox uzun, dikdörtgen bir kutu çıkardı ve topuklarının üzerine oturdu. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu, bir çıtçıt açarken gözlerindeki altın rengi erimişti. Ses bir kurşun gibi odanın içinde sekti.

İçinde ne olduğunu bile bilmeden nefeslerim hızlandı. Belki de her şeyi bir çentik haline getiren bu bilinmezlikti.

Knox yavaşça uzun, altın bir nesne çıkardı. Yuvarlak başlı, şık bir silindirdi ve tek bir şey olabilirdi. Knox deri kutuyu yere koydu. "Düzgünce özür dilememe izin verecek misin?"

Knox'a baktım, o muzip sırıtış kalbimin daha fazla çarpmasına neden oldu. Sanki sorusunu yineliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

Dudaklarımı yaladım, ağızım aniden kurudu. "Düzgün bir şekilde özür dileyebilirsin."

Knox'un sırtışı daha da genişledi. Vibratörü halı kaplı zemine bıraktı ve parmakları uyku şortumun bandına takılarak yukarı uzandı. Yapabileceğini bildiğim gibi onları çekip çıkarmadı ya da yırtmadı bile.

Onları o kadar yavaş indirdi ki neredeyse acı verecekti. Knox'un parmak kalçalarımın üzerinde gezinirken, gözleri tam kalçalarımın tepesine sabitlendi. "İç çamaşırın yok mu?"

Şortumu yere bırakırken kulaklarımda kan uğuldadı. "Onların içinde uyumayı sevmiyorum."

Alçak bir hırıltı havayı doldurdu. "Senden ayrı uyumaktan nefret etmemin bir başka nedeni daha."

Knox önce bir bacağımı sonra diğerini şortumdan çıkardı ama bakışları göbeğimden hiç ayrılmadı. "Sana sonsuza kadar bakabilirim. Çok güzelsin."

Parmaklarını bir bacağının üzerinde gezdirdi, her santimini keşfetmek için zaman ayırdı. "İpek gibi bir ten." Öne doğru eğildi ve burnunu bacağımın üzerinde gezdirdi. "Cennet gibi kokuyorsun." İç bacağımı öptü, dili dışarı fırladı. "Ama tadın günah gibi."

Nefesim kesildi ve uzun şifonyere yaslanmak zorunda kaldım. Fısıltıyla söylenen birkaç kelime ve alaycı dokunuşlar vücudumun canlanmasını sağladı. Çünkü ne olacağını biliyordu. Oraya nasıl varacağımızı değil. Ama nihai sonucu. Saf zevk.

Knox'un dudakları uyluğuma doğru ilerledi, öptü ve ısırıldı. "Bize işkence etmeyi seviyorsun, değil mi?"

Ağzım kıvrıldı. O anda öyle hissettim. Bu beni güçlü hissettirdi.

Knox biraz daha sert ısırıldı ve nefesim kesildi. Başını kaldırdı, gözleri benimkilerle kilitlendi. "Günaha girmek için küçük bir ceza."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bir özür alacağımı sanıyordum."

Kıkırdadı, sesi tenime ve içime kadar yayıldı. "Yeterince doğru."

Knox'un eli kalktı, uyluğumun üzerinden merkezime doğru süzüldü. Parmakları beni ayırdı. "Siktir," diye homurdandı. "Şimdiden benim için ısladın mı?"

"Evet." tek cevap buydu. Başka her şey düpedüz yalan olurdu.

Parmakları ıslaklığın içinde kayıyor, okşuyordu. Her dokunuş içimdeki görünmez kordonu daha da sıkılaştırıyordu. Yavaş ve kolay, sanki Knox'un dünya kadar zamanı varmış gibi. Ama benim daha fazlasına ihtiyacım vardı.

"Knox," diye fısıldadım. "Lütfen."

"İşte benim kızım. Yalvarırken çok güzel."

Başparmağı klitorisimi sıyırdı ve inledim. Bu yeterli değildi.

Knox, "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye sordu.

"Beni doldurmanı istiyorum. Beni germen. Yıldızları görecektense kadar sert boşalmak istiyorum."

Knox bacağıma doğru sıırttı. "Bakalım bu konuda ne yapabiliriz."

Eli kayboldu ve bir saniye sonra hafif bir vızıltı duydum. Sonra soğuk metal beni ayırıyordu ve nefesim kesildi. Knox vibratörü yarığımın üzerinde gezdirerek uğultunun her sinir ucumu canlandırmasına izin verdi.

Şifonyerin kenarını kavradım, ahşap avuçlarımı ısıırıyordu. "Daha fazla," diye yalvardım.

Knox yüzünü yaklaştıırarak yer değıştirdi. Vibratörü aşıağı indirirken dili dışarı fırladı ve klitorisimin etrafında dolaştı. Onunla açıklığımla alay etti, daire çizdi. Kalçalarım kendi özgür iradeleriyle hareket etmeye başladığında ağzım açık kaldı.

Knox o sinir yumağına karşı hırlarken parmakları kalçamda sıkılaştı. "Özrümü aceleye getirme."

Vibratör yer değıştirdi, içime girdi ama sadece sinir bozucu bir santim. Knox klitorisimle alay ederken içeri ve dışarı, tekrar ve tekrar, ama bana ihtiyacım olanı neredeyse vermedi. Sonra nihayet daha derine itti. Titreşimler içime sızarak beni inletti.

" bu," diye övdü Knox. "Nasıl hissettiğini söyle bana. Her damlasını kucağıma alırken seni nasıl güzel ve yavaş becerdiğimi."

Sözleri arasına yeni bir ıslaklık dalgası gönderdi.

Oyuncak daha derine itti. Odadaki tek ses vızıltı ve Knox'un vibratörü içime itme sesleriydi, inlemelerimle noktalanıyordu. Tekrar ve tekrar, her itiş beni daha yükseğe çıkardı, o kordonu daha sıkı döndürdü.

Sonra titreşim yoğunlaştı. "Oh, Tanrım," diye fısıldadım.

"Gelme," diye emretti Knox. "Henüz değil."

"Durduramıyorum," diye inledim.

"Dayanabilirsin, Hayden. Sana yıldızları göstereceğim."

Şifonyeri daha sıkı kavradım, o acı titreşimi orgazmımı geri tutmama yardımcı oldu.

Knox vibratörü daha derine iterek hızını artırdı. Görüşümün önünde karanlık noktalar titreşirken nefeslerim daha hızlı ve daha hızlı geldi. Knox'un dudakları derin emerken klitorisimin etrafında kapandı.

Vibratör G noktama çarptı ve ben kırıldım. Yıldızları görürken duvarlarım oyuncağın etrafına kenetlendi. Ancak Knox'un dili o sinir demetini çalıştırdıkça titreşimler daha da yoğunlaştı. Saf zevkten başka bir şey olmayan dalga dalga bana çarptı.

Görüşümde beyaz noktalar titreşirken nefes almak için mücadele ettim. Bacaklarım başladı ama Knox beni belimden yakalayarak dik tuttu. Ve durmadı. Her zevk dalgası. Birbiri ardına.

Sonunda yavaşladılar. Knox oyuncağı benden çekip topuklarının üzerinde geriye yaslanırken bacaklarım titriyordu. "Çok güzel amına koyayım."

Kapı aralığından bir gırtlak sesi duyulduğunda hâlâ kelimeleri bulmaya çalışıyordum.

Başımı salladığımda Cael'in çerçeveye yaslanmış olduğunu gördüm, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme vardı. "Sanırım bu ikinizin barıştığı anlamına geliyor."

Yüzyılın abartısı.

HAYDEN

Okula giderken arabada Knox'a her baktığımda kızarıyordum. Elimde değildi. Daha önce dolapta bana yaptıklarının görüntüleri zihnimde tekrar tekrar oynuyordu. Eğer Cáel Easton'ın cipinde olsaydı, daha da kötü olurdu. Ama Cáel'in kampüse dönmeden önce canavarını biraz daha kontrol altına alması gerektiğine karar verilmişti.

Cillian ve Maddox bu sabah eve bile gelmemişlerdi. Bunun canımı yakmasına izin vermemeye çalıştım. Ama acının titreşimini durdurmak mümkün değildi. Nedenini aklımdan çıkarmak için elimden geleni yaptım.

Easton arabasını matematik ve fen binasına en yakın öğrenci park yerine park etti. Motoru durdurmadan önce bakışlarının dikiz aynasına ve bana nasıl kaydığını kaçırmadım, yüzünün her yerinde belirsizlik vardı.

Suçluluk duygusu içime işledi. East çok çabalamıştı. Dün gece onu Cillian ve Maddox'la aynı kefeye koymuştum ve onun da bu kervana katılacağından emindim. Ama olmamıştı.

Easton'ın tarafındaki kapıya doğru kayarken dudağımın kenarını kaşıyordum. Ödleklik yapmayacaktım. Knox'la olan ilişkim çok daha kolaydı. Dürüst olmak gerekirse her zaman beşi arasında en kolay olmuştu. Belki de Knox duyguları konusunda çok açık olduğu için tahmin etmek zorunda kalmıyordum. İlk günden beri beni istediğini hissettirmişti.

Ancak tüm çocuklar inanılmaz bir travma yaşamıştı ve travmayla nasıl başa çıkacağınızı ya da travmayı nasıl işleyeceğinizi kontrol edemezsiniz. Easton'ın ileriye giden yolu zaman zaman bir pislik eğilimi gösterebilirdi, ama yola gelmişti. Ve deniyordu.

Kapıyı açtığımda insan suratlı tanrının kendisiyle yüz yüze geldim. Gözlerinde önce şaşkınlık, sonra tedirginlik vardı. Yutkunurken adam elması sallanıyordu ve sonra boğazını temizledi. "Her şey yolunda mı, iyi miyiz?"

Bu kelimelerdeki korkuyu hissedebiliyordum. Belki Knox'la aramdaki bağ sayesinde onun duygularının yankılanmasıydı, belki de gerçek bir şekil değiştiren gibi duyguların kokusunu almaya başlamıştım ama bu içimde bir şeyleri öldürdü. "Özür dilerim."

Easton'ın kaşları kalktı.

"Hayden'ı ısıırırsan o güvende olur ya da Hayden'a bir metre bile yaklaşmam" gibi laflar edeceğini düşünmemeliydim. Çok aptalca bir hareketti. Döndüğümünden beri çok şey oldu."

Easton'ın gözlerindeki altın rengi parıldadı ve dönmeye başladı. "Hayden."

Adımı söyleme biçiminde bir şey vardı. Hoyratça, sanki heceler zımpara kağıdıyla kaplanmış gibi.

"Ne vermek istersen kabul edeceğim. Ama bunun zaman alacağını biliyorum." Easton'ın eli benden sadece bir nefes uzakta duruyordu. "Benden ne istersen, sadece yeterli."

Sonra aradaki mesafeyi kapattım ve parmaklarımızı birleştirdim. "Teşekkür ederim."

O anda ona verebileceğim tek şey buydu. Gardımı düşürmek, kendimi gerçekten bırakmak istiyordum ama yine de kalbimi tamamen Easton'ın ellerine teslim etmekten korkuyordum.

Parmaklarımı sıkı, gözlerinde umuda çok benzeyen bir şey vardı.

Arkamızda bir gırtlak temizlendi ve hızla döndük, Easton beni tutmayı bıraktı.

Neredeyse unuttuğum iki dedektif bize bakıyordu. Kadın olan Dedektif Brower'ın yüzünde tamamen boş bir ifade vardı. Ama adam, Dedektif Alwyn, bakışları elime odaklanmış bir şekilde hançer gibi bana bakıyordu.

"Tam olarak kiminle çıkıyorsunuz Bayan Parrish?" Alwyn sordu. "Futbolcu olduğumu sanıyordum, ama sonra Viking görünümlü biriyle çıktınız ve şimdi de otoparkta gruptan bir başkasıyla el ele tutuşuyorsunuz."

Knox yanıma geldi ve bir kolunu omuzlarıma doladı. "Kardeşlerim ve Hayden ile tüm iletişimin avukatımız aracılığıyla yapılması gerektiği söylendi."

Alwyn'in gözlerinde yeni bir öfke parıltısı belirdi ve beni oracıkta tutuklayabilecek olsaydı, tutuklayacağından hiç şüphem yoktu. Nolan ve Corbetts arasında, polisi ve Profesör Brent'le olanları neredeyse unutmuştum.

Saldırısını hatırladıkça ürperdim. Boynuma kenetlenmiş ellerini hissettim. Odaya girdiğinde C  el'in gözlerindeki   fke.

Knox tedirginliğimi hissederek beni kendisine daha sıkı çekti.

Beni korumak için yaptıkları bir Ő ey yüzünden hiçbirinin ölmesine izin veremezdim. Ve dünya Profesör Brent olmadan daha iyi bir yerdi.

Dedektif Alwyn Knox'la alay etti. "Kızın kendi adına konuŐ masına izin vermiyor musunuz?"

Öfke derinlerde bir yerden kabardı. Sadece bu dedektifle ilgili değildi. Çok daha fazlasıydı. Nolan. Hal ve Dexter Corbett. Beni itip , kullanabileceklerini, manipüle edebileceklerini düŐünen adamlar. Hepsiyle iŐ im bitmiŐ ti.

"Kız aptal değil ve sizin profesyonellikten uzak tavrınızdan sonra avukatı aracılığıyla iletişime geçmenizi istiyor. Tabii avukatıyla irtibata geçmenizi istemesine rağmen onu sürekli taciz ettiğinize dair karakolunuza bir rapor sunmasını istemiyorsanız."

Alwyn'in yüzü domates rengine döndü. "Sen-"

Bir el omzunu sıktı ve Dedektif Brower'ın soğuk gözleri benimkilerle buluŐ tu. "AnlaŐ ıldı, Bayan Parrish. Ama Ő ehri bir daha terk etmezseniz memnun oluruz."

Ben de cevap vermedim. Sadece döndüm ve matematik ve fen binasına doğru yöneldim. Knox ve Easton bana için koŐ tular.

Knox kolunu tekrar omuzlarıma doladı ve kulağıma fısıldayabilmek için başını eğdi. "İşte benim kızım."

Ağzım kıvrıldı. Knox'un bana "" demesinde asla bir şey vardı. Çünkü bunu sahiplenme değil, karşılıklı bir sahiplenme olarak söylediğini biliyordum. Bu beni sıcak bir koza gibi hissettirdi.

Sol tarafımızdan bir alay sesi geldi. "Peki şimdi ne için tutuklusunuz? Bir rahibeyi öldürmek mi? Bir büyükanneden çalmak mı?" Delaney alaycı bir tavırla sordu.

Tabii ki kampüste onunla karşılaşmadan beş dakika bile geçiremezdim. "Knox' takip ettiğin konusunda kolluk kuvvetlerini uyarıyorum. Eminim kısa süre içinde yasaklama emrini tebliğ edeceklerdir."

Bana bakarken çenesi gevşedi, yanakları pembeleşti.

Ama görmezden geldim ve yürümeye devam ettim. Easton ise beşlik çakmak için elini uzattı. "Harika."

Kıkırdadım ama Dean Robinson yüzünde ciddi bir ifadeyle yolumuza çıkınca kahkahalarım dudaklarımda kayboldu. "Bayan Parrish. Konuşmamız gerekiyor."

HAYDEN

Dekanın yüzüne bakarken ağzım kurudu. İfadesinde hiçbir sıcaklık belirtisi yoktu. Kızgın değildi ama sıcak ve bulanık da değildi.

Kalbim hızlandı, göğüs kafesimin etrafında top gibi döndüğünü hissettim. Başımın belaya girmesinden nefret ederdim. Kendimi bildim bileli bundan vebadan kaçır gibi kaçmıştım. Ve Dean Robinson'ın büzülmüş dudakları şimdi başımın belada olduğunu söylüyordu.

Sertçe yutkundum. "Tabii ki. Birkaç dakika sonra istatistik dersim var ama daha sonra uğrayabilir miyim?"

Başını salladı, koyu kahverengi saçları etrafında sallanıyordu. "Profesörüne benimle birlikte olduğunu söyleyeceğim."

Knox, "Belki biz de gelmeliyiz," diye önerdi.

Dean Robinson onu öyle bir bakışla kıstırdı ki, daha küçük adamlar bile büzüşebilirdi. O bakmayınca da içini çekti. "Bay Gallagher, siz de klas birisiniz, kardeşiniz de öyle. Bayan Parrish'e ne kadar yakın olursanız olun, bu özel bir toplantı."

Özel kelimesi mideme kramplar girmesine neden oldu.

Knox'a döndüm. "Ben iyi olacağım. Sonra sana mesaj atarım."

Çenesi sertleşti ama Knox'un yapabileceği bir tartışma yoktu. O ne derdi? *Üzgünüm Dean, Hayden'ın bizden ayrılmasına izin veremeyiz.*

Çılgın, güce aç bir ejderha şekil değiştiren tarafından kaçırıldığı için mi? Bunun iyi gideceğini sanmıyorum.

Knox eğildi ve dudaklarını şakağıma değdirdi. "Hemen sonra bana mesaj at. Benim sınıfım onun ofisinden sadece iki kapı ötede, East'inki de koridorun diğer tarafında."

Başımı salladım. Yakın olacaktı. Hiçbir şey . İyiydim. Derin bir nefes alarak dekanı ofisine kadar takip ettim, kendimi kalasın üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordum. Delaney' gelen kıs kıs gülüşü kaçırmadım. En azından bu, korkunun yerleşmesini engellemek için bir öfke kıvılcımı görevi gördü.

İçeri girdik ve günün ilk derslerine doğru ilerleyen öğrencilerle dolu koridorda ilerledik. Bakışları ve fısıltıları kaçırmadım. Keşke bugün kazak yerine bir tişört giyseymdim de kapüşonumu yukarı çekebilseydim diye düşündüm.

Dean Robinson bir kapı aralığında yavaşladı. Ofisinin bu binada olduğunu bile bilmiyordum. Beni içeri buyur ederken meraklı bir bakış fırlattı. "Kafan karışmış görünüyor."

Başımı hafifçe salladım. "Ofisinizin üniversite rektörünün yakınında falan olacağını düşünmüştüm." Bu tür ofisleri barındıran bir ana bina vardı ama içine adımımı atmamıştım.

Dekan kapıyı arkasından kapattı. "Öğrencilere daha yakın olmayı seviyorum. Bu bana her şeyi daha iyi hissettiriyor." Masasının yanındaki küçük oturma alanını işaret etti. "Lütfen oturun."

Gerekçesi mantıklıydı ve omuzlarımdaki gerginliği biraz olsun hafifletti. Belli ki öğrencilerini önemsiyordu.

Kanepeye oturdum, Dean Robinson'ın oturmasını beklerken sırt çantamı yere . Ama oturmadı. Duvara dayalı küçük bir düzeneğe geçti ve elektrikli su ısıtıcısının düğmesine bastı.

Sinirlerim yeniden gerildi. Eğer çay yapıyorsa, bu ağır bir konuşma olacaktı.

Bakışlarımı dekandan uzaklaştırıp ofisinin geri kalanına yönelttim. Dekor çok geniş ve çeşitliydi. Nereden geldiği bilinmeyen ahşap oymalar, antika çerçeveler içinde eski haritalar ve hatta Küba'dan gelmiş gibi görünen bazı retro baskılar.

Dean Robinson bana bir fincan çay uzatırken usulca, "Her seyahat etmeyi seviyorum," dedi.

"Görünüşe göre pek çok yere gitmişsiniz."

"Ben aldım." Karşımdaki sandalyeye oturdu ve çayını küçük bir kokteyl masasının üzerine koydu. "Peki ya sen Hayden? Sana Hayden diyebilir miyim?"

Ağzım birden konuşamayacak kadar kurudu. aydan bir yudum aldım, çok sıcak olup olmadığını umursamadan. Ama mükemmel sıcaklıktaydı ve tadı enfesti. Biraz portakal olabilir mi? "Tabii ki." Fincanına baktım. "Bu çok lezzetli."

Dekanın ifadesi yumuşadı. "Ben ayı severim. Şehir merkezinde en iyi karışımları satan harika bir dükkan var." Arkasına yaslandı. "Ee? Hayatının nereye doğru gittiğini düşünüyorsunuz?"

Ağzımdaki o kuruluk geri gelmişti. Ne kadar yüklü bir soru. Ve son birkaç ayda yaptığım tüm keşiflerle birlikte, cevaplayabileceğimden emin olmadığım bir soruydu. Ama bildiğim bir şey vardı: Bir ejderha olsam bile hâlâ doktor olmak istiyordum.

"Doktor olmak istiyorum, özellikle de acil servis doktoru."

Dean Robinson parmağıyla fincanın kenarına vurdu. "Bu yüce bir hedef."

"Bu benim için önemli."

Herhangi bir tepki vermedi. "Okula zor bir başlangıç yaptığını biliyorum. Soyulman, danışmanın ölölü bulunması. Ama okulu ne kadar aksattığın konusunda endişeliyim. Bir arkadaşına eve kadar eşlik etmek için yola çıkman bu noktada pek de akıllıca değildi."

Sertçe yutkundum. Yanılmıyordu. Eğer gerçek bu olsaydı, aptalın teki olurdu. "Tüm hocalarıma e-posta gönderdim ve sınavları telafi etmek ve ödevlerimi mümkün olan en kısa sürede onlara ulaştırmak için ayarlamalar yaptım."

"Bu çok iyi. Ama korkarım daha sağlam bir zemine oturana kadar daha sık kontroller yapmanı isteyeceğim. Evergreen'deki bursunu kaybetmeni istemiyorum." Dekan Robinson ellerini kucağında birleştirdi. "Profesör Kavanaugh yeni danışmanınız olduğunu size bildirdi mi?"

yavaşladı, kanım dondu. "Evet."

"Güzel. Bu sabah kendisine bir e-posta gönderdim ve ilerlemenizi kontrol etmek için haftalık toplantılar yapacağınızı bildirdim. Şimdi onun ofisine gitmeni istiyorum, böylece tekrar yoluna girmen için bir plan yapabilirsin. Akademik sicilinde bunu başarabileceğinden hiç şüphem yok."

Normalde Dekan Robinson'ın davranışları nazik ve eksiksiz olurdu. Beni, benimle hiçbir şey yapmak istemeyen bir insanın kucağına attığını bilmiyordu. Bir anlamaya, hatta arkadaşlığa vardığımızı düşünmüş olmamın bir önemi yoktu; kaçırıldığında tüm bunlar değişmişti.

Maddox benim yanımda olmaktansa kendi kolunu çiğnemeyi tercih ederdi. Ve Dean Robinson bizi her hafta birlikte olmaya zorluyordu.

Söylenecek tek bir kelime vardı.

Kahretsin.

MADDOX

Not vermem teste odaklanmaya çalışırken boynumu kırdım. Ama özensiz karalamanın harfleri birbirine karışıyordu. Yanan gözlerimi ovuşturdum. Sanki biri gece boyunca içlerine kum dökmüş gibi hissediyordum.

Bay Uykü Perisi olmadığı kesindi, çünkü uyku bir türlü gelmiyordu. Bir noktada pes ettim ve kaçış yerim olan küçük dağ kulübesinde volta atmaya başladım. Niecy ve Hayden'ın görüntüleri zihnimin sinema perdesinde oynarken oturma odasında bir ileri bir geri gidip geliyordum.

Hiçbiri iyi değildi.

Niecy'nin kırılmış ve hırpalanmış bedeninden. Ve Hayden'ın dikiş atarken sızan yaralarından daha fazlası. Korumam gereken iki kadın. Korkunç bir şekilde başarısızlığa uğrattığım iki kadın.

Açık kapım çalındı ve başımı kaldırıp baktım. Sanki Hayden'ı düşünmek bile onu aklıma getirmişti. Ofisimin girişinde duruyordu, yüzü dikkatle boştu. Ama ağırlığını bir ayağından diğerine atışı sinirlerini veriyordu.

Boğazımı temizledim. "Evet, Bayan Parrish? Sizin için bir şey yapabilir miyim?"

Adının yerine soyadının kullanılması burnunu sızlattı, sanki kötü bir koku almış gibiydi. "Dean Robinson gönderdi

Bana. Sana e-posta gönderdiğini söyledi..."

Hayden'in sözleri beklerken kesildi. Not verilmeyeceği belli olan kâğıtlardan uzaklaşıp masaüstüme doğru döndüm. E-posta simgeme tıklayarak gelen kutumu açtım.

Dean Robinson'ın adı benimle alay ediyordu ve konu satırına tıkladım. Her cümle karnıma inen bir yumruk gibiydi, çıkamayacağım bir işkence cümlesiydi. İçime çöken paniği bastırdım ve Hayden'a ilerlemesini işaret ettim. "İçeri gel."

Bir an tereddüt etti ama sonra içeri girdi ve kapıyı kapattı. Neredeyse ona yapmamasını, açık bırakmasını söyleyecektim ama bu beni ele verirdi. Bunun yerine, yasemin ve çiy kokusunun burun deliklerime çarpmasını bekledim.

Bunu yaptığı anda köpek dişlerim diş etlerime baskı yaparak uzamak istedi. Canavarım küçük eşimizi ısırmaktan başka bir şey istemiyordu. Onu sahiplenmek ve güvende tutmak için. Ve onunla dişimle tırnağımla savaşmak zorundaydım. Sadece ondan uzaktayken yer değiştirmemin bir nedeni de buydu. Ejderha formundayken bizi bağlamayacağına güvenmiyordum.

Hayden masamın karşısındaki sandalyeye oturdu ve sırt çantasını yere bıraktı. Tek kelime etmedi, sadece bekledi.

Boğazımı temizledim. "Dekan Robinson, derslerine geri dönene kadar haftada bir kez buluşmamızı istiyor."

"Bana söyledi." Hayden'in sesi ne yüksek ne de yumuşaktı ama üç kelimenin altında yatan acıyı duydum.

Cehennem.

Dün gece yeterince kötüydü. Cillian'a söylediklerimi yanlış anlamıştı ama nedenini anlamıştım. Her şeyi berbat ediyorduk ama bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kendimi ele vermeden ya da bizi riske atmadan olmazdı.

Masamdan geriye doğru itildim. Hareket etmem, rüya ve kâbusun bir arada olduğu bu kokudan biraz uzaklaşmam gerekiyordu. Ofisimin küçük bölümünde volta attım. "Profesörlerle konuştun mu? Onlara e-posta göndererek derslerine yetişmen için bir plan yapmalarına yardımcı olabilirim."

"Hepsine e-posta gönderdim," dedi Hayden, sesinde hiçbir duygu yoktu.

Sakinleştim ve yüzümü ona döndüm. "İki dersime giriyorsun ve bana bir e-posta gelmedi."

Çenesini kaldırdı, o menekşe gözlerini aydınlatan meydan okuma. "Benden haber almak isteyeceğini ."

Benim Çene sertleşti. "Sen olabilir her zaman e-posta Ben hakkında dersleriniz."

"Tamam, yani sadece asla kişisel şeyler. Anladım. o."

Arka dişlerim birbirine çarptı. Onu üzerime alma dürtüsü dizine vurup şımartmak çok güçlüydü. Çok güçlüydü. "Hayden, kişisel meseleleri evde bırakalım."

Omuzları çöktü ve gözleri yere düşerken ifadesini yenilgi doldurdu. "Derslerimi yetiştirmek için tüm hocalarımla anlaştım. Telifi sınavlarım var. Derslerini ne zaman tamamlamam gerektiğini bana bildirirsen, halledebilirim."

Nefesini içine çekti ve devam etti. "Dekana yalan söyleyebilir ve tanışmadığımız halde tanıştığımızı söyleyebilirim. Benimle buluşmak zorunda değilsin. Ve eğer aramızdaki koparmanın bir yolu varsa, bunu yapacağım. Bana zincirlenmeni istemiyorum."

Sanki biri bana tokat atmış gibi geri çekildim. *Bağı koparmak mı?* İçimdeki canavar kükredi ve ön kollarımda pullar dalgalandı. "Hayden," diye boğuk bir ses çıkardım.

Ama bana bakmadı. "Esir tutulmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Senin için de aynısını istemiyorum."

"Siktir," diye yemin ettim, sanki bir gibi.

Bunun ne kadar akıllıca olduğunu düşünemeden harekete geçtim. Onu ayağa kaldırıp kollarıma aldım ve kendime doğru çektim. "Mo Ghràidh, sana yakın olmak istemediğimden değil. Sana dokunmak istemediğimden değil. Seni çırılçıplak soyup masamın üzerinde becermekten daha çok bir şey yok. Dişlerimi o güzel boynuna geçirip seni sonsuza kadar kendime bağlamak. Ama yapamam. Yapmayacağım."

HAYDEN

Maddox benden o kadar uzundu ki yanağım göğüs kafesine, tam kalbinin üzerine bastırdı. Her atışı sanki sesi yükseltmeme yardım eden bir stetoskop varmış gibi duyabiliyordum. Şu şekil değiştiren duyusu.

Ama beni mest eden şey vuruşların temposuydu. Kesik kesik, karmakarışık ritim Maddox'un bana o sözleri söylemeden önce bile benden tamamen etkilenmediğini gösteriyordu. Kulaklarımda tekrar tekrar yankılanan kelimeler.

"Seni çırılçıplak soyup masamın üzerinde becermekten daha çok istediğim bir şey yok. Dişlerimi o güzel boynuna geçirmek ve seni sonsuza kadar kendime ."

Bu düşünceyle kalçalarımı birbirine kenetledim. Tanrım, bunu istiyordum. Son birkaç gündür ona ne kadar kızgın olursam olayım, bedenim onu istiyordu. Ve geri kalan yanımda da istiyordu.

O kehribar gözlere bakabilmek için başımı geriye doğru eğerek yer değiştirdim. Şimdi daha altın rengindeydiler, o büyüğü benekler parıltıyor ve dönüyordu. Onlara sonsuza kadar bakabilirdim.

"Ya ben de istersem?" diye sordum. Yapamayacağını ya da yapmayacağını söylediği kısmı unutun. Ben arzunun orada olduğu gerçeğine odaklanmıştım.

Maddox'un kapüşonlu gözlerine daha fazla altın aktı. "Mo Ghràidh," diye hırladı.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Dokun bana."

Yalvarıyordum ve bu biraz çaresizlikten de öte bir şeydi. Ama kendimi durduramıyordum çünkü Maddox'u nefesimi kesen bir şiddetle istiyordum.

Yanağındaki bir kas çılgınca oynadı ama elini kaldırarak sarı saç tellerini yüzümden uzaklaştırdı. "Ne istediğini bilmiyorsun."

Ama yaptım. Kalbimi riske attığımı anladım. Çünkü Maddox'un kendini benden uzak tutmasının milyonlarca nedeni vardı. Paylaştığı ve bana sadece bir anlığına nedenler.

Artık çok yakındaydı. O kadar yakındı ki, aramızdaki havada onun tadını alabileceğime yemin edebilirdim.

"Maddox," diye nefes aldım.

Sanki adını söylemem onu büyülemiş, içine çekmişti. Aradaki mesafeyi kapattı. Dudakları dudaklarıma değdiği an, kendimi kaybettim.

Ağzında sıcaklık ve rahatlık vardı, biraz da baharat. Tadı içime doldu ve her damlasını içmek istedim.

Maddox'un dili önce nazik, sonra talepkâr bir şekilde içeri girdi. Her vuruş daha da baskın geliyor, daha da fazlasını alıyordu. Vücudumu onunkine doğru iterken baş döndürücü bir vızıltı içimi kapladı, daha da yakınlaşmaya ihtiyaç duyuyordum.

Karnıma bastıran sert bir uzunluk, kalçalarımın arasına bir ıslaklık dalgası gönderdi. O uzunluğun nasıl hissettireceğini, tadının nasıl olacağını bilmek istiyordum. Maddox'un içimde hareket etmesinin, derinlere doğru itmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyordum-

Kapı keskin bir şekilde çalındı.

Bir saniye önce Mad'in kollarındaydım, bir saniye sonra ise bir sandalyeye oturtulmuştum. Hareketin tek kanıtı, Maddox'un sıcağının tam tersi olan serin bir esinti hissiydi. Gözlerimi hızla kırıştırdım ve Maddox masasının arkasındaki görüntüye odaklanırken yönümü bulmaya çalıştım.

O kehribar rengi gözlerde şimdi panik vardı, hatta belki de dehşet. "Bu bir daha asla olmayacak," diye yemin etti. Ve sonra maske tekrar yerine oturdu. "İçeri gel."

Kapı açıldı. "Maddox-oh, özür dilerim. Toplantıda olduğunu bilmiyordum."

" değil," dedim, ayağa kalkmaya çalışarak ve kendi sesimi zar zor tanıyarak. "İşimiz bitmişti."

Ayağa kalkarken Maddox'a bakmadım, kapıya doğru ilerlerken diğer profesörü zar zor görebildim. Kendime tekrar tekrar koşmamamı, Maddox'un beni tekrar ezdiği gerçeğini ele vermememi söyledim.

Sırt çantamı kulaklarımda bir uğultu yandı. Sonra yanaklarıma sıcaklık vurdu. Ona yalvarmıştım. Kendimi aptal yerine koymuştum. Ama sonra durdum, Mad'in gözlerindeki arzuyu hatırlayınca koridorda kısa kaldım.

O da beni istemişti. Aramızdaki mesafeyi kapatan o olmuştu, ben değil. O profesör kapıyı çalmasaydı, şu anda hâlâ onun ofisinde olsaydık ne olurdu diye düşünmeden edemiyordum.

Sağımdan bir tıslama sesi geldi ve döndüğümde Delaney'nin duvara yaslandığını gördüm.

"Yine belada, değil mi?" diye şarkı söyledi.

İçimi çektim. "Hiç eskimiyor mu bu?"

"Okulun aramızdaki suçlulara ve katillere izin verdiği gerçeği mi? Evet, öyle."

Katiller kelimesi karşısında irkilmemeye çalıştım. "Hayır, bana olan takıntın. Ben park ederken beni bekliyorsun, toplantılarımdan dışında geziniyorsun. Bu biraz ürkütücü olmaya başladı, Delaney."

Elleri kenetlenirken boğazında kızarıklık oluştu. "Bella'yı bekliyorum."

Sadece alay ettim. "Duyduğuma göre Bella ve Maggie senin deli kışını bırakmışlar."

Hiçbir şey duymamıştım. Son karşılaşmamızda Delaney'e verdikleri tepkilere dayanarak bir kumar oynuyordum. Delaney'nin sözde arkadaşları onun maskaralıklarından bıkmış görünüyorlardı. Terk edildikleri konusunda haklı olduğumu ummak zorundaydım.

O kızarıklık Delaney'nin yüzüne yayıldı ve haklı olduğumu anladım. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok," diye tükürdü.

Gülümsedim. *Ding, ding,* . "kendine yalan söylemeye devam et. Ya da beni ve arkadaşlarımı rahat bırakabilirsin."

"Arkadaş mı?" Delaney alay etti. "Hepsine kendini pazarlıyorsun. Bahse girerim o ofiste daha iyi bir not almak umuduyla Profesör Kavanaugh'un aletini yalıyordun."

İçimdeki her şey duruldu. İhtiyacımız olan son şey Delaney'nin Maddox ve benim hakkımda dedikodu çıkarmasıydı. Bu onun kariyerini mahvedebilir.

"Herkes iyi bir not almak için profesörlere rüşvet vermek zorunda değil, Delaney. Bazılarımız nasıl çalışılacağını biliyor."

Ama tedirginliğimi okumuş gibiydi ve gülümsedi. "Birinin uygunsuz bir ilişkiyi üniversiteye bildirmesi gerçekten utanç verici olur. Soruşturmalar sürerken profesörleri açığa aldıklarını duymuştum. Ve aklansalar bile, kariyerlerinin geri kalanı boyunca üzerlerinde bir leke olur."

Delaney şimdiye kadar sinir bozucu bir sinek gibiydi, belki de en kötü ihtimalle ara sıra sokan bir eşek arısı. Ama bu? Bu Maddox'u mahvedecek güce sahipti. Ve bunun için onu koridorun ortasında deşmek istedim.

HAYDEN

Sonunda C  el'in ejderhasının su yüzüne çıkmasına kar  şı nasıl mücadele ettiğini anladım, diğerlerinin de yaptığı gibi.        benim ejderham bugün yüzeye çıkıp pençeleriyle en az bir düzine insanı doğramak istemişti.

Bu sabah koridorda Delaney'nin boynunu kırmamak için kendimi zor tuttum ve andan itibaren işler daha da kötüye gitti. Görünüşü göre, itibarımı zedelemek için   oktan i  e koyulmuştu bile. Neyse ki ben yokken başlattığı dedikodular Maddox'la ilgili değildi.

Ejderha kulağımın beni bütün gün dinlemek zorunda fısıltılara göre hamile . G  ya C  el'le beni hamile bıraktıktan sonra evlenmek için ka  mı  tık ama sonra tereddüt etmiş ve beni Idaho'da terk etmişti. *Harika*.

Wren İngilizce sınıfımızın arka sırasındaki koltuğundan bana doğru eğildi. "İyi misin?" diye sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle fısıldadı.

Artık onun da bir   ekil değiştiren olduğunu bildiğime göre, ona aynı derecede yumuşak bir tonda cevap verebileceğimi ve her kelimesini duyacağını biliyordum. "Harika. Sabah bulantıları hiç de fena değil."

Wren'in dudakları kıpırdadı. "İyi tarafından bakarsak, sen ve C  el'den cidden muhteşem bebekler olur."

Bu düşünce zihnimde yepyeni bir dizi imgenin dönmesine neden oldu. Bahçede koşuşturan, mavimsi mor gözlü, beyaz sarışın küçük çocuklar.

"Tanrım, gerçekten de onlar için , değil mi?"

Wren'in sözleri beni sersemliğimden çıkardı. "Bu biraz utanç verici," diye mırıldandım.

"Sana iyi davranıyorlarsa hayır."

Bakışlarım ona doğru kaydı ve şaşırtıcı mavi gözlerinde derin bir keder gördüm. "Wren-"

Başını sallayarak sözümü kesti. "Sadece sana iyi davrandıklarından emin olmak istedim. Sen ve Cael uzun süre ortadan kaybolunca endişelendim. Emin ..."

Sanki bana ne düşündüğünü söyleyerek çok fazla şey anlatmak istemiyormuş gibi sözleri kesildi. Zorlamadım.

"Bana karşı gerçekten çok iyiler. En iyisi. En azından çoğu zaman," diye mırıldandım.

Wren'in kaşları çatıldı ve yara izi çekildi. "Çoğu zaman mı?"

"East ve Maddox'un ikisinin de pislik anları oldu. Maddox hâlâ yaşıyor. Cill'in ise kontrol sorunları var."

Wren yumuşak bir çıkardı. "O bir alfa. Tabii ki biliyor." Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı.

"Bir alfanın sevgi dili kontroldür. Etraflarındaki insanlarla bu şekilde ilgilenirler. Zaman zaman zorlayıcı olsa bile," diye açıkladı.

Bunu uzun bir süre düşündüm. Cillian'ın hareketlerini biraz daha farklı bir açıdan görmemi sağladı. Bu, işi çok ileri götürdüğü için ona hâlâ kızgın olmadığım anlamına gelmiyordu ama nereden geldiğini daha iyi görebiliyordum.

Wren, "Ama Easton ve Maddox'un pislik olmalarının ardında yatan sebepleri size söyleyemem," diye devam etti. "Bunun için kendi başınasın."

Dudaklarım seğirdi. "Ben de bundan korkuyordum. Pislik önleyici bir hapa falan ihtiyacım var."

Wren sıırttı. "Milyonlar kazanırsın."

Öyle yapardım.

Dikkatimi tekrar *Jane Eyre*'den bahsedip duran öğretmene çevirdim. Kitabı sevmiştim ama bir şeyler seçmeye çalışıyordum.

Her bir kelimenin çift anlamı dışında en sevdiğim şeyler listemde yoktu. Belki de gizli bir mesaj yoktu ve yazar sadece iyi bir hikaye anlatmak istemişti.

Zil çaldı ve profesörümüz saçmalamayı bırakıp tahtaya bir ödev yazdı. Neyse ki hızlı bir okuyucuydum, bu yüzden daha kampüse dönmeden bu dersi yakalamıştım. Ancak diğer derslerimde bu kadar şanslı değildim.

Wren ve ben sınıfın boşalmasını beklerken defterimi kapatıp sırt çantama yerleştirdim. İkimizin de kendince nedenleri vardı. Wren'in nedenini tam olarak bilmiyordum ama onun kapalı kalmaktan hoşlanmadığını fark etmeye başlamıştım. Ben sadece dedikodulardan ve kaba sözlerden kaçınmak istiyordum.

Sınıfın kapısına doğru ilerlerken Wren bana baktı. "İyi olacak mısın?"

Başımı salladım.

"Sen mi?" "Ben

her zaman

öyleyim."

Bundan pek emin değildim. Ama Wren koridorda kaybolurken tek kelime etmedim, giderken bir duvara tutunuyordu.

Diğer tarafa döndüm, dersten sonra benimle buluşacak olan Knox ve Easton'ı arıyordum. Onları biraz aşağıda gördüm ve o tarafa yöneldim.

Koridorda biri omzuma çarptı ve neredeyse sırt çantam üzerimden fırlayacaktı. Etrafta gördüğüm ama adını bilmediğim bir adamdı. Yavaşlarken arkadaşı kıs kıs güldü. "Dikkatli ol, hamile olduğunu duydum. Piç kurusuna zarar vermek istemezsin."

Bir numaralı adam kötü bir koku almış gibi burnunu kırıştırdı. "Bunu yaparsak muhtemelen Cael'e iyilik yapmış oluruz. Eminim onu bir çöp gibi atmak üzeredirler."

"Ne. Ne yaptın? Sen. Dedin?" diye hırladı bir ses.

Birinci adam öfkeli Easton'la yüzleşmek için döndü. "Dostum, sadece söylüyorum, siz çocuklar bu konuda rahat olamazsınız. Kardeşini onun en iyi arkadaşıyla aldattı. O lanet bir sürtük."

Easton o kadar hızlı hareket ediyordu ki adamın hiç şansı yoktu. Adam yere yığılmadan önce Easton'ın yumruğunun adamın yüzüyle buluştuğunu sadece şekil değiştiren görüşüm sayesinde görebildim.

Bir dizi yuhalama, bağıрма ve *lanetleme* sesleri duyuldu. İkinci adam iki elini de havaya kaldırdı. "Ben bir şey söylemedim."

"Tabii ki ," diye .

Adam bembeyaz kesilirken Easton ona doğru ilerledi.

"Bay Gallagher," diye keskin bir ses ve koridordaki herkesin donup kalmasına neden oldu.

Öğrenci denizi dağılırken Knox yanıma geldi ve Dekan Robinson Easton'a ters ters bakarak koridorda yürüdü.

"Ofisimde," diye tersledi. "Şimdi."

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

HAYDEN

Easton'ı beklerken artık çoğunlukla boş olan otoparkta volta atıyordum. İngilizce dersinden çıkarken bitkin düşmüştüm, günün ağırlığı üzerime çökmüştü ama şimdi hareket etmeden duramıyordum. Sadece Easton'la ilgili endişelerim değil, Maddox'un benimle ve Knox'la birlikte beklediği gerçeği de vardı. Beni görmezden geliyordu.

Sırf bir tepki almak için aniden onu yumruklama isteği duydum. Knox bana "İyi olacak," diye güvence verdi.

Easton'ın G-Wagon'unun kaputuna yaslanmış olan Mad'in durduğu yerden uzaklaşarak volta atmaya devam ettim. "Bunu bilemezsin."

Ve eğer Easton'ın başı ciddi bir belaya girerse, bu benim omuzlarımda olacaktı. Çünkü beni savunuyordu.

Bir bip sesi duydum ve sesin geldiği yöne döndüm. Maddox telefonunu cebinden çıkardı ve ekrana baktı. "Dennis Coopman'ın çenesi kırılmış."

Knox küfretti. "Bundan daha fazlasını hak ediyordu."

Maddox Knox'a sert bir bakış gönderdi. "Neyi *hak ettiği* önemli değil; bundan daha dikkatli olmalıyız. Bu tür bir güç gösterisi bizi ele verebilir."

Knox, "İnsanlar birbirlerinin çenelerini her zaman kırarlar," .

"Yine de risk almaya değmez. East'in kendini kontrol altında tutması ve Hayden'ın da sınıf arkadaşlarını kışkırtmaması gerekiyor."

Hem suçlama karşısında hem de Maddox'sanki orada değilmışim gibi benim hakkımda konuşması karşısında kaskatı kesildim. "Affedersiniz, *Profesör*. Ama ben o kızdıracak bir şey yapmıyordum. Lanet olası koridorda yürüyordum. Yoksa giydiğim kıyafet, bana yuva yıkan sürtük denmesini *istediğim* anlamına mı geliyordu?"

Maddox'un çenesi sertleşti. "Ben-" demedim

"Sen yaptın," diye tersledim. "Ve eğer konuşmaya devam edersen, yapmaya çok kararlı olduğun gibi ayağını ağzına sokacağım."

Bir düdük sesi duyuldu ve ikimiz de Knox'a ters ters baktık. "Eğer ikiniz de birbirinize pislik yapmayı bırakmak istiyorsanız, Doğu dışarı."

Arkamızı döndüğümüzde Easton'ın yüzünde öfke dolu bir ifadeyle otoparka doğru yürüdüğünü gördük. *Oh, lanet olsun.*

Bize ulaştığında midem bulandı. Ona sarılmak ya da durumu düzeltmek için bir şeyler yapmak istedim ama bu noktada bunun hoş karşılanmayacağını biliyordum.

"Karar nedir?" Knox ikizine sordu. "Askıya alındı,"

diye homurdandı Easton.

Knox ve Maddox küfretti.

Yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Çok üzgünüm, East."

Bakışları bana kaydı. "Sakin özür dilemeye kalkma," diye .

Sözlerindeki ısıklıkla geri çekildim.

Easton zaman hareketlendi, alanıma girdi ve beni kollarına çekti.

"Kimse senin hakkında bu şekilde konuşamaz ve bundan kurtulamaz."

Kollarımı beline dolayarak onun içinde eridim. "Ama bunun için cezalandırılmamalıydın."

Dudakları saçlarımın üzerinde gezindi. "Bu bedeli her zaman öderim."

"Cáel'in görevde olmaması dışında, senin maskaralıkların yüzünden Hayden'ı sadece ben ve Knox izliyoruz," diye homurdandı Maddox.

Easton'ın elinden kurtuldum ve Maddox'a kaşlarımı çatarak baktım. "Yani sadece Knox'un bana göz kulak olduğunu mu söylüyorsun?"

Maddox cevap vermek için ağzını açtı ama bir şey sözünü kesti.

"Tsk, tsk, tsk. Küçük prensesimiz için cennette sorun mu var?"

Döndük, Knox ve Easton hemen önüme geçerek Hal Corbett'e baktılar. Kızıl saçlarına çok fazla jöle sürmüştü ve sırtırken altın kapaklı bir dişi gözüme ilişti. O

İrlandalı bir gangsterin gülünç bir karikatürü gibi görünüyordu. Ama bu haliyle bile midemi bulandırma gücüne sahipti.

"Korumasız kalacak olması çok yazık. Bu kadar büyük bir kampüste başına her şey gelebilir."

Ön kollarındaki pullar dalgalanırken Easton kısık bir hırıltı çıkardı.

Knox'un elleri yumruk şeklinde sıkılırken parmak uçlarından uzayan pençelerin ipuçlarını gördüm. "Burada ne halt ediyorsun Corbett?"

Hal umursamazca omuz silkti. "Ben de kaydolmayı düşünüyordum." Bakışları bana kaydı ve şehvet dolu bir hava yayıldı. "Bu eğlenceli olabilir. Çalışma arkadaşları olabiliriz, *Bana-phrionnsa*."

Easton ona saldırdı. Hal'i tam bir saldırıdan kurtaran tek şey Knox'un kardeşini kenara çekmesiydi.

Ama zihnim hâlâ tek bir kelimenin döngüsünde sıkışıp kalmıştı. *Bana- phrionnsa*. Hal'in babası ailemi katlederken tekrar tekrar aynı kelimeyi söylemişti. Öfke beni bir cehennem gibi sardı ve düşünmeden hareket ettim.

Öne atıldım, yumruğumu savurdum ve doğrudan Hal'in burnuna indirdim. Parmak eklemlerimin altında tatmin edici bir çıtırtı vardı. Ve sonra iki oldu, acı içinde inliyordu.

Hal bana göklere çıkarırcasına küfrederken biri beni geriye doğru çekti. Kırık burnundan kan akarken mırıldandığı intikam yeminlerini yakaladım. Ama hiçbirini duymadım bile. Çünkü lanet elimi kırıdığımдан oldukça emindim.

MADDOX

Knox'un Hayden'ı kucağına almasını ve Easton'ın da diğer tarafta onu koza gibi sarmasını izledim. Acı dolu iniltileri derimi kesen sivri bir bıçak gibiydi. Hal otoparktan çıkmayı başarmıştı çünkü her ne kadar psikopat olsa da aptal değildi. Başka bir ejderhanın eşine, kendi suçu olsa bile acı çektirmişti ve bu da ejderhaların onun kanı için kuduracağı anlamına geliyordu.

Hayden bileğini oynatmaya çalışırken bir inilti daha duyuldu. Knox yumuşak bir sesle, "Yapma," diye emretti, onu hareketsiz tutarak.

Son birkaç saat içinde yaşananlar neden uzak durmam gerektiğinin daha fazla kanıtı olsa da uzak duramıyordum.

Easton ben yaklaşırken dişlerini göstererek bana ters ters baktı.

Bu da canımı yaktı. Hayden'ı, hatta sadece onun duygularını korumak için bana saldırma isteği. Ama bunu da ona çok görmedim.

"Bana anahtarlarını ver," dedim, sesim tüm duygulardan .

Easton kıpırdandı, arka cebinden anahtarlarını çıkarıp bana fırlattı. Onları kolayca yakaladım ve anahtarlığın üzerindeki bir düğmeye basarak arka kapağı açtım. Bagaja doğru ilerledim ve deri çantayı aldım. "Onu buraya getir."

Kimse kımıldamadı.

"Elini muayene etmem gerekiyor," diye ettim. Hayden'in acısının kokusunu alabiliyordum. havayı çürümüş bir kokuyla kokutuyordu ve ondan kurtulmak için her şeyi yapardım.

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Eve gittiğimizde Marcus'a beni muayene ettirebilirim. O zamana kadar iyi olacağım."

Knox bana doğru sayısız sessiz suçlama içeren bir kaş çattı. Hepsi doğru.

Her şeyi berbat etmeye devam ettim. Çantayı yere bıraktım ve Hayden'in bakışlarıyla buluşarak onların toplandığı yere doğru geri döndüm. "Lütfen. Elini muayene etmeme izin ver."

Çenesi meydan okurcasına dışarı çıktı. "Neden?"

Ona söylediğim yalanları okuyacağını biliyordum, o yüzden yalan söylemedim. "Acı çekmene dayanamıyorum."

Hayden'in gözlerinden bir an için belirsizlik geçti ve sonunda başını salladı.

Ciğerlerimde sıkışıp kaldığını fark etmediğim bir nefes verdim. Easton, Hayden'a erişebilmem için hafifçe kaydı ama yeşil-altın bakışlarında bir uyarı vardı.

Hayden kolunu kaldırdı ama bu küçük hareket bile onun irkilmesine neden oldu.

"Düzeltebilir misin?" Ben sordum.

Eli hâlâ yarım yumruktu, bu iyiye işaret değildi. Denedi ama bağırdı.

Knox homurdandı. "Yeter."

Elimi uzatıp Hayden'in parmak eklemlerinde nazikçe gezdirdim ve bakışları benimkilere kaydı. Ama gözlerinde acı yoktu. Parmağım aşağıya doğru hareket etti, parmaklarının her birini nazikçe izledi ve sonra hafifçe bastırdı. İşaret parmağına ulaştığımda bir çığlık daha attı.

Easton beni geri itti. "Yeter artık. Marcus'un onu tedavi etmesini sağlayacağız, yoksa yer değiştirecek."

Başımı salladım. "Vites değiştirmesi gerekiyor. Eli kırılmış. En iyi tahminim işaret parmağındaki metakarpal kemik."

"Peki," diye . "Hadi onu eve götürelim de o."

"Önce ağrı kesiciler," diye kestirip attım, East'in tavrından bıkmıştım. Hayden'ı uzak tutmak için üzerine düşeni yapmamış değildi.

Tıbbi çantaya geri döndüm ve bir şırınga ile genellikle büyük çiftlik hayvanlarını veya ayıları tedavi etmek için kullanılan bir ağrı kesici şişesi çıkardım. Hayden'ın yer değiştirirken acı hissetmemesini sağlamak için yeterli olacaktı. Artık ejderha yarısı ortaya çıktığına göre, normal insan ilaçları ona hiçbir şey yapmayacaktı.

İğneyi şişenin içine soktum ve pistonu tam olarak doğru doza kadar çektim. Hayden bana ihtiyatla baktı. "Nedir bu?"

"Bir ağrı kesici. Vites değiştirme sisteminizin iki dakikadan kısa sürede yakamayacağı bir ağrı kesici."

Alt dudağını ısırды. İçimden onu çekip kurtarmak geldi, zaten yaşadıklarının üstüne daha fazla acı çekmesini istemiyordum.

"Bilmiyorum," diye mırıldandı.

"Araba yolculuğu ve vardiyanız onsuz olağanüstü acı verici olacak," diye homurdandım.

Easton onun boynuna sokuldu.

"Lütfen." Kız onun içinde eridi.

"Tamam."

Kıskançlık dalgası beni şaşırttı. Daha önce hiçbir kardeşimi gerçekten kıskanmamıştım. Ama şu anda Easton'ın kafasını koparmak istiyordum.

Dürtümü bastırdım ve daha da yaklaştım. "Yaralanmamış kolunuz, lütfen." Soğumuştum. Bunu kendi sesimi duymadan da biliyordum. Hissedebiliyordum.

Hayden diğer kolunu uzattı, ben de olabildiğince nazikçe tuttum. Teni çok yumuşaktı. Saatlerce güneşte pişmiş bir gülün yaprakları . İğneyi damarına sokarken, "Biraz çimdikle," diye uyardım.

Hayden girdiğimde ya da ilacı enjekte ettiğimde ve iğneyi geri çektiğimde hiç ses çıkarmadı. Easton'a dönerek bir pamuk topunu . "Bunu birkaç saniye yerinde tut."

O hemen kontrolü ele aldı ve ben geri çekilerek tıbbi malzemelerimi yerleştirme ve iğneyi atma gibi ufak tefek işlerle uğraştım.

Kesici alet kabı. Arka kapağı kapattığımda Hayden ayaklarının üzerinde sallanıyordu.

Easton arka yolcu kapısını açarken Knox onu kollarının arasına aldı. Knox Hayden'ı bırakmadan içeri girdi. Çok küçük ve savunmasız görünüyordu. Neden uzak durmam gerektiğinin bir başka hatırlatıcısıydı.

Easton bana bir bakış fırlattı. "Sen ."

Cevap beklemedi, sadece arka koltuğa geçti ve kapıyı arkasından çarptı.

Bu iyiydi. Kendime söylediğim buydu. Her şey daha iyiydi. Eğer hepsi benden nefret ederse, Hayden mesafesini koruyacaktı. Ve sonra onu kaybedersem, belki de hâlâ çarpan kalbimi göğsümden söküp atmazdı.

CÁEL

Evin önündeki araba yolunda bir ileri bir geri volta atıyordum, canavar tenime baskı yapıyordu. Özgürlük istiyordu, Hayden' ulaşmak istiyordu. Ama ona izin veremezdim. Vahşi tarafımın kontrolü ele geçireceğine ve kontrolü tekrar ele almanın neredeyse imkânsız olacağına hiç şüphe yoktu.

Bu eğilimlere sahip olduğumu, insandan çok canavar olduğumu bilmek beni zayıf ya da çarpık hissettiriyordu. Şimdi o zamanlardan biriydi. Çünkü bu mücadeleleri vermeseydim, Hayden'la birlikte kampüste olurdum. O pislik Hal'i daha ona yaklaşmadan hissederdim.

Ejderha kulağım tekerleklerin altındaki çakılların hafif çıtırtısını duydu. Buradaydılar. Canavarımı Hayden'ın yakınlarda olduğu ve artık güvende olduğu gerçeğiyle yatıştırmaya çalıştım ama onun buna hiç niyeti yoktu. Dürüst olmak gerekirse, ben de değildim.

Vücudum o kadar gergindi ki bir kasımı bile yırtmamam mucizeydi. Aracın çıkardığı her ses onları daha da geriyordu. Ağaçların arasından siyah bir ışık belirdi. East'in G-Wagon'u.

Araba eve doğru dönerken nefes almadım, yolu döndükten sonra tamamen durdu. Ama direksiyondaki East değildi; Maddox'tu. Kaşlarımı çattım. Easton cipini başkalarının kullanmasına nadiren izin verirdi.

Arka kapı açıldı ve Easton bir başkasına rehberlik etmek için aceleyle dışarı fırladı.

Hayden görüş alanıma girdiğinde ciğerlerim sarsıldı. Knox araçtan inerken onu göğsüne yasladı. Hayden'ın yüzü normalden çok daha solgundu ve bir kolunu vücuduna yakın tutuyordu. Ama gözleri hafifçe odaklanmamıştı, başı yana kaymıştı.

"Ne. Ne. Cehennem. Ne oldu?" Hırladım.

Easton'ın bakışları bana kaydı. "Hal'in burnunu kırdı. Ama bu sırada elini de kırdı."

Göğsümde alçaktan başlayan bir hırıltı içimden patladı ve etrafımızdaki zeminin sarsılmasına neden oldu.

Doğu benim alanıma girdi, ellerini omuzlarıma koydu ve sertçe sıktı. "Kendini . İyileşebilmesi için Hayden'ın değişmesine yardım etmeliyiz."

Acı hissi canavarımı geri çekmeme yardımcı oldu ama o bundan memnun değildi. "Hadi gidelim. Şimdi."

Maddox geri çekildi. "Ona yeni kıyafetler getireceğim."

Mantıklı. Şu anda giydiklerini değiştiremezdi, kırık bir elle olmazdı. Giydiği her şey paramparça olacaktı.

Kaymak için yeterli alana sahip en yakın yer olan açıklığa doğru ilerlerken nefesimi kontrol altında tutmak için mücadele ettim. Ama gözlerimi Hayden'dan ayıramıyordum. Gözlerini açık tutmak için mücadele ederken göğsünün inip kalkmasını izledim.

"Ona ne verdin?" Dişlerimi sıkarak . "Yanlış kokuyor."

Her yasemin ve çiy kokusuna karışmış kimyasal bir koku vardı. Bundan nefret ederdim, ejderham da öyle.

Knox'un dikkati bir an için bana kaydı. "Maddox ona bir ağrı kesici verdi, böylece eve dönüş yolunda ve vardiyada acı çekmedi."

Buna sevinmişim ama Hayden'ın bu kadar kendinden geçmiş olmasından nefret ediyordum. "Ben iyiyim," diye fısıldadı ama kelimeleri hafifçe bulanıklaşmıştı. "Siktir," diye bağırdım.

"Biliyorum," diye Easton. "Park yerinde Hal'in boğazını kesmek istedim."

Knox ona uyarıcı bir bakış attı. "Zaten uzaklaştırma aldın. Buna bir de cinayet suçlaması eklemeyelim, tamam mı?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Askıya mı alındı?"

Easton yere ters ters baktı. "Dennis Coopman destansı boyutlarda bir yapıyordu."

"Yani East onun çenesini kırdı," diye beni bilgilendirdi Knox. "Güzel," diye homurdandım.

Açıklığa ulaştık ve Knox açıklığın ortasına doğru ilerledi. "Seni , mı? Vardiya boyunca seninle konuşacağız."

Hayden dudaklarını şapırdatarak, "K," diye mırıldandı.

Knox eğildi ve onu yavaşça yere indirdi. O kadar küçük, o kadar savunmasız görünüyordu ki. Ağaçlardan birini yerden söküp bir şeylere fırlatma isteği uyandırdı bende. Tercihen Hal Corbett'e.

Hayden başını kaldırmaya çalıştı ama kaldıramadı, onun yerine kalın çimlerin üzerine koydu. Yerde olması için hava çok soğuktu.

Canavarımın onu çağırabileceğini bilerek ilerledim. Eğildim, elimle yanağını okşadım. Parmaklarımdaki sert nasırlar onun pürüzsüz teninden çok farklıydı. "Onu öne çağır."

Hayden bana baktı, menekşe rengi gözlerinde şaşkınlık vardı. "Nasıl?"

"İlk seferinde nasıl hissettiğini hatırla. Dünyanın etrafınızda nasıl görüldüğünü, vücudunuzun nasıl hissettiğini."

"Işıl ışıl," diye mırıldandı. "Dünya ışıltılı."

Dudaklarım seğirmek istedi ama tam olarak başaramadı. "O ışıltıya tutun."

Hayden'in gözleri odaklanmamıştı ve anıyı biliyordum. İlk başta hiçbir şey olmadı ve vardiyayı getiremeyeceğinden endişelendim. Knox'a baktım. "Cillian'a ihtiyacımız olabilir."

Alfa olarak ejderhalarından herhangi birinin vardiyasına hükmedebilirdi. Vardiyalarını geri almalarını da emredebilirdi. Tabii vahşileşmedikleri sürece. O zaman hiç kimse canavarı kontrol edemezdi.

Mor, ışıltılı pullar Hayden'in kollarında dalgalanıyordu.

" böyle, ufaklık. Ejderhanı görelim," diye .

Övgü kök saldı ve Hayden'in vücudu titremeye başladı. O titrerken ben bir adım geri attım. Sonra, göz açıp kapayıncaya kadar Hayden'in insan formu kayboldu ve ejderhası onun yerine geçti.

Tanrım, yaratık çok güzeldi. O kadar nefes kesiciydi ki ona bakmak neredeyse acı veriyordu.

Hayden etrafını incelerken bir adım daha yaklaşımdan kendimi alamadım. Ön sağ bacağını kaldırdı ve uzattı. İyileşmenin kök saldığını hissettiğini biliyordum. Ayağını bükerek esnetti.

Rahat bir nefes aldım. "Daha iyi misin?"

Hayden bana baktı, menekşe rengi gözleri pullarıyla mükemmel bir uyum içindeydi. Başını eğip kokladı. İçimden gelen kıkırdamaya engel olamadım. Bir elimi kaldırdım. "Buraya gel."

Bu haliyle bile mucizevi bir şekilde pürüzsüz olan yüzünü okşadım. "Şimdi bana geri dön. Seni içeri alalım."

Ejderha ofladı, henüz geri dönmek istemiyordu.

"Daha sonra vites değiştirme alıştırmaları için bolca vaktimiz olacak," diye onu temin ettim. Ama şu anda elinin doğru şekilde iyileştiğinden emin olmamız gerekiyordu.

Gürleyen bir hırıltı çıkardı, ama vücudu tekrar titreşmeye başladı ve sonra Hayden'in insan formu geri geldi. Karşımda duruyordu, tamamen çıplaktı ama hiç utanç duymuyordu.

Ejderha formunda uyuşturucunun etkisinden kurtulmuş bir halde bana bakarak ışıldadı. "Bu müthişti!"

Güldüm, ellerim yüzündeki saçları taramak için uzandı. "Nasıl hissediyorsun?"

Hayden parmaklarını büktü. "Tamamen iyi. Hatta iyiden de öte."

Ağzımı onunkine sürttüm. "Güzel." Bir boğaz temizlendi. "Sana kıyafet getirdim."

Mad'in sesi gergindi. Sanki umutsuzca kontrolü elinde tutmaya çalışıyordu. Bir yığın giysiyi uzatırken bakışlarını Hayden'dan kaçırdı.

Doğu, kardeşimize ters ters bakarak aldı.

Bugün ne oldu böyle?

Easton bize doğru yürüdü ve Hayden'a giysileri uzattı. "İyi olduğuna emin misin?"

Başıyla onayladı. "Yemin et," dedi Hayden bir çift tayt ve spor sütyeni giydikten sonra üzerine bir tişört ve sweatshirt geçirirken

başını. "Öfkeme yenik düştüğüm için özür . Ama o pıslığın burnunu kırdığım için üzgün değılim."

Knox, Hayden'a hızlı bir öpücük vermek için ilerlerken kıkırdadı. "Kesinlikle tam bir baş belasısın."

Hayden'ın ağız kaşlarını çatarak aşağı doğru çekildi. "Değılim. Ama olmak isterdim."

Easton soru sorarcasına ona baktı.

Üçümüze de baktı. "Bana dövüşmeyi öğretmenizi istiyorum."

EASTON

Lanet olsun. Hayden dövüşmeyi öğrenmek istiyordu. Bu son küçük kaçamaktan sonra ejderhamı daha yeni dizginlemiştim ve şimdi bana ve canavarıma kalp krizi geçirtmeye çalışıyordu.

Knox ve ben yan gözle baktık. İkimiz de Hayden'ın savaştık zorunda kalmasını istemiyorduk, asla. Eğer işimizi yapsaydık, buna asla ihtiyacı . Ama bu onun öğrenme anlamadığım anlamına gelmiyordu. Sadece bundan nefret ediyordum.

"Bunu yapabiliriz," diye başladı Knox. "Belki gelecek hafta, tamamen iyileşme şansınız olduktan sonra."

Hayden onu bakışlarıyla kıstırdı. "Yer değiştirdim. İyileştim. Kendimi iyi hissediyorum. Aslında iyiden de öte." Kollarını iki yana salladı. "Aslında yakacak enerjim var."

Dönüşümden arta kalan yüksek enerjidi. Her şeyin yeniliğiyle uğulduyordu. En azından birkaç saat boyunca üzerine yapışan o hayalet enerji.

"Sadece düşünüyorum-"

Hayden sert bir bakışla Knox'un sözünü kesti. "Kendimi ve bedenimi tanıyorum. Bunu yapabilirim."

"Sana öğreteceğim." Kendimi durduramadan sesim çınladı. Çünkü en son istediğim şey, Hayden'ın onun zayıf olduğunu düşündüğümüze inanmasıydı, oysa hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamazdı.

Tanıma ayrıcalığına sahip olduğum en güçlü insanlardan biriydi.

Hayden'in menekşe rengi bakışları bana kaydı.

"Yapacak mısın?" Şaşkınlık canımı yaktı ama .

"Evet."

Cáel'in ifadesi kapandı. "Yardım ederdim ama . Ejderham. Seni savaşırken görmeye hazır değil. Kontrolü ele geçirebilir. Ya da seninle savaştığı için Doğu'ya zarar verebilir."

Empati Hayden'in yüzünü kapladı. Anında Cáel'in alanına , uzandı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sorun yok. Arkamı kolladığını biliyorum. Sana süper tatlı hareketlerimi sonra gösteririm."

Cáel buna kıkırdadı. Tanrım, Hayden gerçekten de mucizeler yaratıyordu. Son birkaç ayda, birbirimizi tanıdığımız onca zamandan daha fazla güldüğünü duymuştum. Başını eğdi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. "Anlaştık." Sonra doğruldu. "Koşuya çıkacağım."

Nedenini biliyordum. Ejderha enerjisinin bir kısmını yakması gerekiyordu ama dönüşüp uçamıyordu. Henüz değil.

"Dikkatli olun," diye emretti Hayden.

"Her zaman, Küçüğüm." Cáel onu tekrar öptü ve sonra ağaçlara doğru havalandı.

Maddox, "Not vermem gereken testler var," diye mırıldandı ve eve doğru yöneldi.

Hayden cevap verme zahmetine girmediydi; zaten neredeyse duyma mesafesini geçmişti.

Knox yumuşak bir sesle, "etmeye çalışmıyordum," dedi.

Hayden ona döndü. "Biliyorum." Elini onun göğsüne koyarak yaklaştı. "Ama kendimi savunabileceğimi hissetmeye ihtiyacım var. Öğrenmek istiyorum."

Knox'un çenesi bir ileri bir geri gidip geldi ve sonunda başını salladı. "Hadi spor salonunda çalışalım. Burası çok soğuk."

Hayden sırtarak küçük bir sıçrayış yaptı. "Teşekkür ."

Umarım bu büyük bir hata değildir.

Terden ıslanmış saç telleri, minderde benim etrafımda dönerken Hayden'ın yüzüne yapışmıştı. Dersimiz iki saat sürmüştü ve üzerinde sadece taytı ve spor sütyeni vardı. Çabuk öğreniyordu. Ama buna şaşırırmamalıyım. Sonuna kadar A+ bir öğrenciydi.

Yaklaşık yarı hızda bir yumruk attım. Hayden aşağı doğru bir vuruşla kolayca savuşturdu, diğer kolu olası diğer saldırılara karşı korunmak için yer değiştirdi.

Onu hareket ederken izlemek çok güzel bir şeydi. Kaslarının bükülme ve esneme şekli, vücudunun havada zarif bir şekilde kayması. Sanki başka bir hayatta dansçı olmuş gibiydi.

Hayden'ın bacağı ani bir tekme attı. Çok az bir çabayla onu engelleyebilirdim, ama bunun yerine vücudumu büküm, böylece tam darbeyi almadım.

O zaman durdu, artık elleri yüzünü korurken parmak uçlarında gezinmiyordu.

"Eller yukarı, Hayden," diye seslendi Knox minderin yanından.

"Neden?" diye sordu. "Doğu bana gerçekten vuracak değil ya."

Bunun üzerine kaşlarım kalktı. "Sana vurmamı mı *istiyorsun*?"

"*Denemeni* istiyorum," diye karşılık verdi Hayden. "Her zaman yumruklarını çekersen öğrenemem."

Arka dişlerim sıkıldı, birbirine sürtündü. "Bu senin ilk dersin."

"Yani? gerçekten temas kurmaya çalışan biri olmazsa asla gelişemeyeceğim."

Hayden'ın olduğunu biliyordum. İstedğimden daha fazla . Ama yine de ona istediğini veremezdim. Fiziksel olarak bunu yapabileceğimi düşünmüyordum.

Belirsizlik o güzel gözleri doldurdu. "Kırılacağımdan mı korkuyorsun?" "Hayır," dedim çabucak.

Bu belirsizlik kafa karışıklığına dönüştü. "O zaman neden karşılık vermiyorsun? Senden yüzde yüzünü vermeni istemiyorum. Ama bana biraz meydan okumalısın. Vuruşların acısını hissetmeliyim."

"Yapamam," diye homurdandım.

Hayden kaşlarını çatarak bana baktı, yüzünde bir dizi duygu oynayıyordu. Karşıma acı ve endişe hakimdi, bu da kendimi daha da bok gibi hissetmeme neden oldu.

"Sana zarar veremem." Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan çıkmıştı. Hayden'a borçlu olduğumu bildiğim kelimeler. Bu yüzden içimi dökmeye devam ettim. "Seni zaten çok incittim. Ve bu beni öldürüyor. Lanet olası rüyalarıma giriyor. O yüzden lütfen benden sana daha fazla acı çektirmemi isteme."

Hayden'ın yüzü şokun etkisiyle tamamen gevşedi. "Doğu."

Başımı salladım. "Bunu yapamam."

Sonra hareket etti, yaklaştı ve bir elini çıplak göğsüme, kalbimin üzerine koydu. "Artık iyiyim."

Sadece başımı bir kez daha salladım. "Neredeyse olmuyordun. Ve hala benden şüphe ediyorsun. Seni suçlamıyorum ama sana vuramıyorum."

Hayden'ın diğer eli yanağıma geldi ve kalın kirli sakallarımın üzerinde durdu. "Seni affediyorum."

Nefesimi içime çektim. "Bunu öylece söyleyemezsin."

Kaşlarını kaldırdı. "Yapamaz mıyım?" Parmak uçlarında gerindi. "Seni affediyorum, Easton." Dudakları benimkilere değdi, tüy kadar hafifti. Ama yine de anında aleve dönüşen bir kıvılcımı ateşlediler. "Seni affediyorum." Beni tekrar öptü.

Kolum beline dolandı ve onu kendime doğru çektim. Kalbim kaburgalarıma çarpıyor, Hayden'ın kokusu dönüyor ve sikimin sarsılmasına neden oluyordu. "Ne dediğinin farkında değilsin."

Hayden bana baktı, menekşe rengi gözlerinde kararlılık vardı. "Ne söylediğimi çok iyi biliyorum. Sen destansı boyutlarda bir pisliktin. Beni incittiğini inkâr etmeyeceğim. Ama nedenini de anlıyorum. Ve işleri yoluna koymak için elinden gelen her şeyi yaptığını da biliyorum. Beni görüyorsun. Gücümü görüyorsun ve sezgilerime güveniyorsun. Arkamı kolluyorsun."

Başparmağı alt dudağımın üzerinde gezindi. "Artık kendimi senden uzak tutmak istemiyorum. Seni istiyorum. ."

Hayden'ı gevşek tutmaya çabalarken kesik kesik geliyordu. Onu yavaşça kaldırdım, bacakları belime dolanıyordu. "Emin ol. Çünkü ejderham bir kez tadına baktı mı senden asla . Ve ben de vazgeçmeyeceğim."

Hayden'ın gözleri parladı, menekşe rengi derinliklerinde gümüş kıvılcımlar belirdi. "Güzel, çünkü ben de senden vazgeçmeyeceğim."

Paspasların üzerinde yumuşak ayak sesleri duyuldu ve bakışlarım bize zaman kazandırmak için gizlice çıkmaya çalışan Knox'a kaydı. Ama ben onun gitmesini istemiyordum. Belki de bir parçam Hayden'la ilk kez yalnız kalacağım için kendime güvenmiyordu. Belki de bunun için diğer yarımın da burada olması mantıklı olduğu için. Ama kendimi Knox'a seslenirken buldum.

"Kal."

HAYDEN

Enerji odanın içinde çatırdıyordu. İhtiyaç ve arzu dönüyordu ve ilk kez kokusunu alabiliyordum. Sadece duyularımı okşayan, kalçalarımın arasına yeni bir ıslaklık dalgası gönderen baş döndürücü bir kokuydu.

"Bundan emin misin?" Knox sesi kalınlaşarak sordu.

Easton'ın bakışları soru sorar gibi bana döndü. İstersem gemiye rehberlik etmeme izin veren bu saygıyı takdir ettim. Kalp atışlarım hızlanırken yavaşça başımı salladım. Çekirdeğim sıkıştı, istediği şeyi talep ediyordu. Doldurulmak. İkizlerime aynı anda sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmek.

"Siktir," diye küfretti Easton, muhtemelen uyarılmışlığımın kokusunu almıştı. Sonra kardeşine baktı. "Eminim."

Knox daha fazla tereddüt etmedi. Arkama geçti, sıcaklığı beni neredeyse canlı canlı yakıyordu. "Onu seninle paylaşmayı hayal ediyordum kardeşim. Bu bağı üçümüzle paylaşmanın nasıl bir şey olacağını bilmek."

East'e karşı sallanarak küçük bir inilti çıkardım.

Knox at kuyruğunu boynumdan uzaklaştırdı ve dudaklarını oradaki deride gezdirdi. "Merak etme, küçük dostumuza ihtiyacı olanı vereceğiz."

Başımı geriye yaslayıp Knox'un omzuna yasladım ve bacaklarım Easton'ın beline kilitlendi. Knox'un parmağı boğazımdan göğsüme doğru ilerledi. Tek bir parmaktan bir pençenin uzadığını hissettim. Pençenin üzerimde yarattığı his beni lezzetli bir şekilde ürpertti.

Knox akıcı bir hareketle sütyenimin ortasından keserek göğüslerimin serbest kalmasını sağladı.

"Hey," diye itiraz ettim. "Gardırobumu mahvetmeyi bırak. Bunu sevdim-"

Easton öne doğru eğilip bir meme ucunu ağzına alıp derin derin emmeye başladığında kelimeler dilimin ucunda kayboldu. Ona karşı daha da sertleştirdim ve bir inilti çıkardım.

Eli diğer göğsüme gidip onu yoğururken Knox kıkırdadı. "Neydi o?"

"Senden biraz nefret ediyorum," diye mırıldandım.

Parmakları meme ucumu büktü ve ben zevkle acının karışımı bir çığlık attım. "Seni cezalandırmak zorunda bırakma beni, Küçük Dostum."

Easton'a doğru sallanırken nefes alış verişlerim hızlandı. "Belki de cezalandırılmak istiyordumdur."

Easton'ın dişleri göğsümün tepesini sıyırdı ve ikizlere karşı ürperdim. *Tanrım, daha asıl olaya boşalacağım.*

Knox'un eli kıcıma sertçe indi. Acı veren tokat içimin kasılmasına ve nefesimin hızlanmasına neden oldu.

"Ayaklar yere bassın," diye emretti, sesi alçalarak. Hemen itaat ettim.

Easton meme ucumu bıraktı, gözleri saf altın rengine bürünmüştü. "Çok güzel. Çok duyarlı."

Knox'un parmakları tozluklarıma takıldı. "Onun tamamını görene kadar bekle, kardeşim."

Bununla birlikte, tozluklarımı aşağı doğru çekti. Easton gözlerini kapamış beni izlerken önce bir ayağını sonra diğerini . Easton'ın kardeşinin beni soymasını izlemesinde ihtiyacımı daha derinden hissettiren bir şey vardı.

Knox'un eli bacağımdan yukarı çıktı ve sonra kıvrımlarıma girdi. İnledi. "Sırılsıklam oldum."

"Onun tadına bakmalıyım," diye Easton.

Kalçalarım istemsizce sıkıştı ve Knox'un parmaklarını boğdu.

"Siktir," mırıldandı. "Çok muhtaçsın."

Easton dizlerinin üzerine çöktü, sanki her santimini ezberliyormuş gibi bana bakıyordu. Sonra öne doğru eğildi, burnunu kalçamda gezdirdi ve derin derin nefes aldı. "Hiçbir şey senin ihtiyacın kadar güzel kokmamıştı."

Bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açtım ama East'in dilinin dışarı çıkmasıyla kesildi. Klitorisime neredeyse acı veren bir tokat gibi çarptı ve neredeyse boşalmama neden olacaktı.

Knox'un parmakları açıklığımda çalışırken Easton'ın dudakları sinir demetinin etrafında kapandığında beni terk eden çığlığa engel olamadım. Ama bu yeterli değildi. İkisinin de beni doldurmasını istiyordum. Beni germelerini. İkizlerimin mükemmel bir eşzamanlılık içinde hareket etmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmek.

"Daha fazla," diye yalvardım.

Easton'ın başı kalçalarımın arasından kalktı, arkasına yaslandı, gözleri saf altın rengindeydi. "Emin misin?"

"Lütfen."

Easton bir anda ayağa kalktı ve şortunu çıkarıp tekmeledi. Sonra kendini okşamaya başladı. O uzunluk. Kalın ve uzun, başı çoktan şişmişti. İniltimi tutamadım.

"Bize ihtiyacı var, kardeşim." Knox ıslaklığın bir kısmını alıp kıcıma doğru çekti ve oradaki dar deliğin etrafında dolaştı. " de."

Easton'ın gözleri parladı. "Bana seni alabileceğimizi söyle," diye hırladı. "Evet," diye nefes aldım.

Easton o kadar hızlı hareket ediyordu ki sadece bir bulanıklıktı. Alçaktan hareket etti, yukarı doğru itti, beni hiçbir numara ya da uyarı olmadan aldı. Ve bu inanılmazdı. İtişinin şiddetiyle gözümün önünde karanlık noktalar dans ediyordu. Bu çaresizlik Easton'ın bana ne kadar ihtiyacı olduğunu, kendini ne kadar tuttuğunu gösteriyordu. Sadece daha fazlasını istiyordum.

Knox arkamdan yaklaştı, ikizi beni ele geçirirken beni toprakladı. "İşte böyle. Onu inlet."

Easton'ın ritmini anladığında siki kık yanaklarımın arasına yerleşti. Sonra yavaşça, Doğu geri çekilirken sığ bir şekilde içeri itmeye başladı. Her itiş ikisini de daha derine götürdü.

Duyularıma yapılan saldırı karşısında inledim. Ne bir erteleme ne de bir mola vardı. Sadece her an hissediyordum. İç duvarlarım titriyordu,

kıçımı sıkıyordu. İki adam da küfretti.

"Hayır. Gonna. Son," diye Easton. "Çok. İyi." Knox daha derine iterken tekrar küfretti.

Easton'ın altın rengi gözleri benimkilerle kilitlendi. "Hazır mısınız?" diye nefes nefese sordu.

Ona daha sıkı sarıldım. "Lütfen."

Hiç tereddüt etmedi. Köpek dişleri uzadı ve omzumun kıvrımına doğru indi. Etime battıkları anda, daha önce hiç yaşamadığım kadar sıcak ve yüksek yeni bir zevk dalgası içimde zonkladı.

İkizler çılgınca bir hızla içime girerken benim de dişlerim uzadı. Başım öne doğru fırladı ve Easton'ın göğüs kaslarını ısırdım. Bunu yaptığım anda paramparça oldum. Her şey renk ve ışık içindeydi, ejderha formundaykenki aynı parlıtlı pus. Her şey çok fazlaydı.

Daha fazla dayanamadım. Hep bir ağızdan bağırarak geldiler. Ve içime boşaldıklarında, daha fazla dayanamadım. Kendimden geçtim.

HAYDEN

"Akşam yemeği için kendini iyi hissettiğinden emin misin?" Easton kaşlarının arasında küçük endişe çizgileriyle sordu. "Sana akşam yemeği getirebiliriz."

"Yatakta akşam yemeği fikrini sevdim..." Knox kendini beğenmiş bir gülümsemeyle dudaklarını bükerek konuştu.

Easton onun kafasına bir şaplak attı. "Sanırım bugün bir kez bayılmak yeterli oldu."

Easton beni yatak odama doğru taşırken kendime geldiğimi hatırladığımda yanaklarıma sıcaklık çarptı. İkizlerin ikisi de çok şefkatliydi. East bana esansiyel yağlarla bir banyo hazırladı ve Knox bana meyve suyu ve kraker getirdi.

"Kendimi *iyi* hissediyorum," diye onları temin ettim. Gerçek şu ki, iyi olmaktan daha iyi hissediyordum. Üzerimi sıcak bir sis kaplamıştı ve bunun kaybolması için acele etmiyordum.

Elimi uzun kollu tişörtümün geniş yakasının altından geçirdim ve oradaki yeni izi okşadım. Dövmeye benzeyen görüntü narin dalgalara benziyordu. Parmaklarım işarete değdiği anda Easton'ın gözleri saf altın rengine büründü. "Dikkatli ol, Küçük Dostum."

Midem bulandı. Dikkatli olmak istemiyordum. İkizlerle bir tur daha atmak istiyordum.

Niyetimi anlayan Easton bileğimi yakaladı ve elimi çekerek kurtardı. "Önce seni besleyeceğiz." Beni çabucak öptü ve sonra

beni tutmayı bıraktı.

İtiraz edercesine bir of çektim ve Knox kıkırdadı. "Su sembolü ne anlama geliyor? Bana deniz havası ve narenciye gibi kokuyorsun."

Aşağı inerken Easton kolunu omuzlarıma . "Benim yeteneğim suyun altında nefes alabilmem."

Ona bakakaldım. "Ciddi misin?" Başını salladı. "Seninle yüzmeye gitmek istiyorum."

Knox kardeşine sırtıtarak baktı. "Saçma bir şekilde uzun süre baygın kalarak ailemizi hep korkuturdu."

Easton kıkırdadı. "Sen de aynısını yapardın."

İçimdeki sıcaklık daha da arttı. İkizler ilk kez bana aileleri hakkında keder ve acı dışında bir şey söylemişlerdi. Belki de bu iyileşmenin yolda olduğu anlamına geliyordu.

Yemek odasına ulaştığımızda adımlarım duraksadı. Maddox ve Cáel çoktan oturmuşlardı. Cáel uzun bir koşunun ardından yeni duş aldığı için daha rahat görünüyordu. Maddox ise savaşıyor gibi görünüyordu. Şimdi neye sinirlenmesi gerektiğini merak ederken iç çekmemek için kendimi zor tuttum.

Cáel'in ağzının bir köşesi kalktı. "Gördüğüm kadarıyla meşgulmüşsün." Yüzümdeki kızarıklık derinleşti ama Cáel'in yüz ifadesi bana bakarken yumuşadı. "Senin adına çok mutluyum."

Cáel ayağa bizi tebrik etmek için masanın etrafında dönerken Easton'ın kolu üzerimden düştü. Bu hareket üzerimdeki tişörtün omzumdan kayarak ısırik izini ve narin dalgaları ortaya çıkarmasına neden oldu.

Maddox'un gözleri omzuma kilittendi, parmakları viski bardağını sıkıca kavradı. Bardağı dudaklarına götürdü ve hepsini geri devirdi.

Bunun beni incitmesine izin vermemeye çalıştım. Başka bir kardeşinin benimle bağ kurmasına bu kadar kızmış olması.

Cáel'in dudakları şakağıma değdi. "Tebrikler, Küçüğüm. Seni seviyorum."

O soluk mavi gözlere baktım, içimde bir rahatlama hissettim. "Ben de seni seviyorum."

"Neler oluyor?" diye sordu derinden gelen bir ses. Cillian yemek odasına doğru yürüdü, bakışları etrafta geziniyordu.

Midem bulandı. Bir gece önceki tek taraflı kavgamızdan beri onu görmemiştim. Mesafesini koruduğu gerçeği canımı yakmıştı. Ama ona baktığımda, bu mesafenin kolay olmadığını gördüm.

Cillian'ın saçları normalde olduğundan daha kalındı ve yeşil gözlerini koyu halkalar çevreliyordu. C  el konuşurken bakışları bana kaydı.

"East ve Hayden bağlandı."

Cillian'ın gözleri bir an için parladı ama sonra o güzel gözleri bir parça belirsizlik kapladı. "Tebrikler. İkinizi de." Easton'ın elini sıktı ve sonra yavaşça bana doğru ilerledi. Bana ulaştığında tereddüt etti ama sadece bir anlığına. Sonra kollarını bana doladı ve beni kendine doğru çekti.

Yüzünü boynumun kıvrımına bastırdı, derin nefes aldı. "Senin adına sevindim."

"Teşekkür ," diye .

"Pislik gibi davrandığım için özür dilerim," diye devam etti Cillian. "Sadece senin acı çektiğini, sana tekrar bir şey olduğunu düşünmek... Buna dayanamıyorum. Ama bu kadar önemli bir şeyi asla çarpıtmaya   alı  mamalıydım. Easton'la az önce yaşadığınız gibi bir anı çalmak için."

Geri çekildim, yüzüne baktım. Elimi uzattım ve yanağına bastırdım. "Teşekkür . Beni güvende tutmak için elimizden her şeyi yapıyoruz. Her şey girecek."

Ama sözlerim   zerine Cillian'ın gözlerinden geçen gölgeler, buna olan inancından şüphe duymama neden oldu.

  abucak öptü, sonra bıraktı. "Hadi yiyelim. Yemek soğuyor."

Cillian masanın başına otururken ben de ikizlerin arasına, C  el ve Maddox'un karşısına oturdum. Yemek yerken asık suratlı profesöre göz ucuyla bakmaktan kendimi alamadım. Ama o benim bakışlarımdan özenle kaçındı.

Knox sandalyesinde arkasına yaslanırken bardağını bıraktı ve Cillian'a baktı. "Herhangi bir gelişme var mı?"

Cillian'ı bu kadar iyi tanımıyor olsaydım, soru karşısında ağızının hafifçe gerildiğini fark etmezdim. Cillian boğazını temizledi. "Konsey hâlâ Nolan'la ilgili ba  vuruma cevap vermeyi reddediyor. Kendi soru  tırmalarını yapmaları gerektiğini söylediler."

"Peki ya Hal'in bugünkü tehditleri?" Easton bastırdı.

Otoparktaki sahne sanki bir ömür önce yaşanmış gibiydi. Elim tamamen iyileştiği için neredeyse unutmuştum.

Cillian'ın çenesi ileri geri hareket etti. "Somut kanıt olmadan her şeyin söylenti olduğunu söylediler."

"Siktir et onları," diye homurdandı C el.

"Aynı fikirde değilim," dedi Cillian. "Kaynaklarım fazla mesai yapıyor ve Corbetlerin saldırması ihtimaline karşı s r m z  savaşa hazırlamak istiyorum ama..."

"Ama hainin kim olduğunu bilmiyorsunuz ve adamlarımıza vereceğiniz herhangi bir bilgi Dexter ve Hal'a ulaşabilir," diye Easton onun yerine sözlerini tamamladı.

Cillian başını salladı. "Hareket ettiğim her yol yanlışmış gibi geliyor."

Cillian'ın omuzlarındaki ağırlığı hissedebiliyordum. Kalbim onun için ve altında olduğu baskı için acıyordu.

"Yani, Biz Bekle." Knox dedi. "Biz olarak hazır olarak Biz olabilir başka türlü olamaz."

Cillian başını onaylarcasına kaldırdı ve Maddox'a döndü. "Hayden'in pulları hakkında başka bir şey bulabildin mi?"

Soru karşısında kaskatı kesildim. "Terazilerim mi?"

Cillian'ın bakışları bana kaydı. "Mad'den terazilerinizin neler yapabildiği ve bu bilginin ne kadar yaygın olduğu konusunda biraz daha araştırma yapmasını istedim. Elimizden geldiğince iyi korunduğundan emin olmalıyız."

Haftalar önce ne dediğini hatırladım. Biri benim terazilerimden çok fazla ve birbirine çok yakın alırsa, bu benim sonum olur demişti. Bu düşünceyle ürperdim.

Maddox koltuğunda kıpırdandı. "Henüz pek bir şey bulamadım."

Cillian'ın gözleri ona dikildi. "Bakıyor muydun?"

Profesörün yanağında bir kas oynadı ve hepimiz cevabımızı aldık.

"Lanet , Mad. Bu önemli," diye tersledi Cill.

Maddox masadan kalktı ve ayağa kalktı. "O zaman işe koyulsam iyi olacak, *alfa*." Bununla birlikte, odadan dışarı  ıktı.

Easton'la bağ kurmuş ve Cillian'la aramı düzeltmiş olabilirdim ama Maddox'la anlaşmaya varmak bana aya uçmak kadar uzak geliyordu. Ve belki de hep öyle olacaktı.

KNOX

Easton elinde bir bardak ve başka bir şeyle yemek odasından çıktı. Sabahın erken saatlerinde güneş ışığı girişte gökkuşağı oluştururken ona sert bir bakış attım. "Kampüse gelemeyeceğini biliyorsun."

East sadece homurdandı. "Biliyorum. Hayden'a kahvaltı getirmek istedim.

Aç kalmamalı."

Gecenin yarısında dönüp durduktan sonra uyumasına izin vermiştik. "Mad'i öldüreceğim," diye mırıldandım.

"Bir numara al," diye karşılık verdi Easton.

Mesafesini korumak istemek bir şeydi; onu güvende tutmak için gerekenleri yapmamak tamamen başka bir şeydi. Bu bende onun omurgasını burnundan sökme isteği uyandırmakla kalmadı, aynı zamanda Hayden'ın onun ölmesini her şeye tercih ediyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

"Cill'in yanına daha güçlü bir el alması gerekiyor," diye .

O ve Mad hepimizden daha uzun süredir arkadaşlıklar ve Cill Maddox'un yaşadığı tüm acıları görmüştü. Anlamak için iyiydi ama daha sert bir dokunuş gerektiğinde her zaman değil.

Easton başını salladı. "Zaten şu anda gerekli işi yapması için ona güvenebileceğimden emin değilim. Bugün araştırmayı derinleştireceğim ve ne bulabileceğime bakacağım."

"Güzel."

Hayden merdivenlerin yarısından, "Beni taşımak zorunda değilsin," diye seslendi. "Bacaklarım gayet iyi çalışıyor."

"Yorgunsun, ," diye cevap verdi Cael'in derin sesi. "Tökezleyip düşebilirsin."

Hayden oflayıp pufladı. "Kampüse vardığımızda beni taşımak yok."

Cáel cevap olarak sadece homurdandı.

Girişe vardıklarında, Hayden Cael'in kollarından sıyrıldı. "Bu çok saçma."

Easton öne doğru yürüdü ve ona derin bir öpücük verdi. "Sıcak çikolata ve çikolatalı çörek."

Bunun üzerine Hayden'ın gözleri parladı, ağzı kıvrıldı.

"Teşekkür ederim." "Bugün dikkatli ol. Bir şeye ihtiyacın olursa ara," diye tembihledi. "Arayacağım," diye söz verdi

Hayden.

"Gitsek iyi olur, yoksa geç kalacağız," dedim.

Hayden başını salladı ve Cael'e baktı. "Derslere dönmeye hazır olduğuna emin misin?"

Çabucak başını salladı. "Bu sabah uzun bir koşuya çıktım. İyi olacağım."

Ama arka arkaya maraton koşmanın Cáel'in öfkesini ve ejderhasını uzak tutmaya yeteceğinden emin değildim. Umarım dünkü gibi bir sorunla karşılaşmayız. Çünkü Cáel'in Hal'in bağırsaklarını üniversitenin otoparkında deşeceğine hiç şüphe yoktu.

Dışarı çıktığımızda Hayden, kurşun geçirmez camı olduğu için benim almama izin verdiği Easton'ın cipine doğru koşmaya başladı. Ön yolcu kapısını açarken Cael'e sıırttı. "Ertelersen, kaybedersin."

Sadece başını salladı ama bunu sıritarak yaptı.

Bu kaygısız oyunculuk dün akşamki yemekten beri üzerimde dolaşan gerginliği azalttı. Hayden'ın o yönünü tekrar görmek, olan biten her şey arasında kendini kaybetmediğinden emin olmak güzeldi.

Direksiyona geçtiğimde Hayden eşofmanımı tuttu ve beni doğru çekti. Dudakları benimkilerle buluştu, dili

Süpürme. Birkaç saniye içinde kaybolmuştum. Kokusu, tadı, sadece Hayden olan enerjisi.

Geri çekildiğimde gözlerimin saf altın olduğunu biliyordum. "Bu ne içindi?"

Omuz silkti. "Hiç günaydın demedin."

Kıkırdadım. "Bu hatayı bir daha asla yapmayacağımdan emin olabilirsin, Küçük Dostum."

Önde giden ayağım sayesinde kampüse rekor bir sürede vardık ama tam üniversitenin ana yoluna girmiştik ki dikiz aynamda ışıklar parladı.

plakasız bir polis arabası gördüğümde bir küfür mırıldandım.

Hayden'ın yüzü solmuştu ve gözleri kocaman açılmıştı. "Beni tutuklayacaklar mı?"

"Hayır, değiller amına koyayım," diye hırladı C  el.

Lanet olsun. Hayden'ı korumaya çalışmak ve C  el'in şekil değiştirip herkesi öldürmesini engellemek arasında boku yemiştim. "Herkes derin bir nefes alsın. Muhtemelen bizimle dalga geçiyorlar." Yaşadığımız onca şeyden hızımı kontrol altında tutmalıydım.

Camı indirerek, tanıdık iki figürün plakasız araçtan inişini izledim. Dedektif Alwyn ve Brower. *Hay sikeyim.*

Ellerimi direksiyondan , onlara beni vurmaları için bir sebep vermek istemedim. İkisine de en çekici g  l  msememi verdim. "Dedektifler, sizi tekrar görmek ne güzel."

Dedektif Brower, "Lütfen araçtan inin," dedi. "Bu cipi aramak için izniniz var."

C  el'e dikiz aynasından hızlı bir bakış gönderdim. Bu hiç iyi değildi. "Elbette."

Brower ve Alwyn eldivenlerini giyip aramaya başlarken hepimiz dışarı çıktık. C  el ve ben birbirimize sessiz mesajlar gönderirken Hayden'ın koluna girdim.

Alwyn aracın etrafında döndü ve arka kapağı açtı. "O kadar ilginç ki, bu SUV'de bir su  un kanıtlarını saklıyor olabilece  inize dair isimsiz bir ihbar aldık."

Sertleştim. *İsimsiz ihbar mı?* Aklımdan milyonlarca olasılık geçti. Alwyn'in kendisinin sahte bir ihbarda bulunacağını düşünmezdim.

sırf cipimizi arayabilmek için. Hal da bunu yapardı, sırf bizimle uğraşmak için. Ama sonra içimi bir panik kapladı. Ya içlerinden biri araca bir şey yerleştirmişse?

Sadece Cáel ve Hayden'ın şekil değiştiren duyularıyla beni duyabilmesi için sesimi alçalttım. "Cipin içinde bir şey olabilir. Ben onların dikkatini dağıtacağım. Sonra da mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bagajı kontrol ederiz." Birkaç öğrenci kampüsün yukarısından izlemeye başlamıştı ve cesaretlerini toplayıp aşağı inmeleri uzun sürmeyecekti

Burada. Ya şimdi ya da asla.

"Cáel, benzin depolarını açabilir misin?" Fısıldadım.

Gözleri parladı ama başını salladı. Bir saniye sonra bir rüzgâr çıktı, tankın kapağını patlattı ve ardından kapağı çevirdi.

Döndüm, parmaklarımı ısıtmak için elimi ağzımın kenarına götürdüm ama bunun yerine benzin deposuna doğru bir dizi kıvılcım uçuştı. Bir saniye sonra arabanın yan tarafından alevler fışkırdı.

Hayden çığlık atarak iki dedektifin de ona doğru dönmesine neden oldu. "Arabanız!"

Performansı için Oscar almalıydı. Memurlar küfretti ve Alwyn hızla araca doğru koştu. "Ne oluyor lan?"

Brower onu durdurmaya çalışarak peşinden koştu.

Bir saniye bile kaybetmedim. Artan hızımı kullanarak, herkesin dikkatinin arkamızdaki yanan arabada olmasını umarak cipin arkasına doğru koştum. Bakışlarım beyaz bir beze sarılı bir şeye takılana kadar bagajın içindekileri karıştırdım.

Tereddüt etmeden onu aldım ve Cáel'in sırt çantasına tıktırdım. Ama bir bıçağın ucunu hissetmeden önce değil. Şerefsizin biri Easton'ın cipinin arkasına kanıt yerleştirmeye çalışmıştı.

Sırt çantamın fermuarını kapattığımda, izleyen biri olup olmadığını kontrol ettim. Bütün öğrenciler yanan polis arabasına odaklanmıştı. Biri hariç hepsi.

Delaney bana doğru bakıyordu ve kehribar rengi gözlerinde şeytani bir bilgi vardı.

HAYDEN

Geçtiğimiz hafta boyunca herkesin gergin olduğunu söylemek hafif kalırdı. Easton, C  el ve Knox bana pirin  teki beyaz gibi yapışmışlardı. Cill canını dişine takmış çalışıyordu. Maddox ise benden vebadan ka  ar gibi kaçıyordu.

  atalımı bıraktım ve yarısı yenmiş yemek tabağıma baktım. "A   değıl misin?" Easton nazikçe sordu.

Başımı salladım ve saatime baktım. Yedi bu  uktu. "Cill akşam yemeğı için eve gelmiyor mu?"

Hafta boyunca Maddox'un yokluğına alışmıştım ama bu Cillian gibi değıldi. O her zaman ailesine öncelik verirdi.

Üç adam ortak bir bakış attı.

"Ne?" Bastırdım.

Knox i   çekti. "Haini bulmaya   alışıyor. Birinin o bıçağı cipin arkasına sokmasının tek yolunun burada, bizim mülkümüzde olduğunu düşünüyor."

Yanağımanın i  ini ısırdım. Bıçak kurumuş kan parçacıklarıyla lekelenmişti. Kanın Profesör Brent'inkiyle uyuşup uyuşmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

"O da bütün gün kampüsteki bir otoparkta duruyordu," diye karşı   ıktım. Cillian'ın sürüsünden birinin bize bu şekilde zarar vermeye çalışacağına inanmak istemiyordum.

Cáel, "Her halükârdâ bir yolunu bulacaktır," diye söz verdi.

Yanağımın iç tarafındaki hassas noktayla uğraştım. Cillian için endişeleniyordum. Uyumuyordu, muhtemelen yeterince yemek yemiyordu ve haftalardır rahatlamak için bir saniyesi bile olmamıştı. Bu düşünceyle masadan kalktım.

Easton kaşlarını çattı. "Nereye gidiyorsun?"

"Ashes & Emeralds'a," dedim ve odadan çıkmak için döndüm.

Yanımda bir dizi küfür duydum ama durmadım. Merdivenleri ikişer ikişer çıkararak yatak odama yöneldim. Çocuklar yetişmeden önce dolabıma ulaştım.

"Hayden," diye başladı Knox. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Belki de değildi, ama umurumda değildi. Cillian'ın beni daha fazla dışarıda bırakmasına izin vermeyecektim. Tişörtümü ve sweatshirt'ümü başımın üzerinden çekiştirerek yere düşürdüm.

Easton bir küfür daha mırıldandı. "Küçük Olan," diye denedi Cáel.

Ama tüm iç çamaşırlarımın bulunduğu çekmeceyi çekip açtım. İpekten ve narin dantellerden yapılmış sütyen ve külotlar. Bana Cillian'ın gözlerini hatırlatan bir takım seçtim. Koyu zümrüt yeşili ve üzerinde küçük değerli taşlar vardı.

Çekmecedan çıkarıp şifonyerin üstüne koydum ve ardından sütyenimi çıkardım. Arkamdan nefes alış duydum ama aldırmadım. Yeni giydim. Dolgulu değildi ama yine de bir şekilde göğüslerim için inanılmaz şeyler yapmayı başarıyor, onları yukarı itiyor ve olduklarından daha büyük gösteriyordu.

Dantel aşağıya kadar iniyor, göğüs kafesimin yarısını kaplıyordu. Ama o kadar narindi ki, içinden tenimi rahatlıkla görebiliyordunuz, bu da meme uçlarımda da görülebileceği anlamına geliyordu. Bu iyi bir hamle gibi görünüyordu.

Eşofmanlarımı ve iç çamaşırlarımı indirdim, bu da odada yankılanan inlemelere neden oldu. Ama bunu da görmezden geldim ve kasık kemiğimin üzerinde minik bir fiyonk bulunan tangayı giydim. Sonra bir elbise arayışına girdim.

Teklifler arasında gezinirken, sonunda mükemmel olduğunu düşündüğüm bir tane buldum. Siyah dantel. Etiketinde *Jason Wu* yazıyordu. Tehlikeli derecede kısaydı ama uzun kolları ve yüksek bir yakası vardı. Dantel katmanlıydı.

Yani önemli kısımların üstü kapatılacaktı ama geri kalan her şey o siyah çiçeklerin arasından görülebilecekti.

Arkamı döndüğümde üç hırıltı havayı doldurdu. Gözlerimi onlara diktim. "Hayır."

Elbiseyi başımın üzerinden kaydırırken hepsi itiraz edercesine homurdandılar ama giyindiğimde Easton elinde bir çift bantlı stiletto ile yanıma geldi. "Cill bunlara bayılacak."

Ona gülümsedim. "Teşekkür ."

"Size eşlik ediyoruz," diye sordu Knox.

"Sorun değil," diye kabul ettim.

Cáel, "Ve sana iki kez bakanı öldüreceğiz," diye homurdandı.

Ona azarlayıcı bir bakış gönderdim. "Bu gece cinayet yok. Bu kıyafeti kana bulamak gerçekten utanç verici olur."

KNOX, Ashes & Emeralds'ın önünde durduğunda, binanın etrafını sarmış olan kuyruğa baktım. Tüm bu insanlar içeride ne olduğunu görmek için çok hevesliydi. Siyah giyimli, kulaklıkları iki adam aceleyle araca doğru ilerledi.

İlk gelen Knox'un kapısını açtığında başını hafifçe eğdi. "Bu gece geleceğinizi bilmiyorduk efendim."

Knox, "Anlık bir şey," diye cevap verdi.

Arka koltukta beni gören adamın gözleri hafifçe irileşti. "Bay McCarthy'ye Bayan Parrish'in burada olduğunu haber vereyim mi?"

Knox hızla başını salladı. "Bu bir sürpriz."

Adam Easton'ın kapısını açarken iş arkadaşına panik içinde baktı.

"Merak etme," diye güvence verdi Knox ona. "Eğer Cill sinirlenirse, biz bunun acısını çıkarırız."

Adamın omuzları bir parça gevşedi.

İkinci fedai kapımı açtı ve hiçbir şekilde göz teması kurmadan beni selamladı. "Ashes & Emeralds'a hoş geldiniz, Bayan."

Parrish."

"Teşekkür ," dedim ve Cáel hemen SUV'den dışarı kaydım.

Birkaç saniye içinde etrafımı saran adamlar beni kapıya doğru yönlendirdiler. İçeri girmek için bekleyenlerin protesto sesleri yükselirken bir başka fedai kırmızı kadife ipi kaldırdı. Ama Cáel'in bir bakışıyla hepsi sustu.

Biz içeri girerken başka bir fedai kapıyı açtı, müzik bir ses duvarı gibi üzerimize çarpıyordu. "İyi akşamlar."

İçeri girdik, etrafımız anında zaten sarhoşluğun çeşitli aşamalarında olan insanlarla çevrildi. Çocuklar beni insan kalabalığının arasından geçirip arka merdivenlere doğru yönlendirdiler.

Yirmili yaşlarının başında bir adam tökezleyerek yolumuza çıktı, gözleri cam gibiydi ama bana kilitlenmişti. "Hey, güzelim," diye mırıldandı. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Cáel onu sertçe iterek kışının üzerine düşmesini sağladı. "Kız alındı, göt herif."

Adamın rengi solunca irkildim ama yoluma devam ettim. Daha fazla olay çıkmasını istemiyordum. Merdivenlerin dibindeki bir muhafız geldiğimizi gördü ve hemen yoldan çekildi. Merdivenleri hızla çıktık ve başka bir nöbetçinin bulunduğu ikinci kata ulaştık. Bu katta Cillian'ı görmeye için bekleme odası olarak kullanılan bir salon vardı.

Gardiyanın kaşları kalktı. "Burada olduğunu biliyor mu?" "Sürpriz," dedi Easton.

Muhafızın bakışları hızla üzerimde gezindi. "Buna aldıracağını sanmıyorum."

Cáel hızla adamın alanına girdi. "Ona bir daha öyle bakarsan gözlerini paslı bir kaşıkla oyarım."

"Kahretsin, Cáel," dedi adam. "Eşinin yanına taşınma."

Cáel alçak bir hırıltı çıkardı.

Elimi göğsüne koydum. "Sorun yok, Koca Adam."

Bana baktı. "Birini öldürmeden önce içeri girsen iyi olur, çünkü elbisene kan bulaşmasını istemezsin."

Oh, olsun.

CILLIAN

Ofisimin duvarlarından en ufak bir ses bile geçmiyordu ama yine de bazen bunu *hissettiğime* yemin edebilirim. Belki gürültü kesilmiş olsa da sesin titreşimi ofisime kadar ulaşıyordu. Tıpkı kulübün altından yükselen ihtiyaç ve arzuyu hissedebildiğim gibi.

Tüm bunlar canımı sıkıyor, gözlerimin arkasında zonklayan baş ağrısını daha da kötüleştiriyordu. Hattın diğer ucundaki telefon çaldığında burnumun kemiğini sıktım. Bu gece sürekli bir telefon görüşmesi silsilesi olmuştu. Hepsi de beni hiçbir yere götürmemişti.

Konseyl tarafından *yine* engellendim. Corbetts'lerin işine burnunu sokan izcilerim hiçbir şey bulamadan geri dönmüşlerdi. Her şey sessizdi. Çok sessizdi.

"Brix," diye sert bir ses duyuldu hattan. "Ben Cillian."

Brix cevap olarak hiçbir şey söylemedi. Elbette vermedi. Sadece sorumu bekledi. Ben de doğrudan konuya girdim.

"Bir şey buldun mu?"

"Onu yakaladığımda arayacağımı söylemiştim."

Arka dişlerim birbirine çarptı. "Lanet olası arkadaşımı kaçırdı. Arada sırada bir güncelleme istemenin mantık dışı olduğunu düşünmüyorum."

Hattan bir iç çekiş geldi. "Duygular. Lanet olası yükümlölükler."

Brix için söylemesi kolay. Onun duyguları yoktu. Duyguları bir süre önce tükenmişti. Ve belki de hayat bu şekilde daha kolay olurdu. Ama Hayden'ı hiçbir şeye değışmezdim, tamamen acısız bir varoluşa bile.

"Bir şey var mı mu?" Kırptım.

"Kanada'ya kadar izini takip ettim ama kaybettim." Lanet ettim.

"Kaynaklarını kesmekle iyi iş çıkardın," diye devam etti Brix. "Locke'a parasının karşılığını bile verebilirsin."

Diablolar'dan aldığım e-posta dosyalarından Locke'un sürülerinin teknoloji gurusu olduğunu biliyordum. Büyük olasılıkla, benim hayal bile edemeyeceğim kadar yasadışı işlere bulaşmıştı.

"Şimdi neredesin?" Bastırdım.

"Nolan'ın gidecek yeri kalmadı. Bir arkadaşının yanına yerleşeceğini düşünüyoruz."

"O bok parçasının hiç arkadaşı yok," diye tersledim.

"Tamam, ona iyilik yapacak kadar aptal biriyle. Ayrıldık ve olasılıkları araştırıyoruz," dedi Brix.

Yanıt olarak homurdandım, sonra sandalyeme geri oturdum. Bundan daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. Hayden'ı *tekrar* kaybedeceğim korkusunu hafifletecek herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

"Onu bulacağız," diye güvence verdi Brix, sesi alçalarak.

"Yapacağını biliyorum. Sadece çok geç olmasını istemiyorum." "Geç olmayacak. Sadece başını dik tut."

Öyleydi. Her yerde potansiyel saldırılar arıyordum ve iyi dinlenmezsem çatlayacağımı biliyordum.

Brix bir an sessiz kaldı ve sonra sordu, "Arkadaşının arkadaşı hakkında ne biliyorsun? Wren."

Kaskatı kesildim, içimdeki her şey harekete geçti. "Neden?"

"Onda bir gariplik vardı. Kokusu. İnsandı ama... yanılttı."

Azı dişlerim bambaşka bir nedenden dolayı birbirine sürtündü. Wren'in gerçek kimliğini bedeli olan bir adamla paylaşacak değildim, her ne kadar kadına karşı şiddeti desteklememeleriyle tanınıyor olsalar da. "Onun için endişelenmene gerek yok. O iyi biri."

"Bu bir cevap değil," diye hırladı.

Kapı alındı.

"Gitmem gerekiyor. Gelişmeler olursa beni ara." Cevap gelmesini beklemeden telefonu kapattım ama o sırada hattan gelen bir hırıltı duydum.

"İçeri gel," diye bağırdım. Beni daha fazla sorgulamadan Brix'le görüşmeyi sonlandırdığı için bu her kimse ona minnettar olmalıydım ama çok kötü bir ruh halinde olduğumu biliyordum. Kapımdan içeri girmek olan her kimse, hoş karşılanmaktansa boynunun kırılması daha muhtemeldi.

Kapı açıldı ve içimdeki her şey durdu.

Hayden içeri girdi ve kapıyı kapattı. Ufak tefek olmasına rağmen bronzlaşmış bacakları bir şekilde sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Ayakları, ben onu hızlı ve sert bir şekilde becerirken giymesini istediğim bantlı ayakkabılarla sarılıydı. Hayal gücüne çok az şey bırakan ama önden yükselen dantel bir elbise, parmaklarımın yapmak istediğı gibi boğazını yakalayan dantel.

"Burada ne yapıyorsun?" Hırladım.

Hayden zerre kadar korku göstermedi. "Görünüşe göre seni görebileceğim tek yer burası."

Tanrım, o ateşi özlemiştim. "Küçük Alev," diye uyardım.

Yavaş adımlarla masama doğru yürürken kaşlarını kaldırdı. "Bana bunun doğru olmadığını söyle."

Ama biliyordu. Geçen hafta neredeyse hiç eve gelmemiştim. Ve lanet olsun, onu özlemiştim.

Hayden masamın birkaç adım ötesinde yavaşlayarak durdu. "Kendini erkenden mezara sokacaksın."

"şu anda ateşin içinde çok fazla demir var."

"Öyle olabilir ama bu kendinize bakmayı bırakacağınız anlamına gelmez. Dinlenmeye, yemeğe ve gevşemek için zamana ihtiyacınız var."

Karşılaştığımız her şey göz önüne alındığında bu şeyler çok önemsiz görünüyordu. Ama şu anda bunları düşünemezdim; önümdeki güzelliğın içinde kaybolmuştum.

"Benimle eve gel," diye yalvardı Hayden.

"Hâlâ-"

"Cillian," diye azarladı başını sallayarak. "Ateşle oynamak istemedim ama..."

Hayden'ın sözleri bir adım geri çekilmesiyle kesildi. Eli arkasına uzandı ve elbisenin fermuarını açtı. Sonra da düşmesine izin verdi.

Sikim fermuarıma doğru sarsıldı. Göğüslerini ve amını zar zor görünen zümrüt rengi dantelden başka bir şey örtmüyordu. Ağzım sulandı ve dilimde onun tadını şimdiden alabildiğime yemin ettim.

"Kahretsin," diye bağırdım nefes nefese, elbiseyi yana atarken.

Hayden eğildi, bir stilettoya uzandı. "Dur."

Sesim bir kırbaç gibi şakladı. Hayden'ın gözleri bana kaydı.

"Ayakkabılar kalsın. Seni becerirken kıcıımı kazdıklarını hissetmek istiyorum."

HAYDEN

Nabzım boynumda gümbürdüyordu, düzensiz atışı içimde zonklayan ihtiyaçla eşleşiyordu. Parmaklarım stiletto'mun kayışını bıraktı ve doğruldum ama hareket etmedim. Cillian'ın zümrüt bakışları arasında donup kalmıştım, yırtıcı bir hayvanın görüş açısına yakalanmış bir av gibiydim.

Hiç bu kadar savunmasız hissetmemiştim. Üzerimde sadece danteller ve topuklu ayakkabılar vardı. Klimadan gelen serin hava tüylerimi diken etmişti. Belki de Cillian'ın gözlerindeki yoğunluktandı.

Yavaş ve zarif bir hareketle masasından kalktı. Ayağa kalktığı anda, elbise pantolonuna bastırılmış sikinin kalın çizgisini görebiliyordum. Bu görüntü ağzımı sulandırdı. Masanın etrafında aynı ölçülü rahatlıkla döndü, gözlerini benden hiç ayırmadı.

Cillian bana yaklaşıp etrafımda dönerken sertçe yutkundum. O dumanlı sedir kokusu burnumu okşuyor, eğilip onu koklamak istememe neden oluyordu. *Lanet olsun*. Bu şekil değiştiren dürtüleri tuhafın da ötesindeydi.

Cillian bir parmağını uzatarak omurgamda gezdirdi. "Çok güzel. Mükemmel." Parmağı daha da aşağı inerek kıkırmın üzerinde gezindi. "Sen narin danteller için doğmuşsun."

"Gözlerine uyuyor," diye fısıldadım.

Daha da yaklaştı, benim sırtım onunkine dönüktü. Temas bir hisler, karşıtlıklar cümbüşü yarattı. Çıplak tenime karşı giysileri.

Onun sıcaklığı benim soğuk etime değiyordu. Cillian'ın siki arka tarafıma baskı yapıyordu ve küçük bir iniltinin serbest kalmasına engel olamadım.

"Yani bunu sadece benim için mi giydin?"

diye homurdandı. "Evet," diye nefes aldım.

Cillian'ın eli belimde dolaştı, sonra aşağıya indi ve beni kavradı. Bir inilti çıkardı. "Sırılsıklam oldum."

Kalçalarım onun tutuşuna karşı sallandı, daha fazla sürtünmeye, baskıya ihtiyaç duydum.

Cillian'ın dudakları boynumu buldu ve oradaki etle alay etti. "Benim açgözlü kızım."

Onun için her zaman açgözlüydüm ve bunun hiç bitmeyeceğini düşünüyordum.

Diğer eli sütyenimin dantelli kabını aşağı doğru çekip göğsümü sıktı. Meme uçlarım gerildi, daha fazlası için zorlanıyordu. Parmağı bir tomurcuğun etrafında döndü, sonra bükte.

Kıçımı tekrar ona bastırırken saçma sapan bir ses çıkardım.

"Görevlerimde başarısız mı oldum, Küçük Alev? Sana ihtiyacın olanı vermiyor muyum?"

"Evet," diye .

Boynumun yan tarafını ısırdı. "Bunun için özür dilemek zorundayım."

Bacaklarımın arasında yeni bir sıcaklık ve ıslaklık dalgası çiçek açtı.

"Lütfen."

Cillian *dikkatini* ver der gibi göğüs ucumu *çimdikledi*. "Oynamak ister misin, Küçük Alev?"

Benim çekirdek kasıldı. ile Cill, *oynamak*
olabilir ortalama Yani çok lezzetli şeyler.

"Oynamak istiyorum."

"Güvenli kelime mi?"

"Kırmızı," diye

homurdandım.

"Yavaşla?"

"Sarı."

"Aferin kızıma," diye mırıldandı, övgüsü baş döndürücü bir ilaç gibi içime işledi.

Kalçalarımı birbirine bastırdım, oradaki ağrının bir kısmını dindirmeye çalıştım ve elini sıcaklığıma doğru daha sert ittim.

Cillian cık cık diye bir ses çıkardı. "Bu gösteriyi sen yönetmiyorsun."

Diğer eli göğsümden ayrıldı ve kışımın kıvrımına sertçe indi.
Bağırdım ama keskin acı kısa sürede yerini sıcaklığa bıraktı.
Cillian çekiştirdi onun el itibaren arasında benim
Kalçalar, ve Kaybettiğim için sızlandım.

"Senin zevkinden ben sorumluyum. Ne zaman . Nasıl .
Ama sadece bana güvenirsen."
Başımı salladım, dilim aniden kuruyan ağzımın damağına
yapıştı.

"Aferin kızıma. Şimdi öne çık, eğil ve masanın kenarından tut."
Emir üzerime yağarken nefesim kesildi. Bu adamın merhametine
kalmış olmanın ve benim orada olmayı seçmiş olmamın uyuşturucu
bir yanı vardı. Önce bir adım, sonra bir adım daha attım ve kalın
masanın kenarına tutunarak eğildim.

"Ne güzel bir resim çiziyorsun. Kışın havada, bacaklarını açmışsın,"
diye homurdandı Cillian. "Gözlerini masadan ayırma, başka bir yere
bakma."

Arkamda hışırtılar duyarken dudağımın kenarını ısırarak itaat
ettim. Bir şey açılıp kapanıyordu. Bir kapı ya da sandık olabilir mi?

Bir saniye sonra, en yumuşak siyah ipek gözlerimin etrafını sardı
ve sıkıca çekti. Kaslarımın hafifçe sertleşmesine engel olamadım.

"Güven bana," diye ısrar etti Cillian.

Yaptım. Sahip olduğum her şeyle. Bunu hatırlamak kaslarımın
gevşemesine yardımcı oldu ve karanlığa alıştım.

"Bu kış pembenin en güzel tonuna çevirmek istiyorum," dedi
Cillian, sesi alçak ve sertti.

Bir şey arkamda iz bıraktı. Kurdeleden daha ağır bir şeydi ama
benzer bir his veriyordu. Aklıma aylar önce kulübünün alt katında durup
iki adamın o kadını götürüşünü izlediğimiz an geldi. Birinin Cill'in kırbaç
dediği bir şeyle onu nasıl tokatladığını.

Kıpırdandım, hatırladıkça kalçalarımı sıkıyordum.

Teller gitmişti ve sonra keskin bir acıyla kışıma sertçe indi.
Yaşadığım şok ve acıyla haykırdım. Ve sonra ıslaklık içimde
toplandı, birikti.

Cillian, "Bacaklarını ayır," diye homurdandı.

." Nefes alışlarım hızlandı.

İçeri girdi, kıcıımı okşadı. Sonra parmakları tangamın içine girdi ve onu vücudumdan sıyrıp çıkardı. "Bunu hatırlamak için saklıyorum."

Ağzım açık kaldı ve masayı daha sıkı kavradım ama hareket etmedim.

Cillian sikini kıcıma bastırırken bir parmağını yarığımda gezdirdi. "Hoşuna gitti."

Bu bir soru değildi ama de cevapladım. "Evet."

"Çok ıslak. Ama yeterli değil. Uyluklarından aşağı damladığını görmek istiyorum."

Keskin bir nefes aldım ve Cillian gitmişti. Sonra kırbaç arka tarafıma sertçe indi. Tekrar tekrar, tahmin edemediğim bir düzende. Her temasta içim kasılıyor, bir şeye, herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyordum ama orada hiçbir şey yoktu.

Islaklık damlıyordu. İçimden çıkıp kalçalarımın altına aşağıya doğru aktığını hissedebiliyordum.

"Benim için parıldayan şu güzel amcığa bak. Sikilmeye çok hazır," diye homurdandı Cillian. "Ne kadar iyi bir kızsın, seni doldurmamı bekliyorsun."

Bir inilti daha serbest kaldı ve arkamda metale çarpan küçük metal tıkırtıları duydum. Cillian'ın fermuarı olması için sessiz bir dua gönderdim.

"Sıkı tutun," diye uyardı. Ama bu aldığım tek uyarı oldu. Ağlamama neden olacak bir güçle bana çarptı.

Her itiş kapalı gözlerimin üzerinde ışık dansları yapıyordu. Cillian'ın eli saçlarımı kavrayıp geri çekti. Keskin acı sadece G noktama vurmasının verdiği zevki daha da artırdı.

Tekrar ve tekrar, beni aldı. Bana hükmederken bacaklarım titriyordu ama ben sadece daha fazlasını istiyordum. Aleti daha derine girdikçe inledim.

" böyle. Sikimi al. Sağ onu."

Duvarlarım umutla dalgalandı.

Cill masanın üzerindeki bir şeye uzandı ve bir vızıltı havayı aydınlattı. Sonra klitorisime bir şey bastırıldı. Beynim kısa devre yaptı. Aynı anda çok fazla his vardı.

Cillian'ın sikini sıkıca kavradım, daha derine iterken lanet okumasına neden oldum. Boşalırken homurdandı ve döllерinin içime dolması orgazmımı daha da artırdı. Zevk etrafımı sardı ve sonra beni altına aldı ve Cillian ben düşerken beni yakaladı.

CÁEL

Cillian'ın Hayden'ı Knox'un cipinin arkasından kaldırışını izledim. Hayden'ın üzerinde Cillian'ın stres atmak istediğinde kullanmak üzere ofiste sakladığı tişört ve şortun olması onu daha küçük, daha savunmasız gösteriyordu. Cillian'ın içine gömüldü ve pek de mantıklı olmayan bir şeyler mırıldandı.

Cillian'ın dudakları kıpırdadı ve onu göğsüne yaklaştırdı. Dudaklarında beliren gülümseme Hayden'ın ona gitme içgüdüsünün doğru olduğunu gösteriyordu. Ama o her zaman neye ihtiyacımız olduğunu biliyor gibiydi.

Knox aracın kilitlerini açarken Easton koşarak kapıyı açtı. Cillian East'in çenesini kaldırdı. "Onu yatağına yatıracağım, sonra da bir aile toplantısı istiyorum."

Kaskatı kesildim, canavar derimi itiyor ve özgür olmak istiyordu. Cill bir şey mi bulmuştu? Hayden risk altında mıydı? Beynimde milyonlarca soru uçuşuyordu. Ama hepsini geri püskürttüm.

"Peki ya Mad?" Knox sordu.

"Mad açıkça bu ailenin bir parçası olmak istemiyor, o halde neden bir aile toplantısına katılsın ki?" Easton karşılık verdi.

"Ona mesaj attım bile," dedi Cillian, Easton'a uyarıcı bir bakış göndererek. "On dakika içinde burada olacak."

Hepimiz girişe doğru ilerledik, Cill merdivenlere yönelirken geri kalanımız mutfağa doğru ilerledi.

Knox kilere doğru ilerleyip cips poşetlerini alırken, "Mad kendine gelecek," dedi.

Easton başını salladı. "Aptalca davranıyor."

Knox kaşlarını kaldırarak buzdolabını açtı ve aşçımızın hazırladığı ev yapımı soslardan aldı. "Ve sen değil miydin?"

Easton'ın yüzüne kızarıklık çöktü. "Ama kendimi toparladım."

Knox ona, "Mad de toparlayacak," diye güvence verdi.

Tartışmaya girmedim. Maddox'un kafasını kışından çıkarmasını umuyordum ama bunun garanti olmadığını biliyordum. Bu yüzden konuyu tamamen kapattım ve buzdolabından birkaç soda alıp mutfak adasına bıraktım.

İkizler birer tane aldılar ve sosun içine daldılar. Ben bir kola aldım ama yemeğe gitmedim. Hâlâ tedirgindim. Bir şey beni germiştir. Belki de kulüpte ilerlerken Hayden'a bakan tüm pislikler yüzündendi. Belki de Cill'in bir aile toplantısına ihtiyacı vardı. Her iki durumda da ben ve ejderham gergindik.

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve bir saniye sonra Cillian göründü, Maddox da arkasından onu takip ediyordu. Cill haftalardır olmadığı kadar rahat görünüyordu ama Hayden'ın uyuşturucu etkisi vardı. Maddox daha kötü görünüyordu. Bunun bir kısmının Hayden'ın ve Cill'in üzerindeki seksin kokusunu alabilmesinden kaynaklandığına emindim. Ama bir noktada uyumayı bıraktığından da oldukça emindim. Tahminimce Hayden hem uyanıkken hem de uykudayken düşüncelerine musallat oluyordu.

Cillian adadan bir zencefilli gazoz aldı ve kapağını kapattı. "Brix'le konuştum."

Herkes durmuş, daha fazlasını

bekliyordu. "Nolan hala rüzgarın içinde."

Birkaç inilti ve hayal kırıklığı sesi havayı doldurdu. "Brix bir arkadaşıyla saklandığını düşünüyor."

"Nolan'ın arkadaşı yok," diye hırladım.

"Ben de Brix'e öyle söyledim," dedi Cillian. "Ama ona iyilik borcu olan insanlar var. Brix birkaç izi takip ediyor."

Homurdandım. Ejderham Hayden'a yönelik tehditlerin çoktan yok edilmemiş olmasından nefret ediyordu ve ben de aynı fikirdeydim. En azından Corbetts'in peşinden gitmesi için onu serbest bırakmamak her gece süren bir savaştı.

"Mad, terazi araştırmasında herhangi bir gelişme var mı?" Cillian sordu.

Maddox'un kafası sanki başka bir dünyadaymış gibi yukarı kalktı.
"Ne?"

Cill'in gözleri ona dikildi. "Terazi. Ne buldun?"

Maddox yutkunurken boğazı düğümlendi. "Zaten bilmediğin bir şey değil."

Easton konuşmadan önce odada ölüm sessizliği hakim .

"Bugün o proje üzerinde çalıştım. Kütüphanemizdeki kitap ve dergileri inceledim. Bu soydan gelen ejderhaların savaşta yardımcı olması için eşlerine pul verdiklerine dair birkaç hikaye var. Güç ve yeteneklerini arttırmak için. Ama aynı zamanda ölümsüz olduklarından ve kendilerine bağlı eşlerine de aynı hediye verdiklerinden bahsediliyor."

anasını. "Ölümsüzlük mü?" .

Easton başını salladı. "Bu yanlış bir kelime olabilir. Ejderhalar hâlâ bizimle aynı şeylere karşı duyarlıydı ama doğal yaşamları sonsuza dek devam ediyordu."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Knox. "Yani vurulmadığımız sürece sonsuza kadar yaşayacak mıyız?"

East omuz silkti. "Bunu doğrulayacak bir şey bulamadım ama bu hesap öyle düşünüyor."

Cillian'ın bakışları Easton'dan Maddox'a kaydı. "Easton bu kadar şeyi bir günde bulurken senin haftalardır bunun üzerinde çalışıp neden bir bok bulamadığını söylemek ister misin?"

İrkildim. Alfa tonu Cillian'ın sesine karışmıştı ve bu iyi şeyler ifade etmiyordu.

Maddox sertleşti. "Benim de başka önceliklerim var. Ben bir profesörüm. Üniversiteyi hepimizin sırtından uzak tutmaya çalışıyorum."

"Hepimizin başka sorumlulukları var," diye homurdandı Cillian. "Ama bu senin bir numaralı önceliğindi ve sen başarısız oldun."

Beynimin arkasına bir şey battı. Yabancı bir his. Korku, fark ettim. Ama benimki gibi hissetmiyordum. Alfa ve beta dövüşmeye devam ederken kaşlarımı çattım.

"*Senin* bir numaralı önceliğin," diye tersledi Mad.

"Ve ben bu sürünün alfasıyım. Tabii bana meydan okumak istemiyorsan?" Cillian hırladı.

Bu korku yayıldı, paniğe dönüştü ve taburemde kaydım.
Ne haltlar ?

"Bu sürüye liderlik etmek istemediğimi biliyorsun."

Cillian ona ters ters baktı. "O zaman belki de beta görevlerinden alıp bu işi gerçekten yapmak isteyen birine vermem gerekiyordur."

İkizler yanımda sesli nefesler alıyordu ama ben etrafımda olan tartışmaya odaklanamıyordum. Dehşet ve endişe zihnimi ele geçirmişti, sanki başka birinin duygularını hissediyordum. Omurgam dikleşti.

"Hayden." Adı dilimde bir fısıltı gibiydi ama ben çoktan harekete geçmiş, zıplayıp merdivenlere doğru koşmaya başlamıştım.

sorular bağıırıyordu ama ben durmadım. Merdivenleri üçer üçer çıktım, neredeyse uçuyordum. Üçüncü kata ulaştığımda, havada bir inilti yakaladım. Daha hızlı koşarak Hayden'ın yatak odasının kapısını açtım.

Çarşafların içinde çırpınıyordu, belli ki bir kâbusun pençesindeydi. Yatağa doğru koştum, ellerim omuzlarına gitti. Sadece daha fazla mücadele etti, . Çaresizlik göğsümü parçaladı.

"Benim, ufaklık. Güvendesin. Sadece benim."

Sesim dehşeti keser gibi oldu ve Hayden'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Cáel?" diye mırıldandı.

"Seni yakaladım." Kardeşlerimin geri kalanı odaya hücum ederken onu kollarıma aldım.

"Ne oldu böyle?" Cillian havladı.

Ona pis bir bakış atarken Hayden'ı ve kendimi yastıklara yasladım. "Kabus."

Easton yatağa doğru ilerledi, diğer tarafa tırmandı ve Hayden'ın boynuna sokuldu. "İyi misin?"

Başını salladı ama konuşmadı.

Knox bir an beni inceledi. "Hissettin, değil mi?" "Evet," diye mırıldandım ve onu kendime çektim.

Cillian yatağa doğru yürüdü, diğer yanıma geçti ve eliyle Hayden'ın yanağını çerçeveledi. "Ne oldu?"

Hayden'ın gözleri Cillian'ın kollarıyla kilitlendiğinde parlıyordu. "Nolan beni yine kandırdı."

Hepimiz lanetledik.

Knox yatağın ucuna doğru ilerledi ve kızın ayaklarını tutup kucağına bıraktı. "Güvendesin. Kimse sana zarar vermeyecek."

Easton onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Bu gece hepimiz seninle kalacağız."

Hayden aramıza girerek uzun bir nefes verdi. "Teşekkür ederim."

Onu kucaklarken başımı kaldırdım ve Maddox'un kapı aralığında gezindiğini gördüm. Kehribar rengi gözleri Hayden'ın solgun yüzüne kilitlenmişti. Bir an için öne çıkacağını, bu aileyi seçeceğini düşündüm. Ama onun yerine arkasını döndü ve uzaklaştı.

HAYDEN

Easton önümdeki şifonyerin üzerine dumanı tüten bir fincan sıcak kakao koyarken esneyerek yana doğru uzandım. Sanki yıllardır bu hareketi yapıyormuş gibi başımın tepesini öptü. "Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

Dolabımın etrafına dağılmış olan diğer çocuklar beklenti içinde bakıyorlardı. Hepsinin sormak istediği ama dile getiremeyecek kadar endişelendikleri soruyu sormuştu.

"Ben iyiyim, söz veriyorum. Başka kötü rüya görmedim." Ve görmedim de. Arkadaşlarımla kucağında uyumak her türlü kâbusu uzak tutmuştu.

"Güzel," dedi Cáel homurdanarak, sanki yoluma çıkmaya çalışabilecek herhangi bir kötü rüyayı dövecekmiş gibi.

Dolabın arka tarafındaki pencereyi çevreleyen iki sandalyede Cillian'ın yanında oturduğu yere geçtim. Sandalyeler güzel bir lavanta kadifesiyle döşenmişti ama küçüktüler. Hem o hem de Cillian otururken biraz gülünç görünüyorlardı.

Eğildim, ellerimi dizlerinin üzerine koydum ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "İyi misin?"

Cáel'in aramızdaki bağ sayesinde rüyamdaki duyguları hissedebilmesi beni korkutmuştu. Beni için minnettardım,

Ama onun da bu etkiyle yüzleşmesini istemiyordum. Ancak Cillian, beş kişiden dördünün bana bağlanmasıyla bu bağların güçlendiğini ve beraberinde gelen hediyeleri de açıklamıştı.

Cáel bana baktı, nasırlı eliyle saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. "Ben iyiyim, . Sadece bunu yaşamandan nefret ediyorum."

Öyle olduğunu biliyordum. Bu kadar derinden hissetmesi, zevk ve acının karışımını da beraberinde getirdi. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

Cáel aramızdaki mesafeyi tekrar kapattı ve ağzımı yavaşça aldı. Öpücük benimkinden daha derindi, dili okşayarak içeri giriyordu. Ama bu cinsel ihtiyaçla ilgili değildi. Bu bir rahatlıktı, birbirimize her zaman burada olacağımızı hatırlatıyordu.

Geri çekildiğinde dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ben de seni seviyorum."

Knox titreyerek, "Üzgünüm ama gülümsemesi hâlâ ürkütücü," dedi.

Cillian bir kahkaha attı. "O yanak kasları muhtemelen bu ani egzersizle ne yapacaklarını bilemiyorlar."

"Sanki sen daha iyisin de," diye karşılık verdi Easton. "Düşmanca bir devralma gerçekleştirmediğin sürece sırtıttığını gördüğümü sanmıyorum."

Dudaklarımdan bir kıkırtı döküldü. Buna bayılıyordum. Adamlarımın birbirlerine takılmaları. Umutsuzca ihtiyaç duydukları o kaygısız yanlarını biraz olsun göstermeleri.

Cillian'ın gözleri yüzümde kısıldı. "Bana mı gülüyorsun?" "Belki."

Sandalyeden fırladı, beni belimden yakaladı ve yanlarımı gıdıkladı. Çığlık attım, kollarında kıvrıldım ama Cill kaçma umudum olamayacak kadar güçlüydü. "Teslim oluyorum! Teslim oluyorum!" diye bağırdım.

Cillian boynumun kenarını ısırarak beni ayağa kaldırdı. "Bu daha iyi."

Sarı saç tellerimi yüzüme savurarak bir of çektim. "Hayvan."

Bana dişlerini gösterdi. "Ve bunu sakın unutma."

Dün gece Cill'in ofisinde yaşadığım kaçamakları hatırlayınca tüylerim diken diken oldu. Bunu tekrar yapmak istiyordum. Yakında.

Şifonyere geri döndüm ve zengin sıcak çikolatadan bir yudum aldım. Tatlar dilimin üzerinde oynadı ve her şeyi içine çekmek için gözlerimi kapattım.

"Bu sabah Mad'den bir şey duydun mu?" Knox sordu.

Cillian'ın cevabını almak için gözlerimi açtığımda bu soru çikolata keyfimi bir anda bitirdi.

Başını iki yana salladı. "Sanırım dün gece kulübede kaldı."

Midem bulandı. Bunun gibi anlar kendimi açgözlü bir sürtük gibi hissetmeme neden oluyordu. Kendilerini beni olabileceğim en mutlu hale getirmeye adanmış dört harika adamım vardı. Hepimiz birbirimizi mükemmel bir şekilde dengeliyorduk. Öyleyse neden hâlâ duygularıma karşılık vermeyene odaklanıyordum?

Yanımda bir sıcaklık hissettim. Easton bir elini sırtımda gezdirdi. "İyi misin?"

Dudağımın kenarını ısırdım. "Bazen akıl sağlığımdan endişe ediyorum." Bunun üzerine kaşları kalktı.

"Harika bir ilişkimiz var ve ben hâlâ bana gerçekten bok gibi davranan adamı ."

Easton'ın yüz ifadesinden sempati okunuyordu. "Hâlâ ona karşı bir çekim hissetmen çok doğal. O senin eşin."

"Kıçımın kenarı dostum," diye homurdandım.

Easton'ın dudakları seğirdi. "Onun ben olduğumu sanıyordum."

Dudaklarımdan küçük bir kıkırdama çıktı. "Şimdi sen sıcak kakao dostusun."

Kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. "Sanırım bunu daha çok sevdim."

Knox uzaktaki duvara yaslanmış, ikimizi de inceliyordu. "Belki de Mad'e karşı Cillian yaklaşımını benimsemelisin."

Alfa'nın kaşları kalktı. "Peki *Cillian yaklaşımı* nedir?"

Knox sırtıttı. "İç çamaşırı ve bir ejderhanın inatçı çizgisini kırmayı içeren bir tane."

Cillian bakışları bana bir kahkaha attı. "Götlük yaptığım zamanlar kalın kafamdan geçiyordu."

Maddox'a da benzer bir numara yapma fikri midemi altüst etti. O kadar ciddiydi ki. "Bilmiyorum."

Easton beni serbest bıraktı. "Bu onu şok ederek o halinden çıkarabilir." Eğildi, bir çekmeceyi açtı ve karıştırmaya başladı. "Ve ben

şeyleri tercih ettiğini biliyorum."

Easton şifonyerin üzerine bir dizi giysi serdi. İç çamaşırlarının her biri sadece çapraz askılardan oluşuyordu. Jartiyere benzeyen bir tokalarından birinin üzerinde parmağımı gezdirirken ağzım kurudu. "Bunu okula giderken giymemi mi istiyorsun?" Ciyakladım.

Knox bana sırıttı. "Umutsuz zamanlar umutsuz önlemler gerektirir."

HAYDEN

Koridorda yürürken, parmaklarım sırt çantamın kayışını çevirirken dudağımın kenarıyla oynadım. Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Çoğu hastalıklı bir merak içindeydi. Belki de Profesör Brent'i öldürüp öldürmediğimi merak ediyorlardı. Ya da erkek arkadaşımı Cáel ile aldatıp hamile kalıp kalmadığımı.

Hepimiz her zamanki gibi yakın olduğumuz için öğrenci topluluğunun kafasını gerçekten karıştırmıştık. Ve şimdi Cáel kampüse döndüğü için kafaları daha da karışmıştı. Her neyse. Bırak merak etsinler.

Ama üzerimde başka gözler de hissediyordum. Sıcak olanları. Artık hiç yalnız değildim. Dersler arasındaki kısa yürüyüşte bile. Easton, Dekan Robinson'dan aldığı cezayı çekerken Knox ve Cáel nöbet tutuyordu. Genelde bir yerden bir yere giderken bana eşlik ederlerdi ama şimdi değil. Bu yürüyüşü yalnız yapmam gerektiğini biliyorlardı. Ama gözlerini üzerimden ayırmamaları ihtiyacım olan nazik güvenceydi.

Birisi öksürerek "Sürtük" diye fısıldadı.

Bakışlarım Delaney'nin orada durduğunu görmek için yana kaydı. Yalnızdı. İki sözde arkadaşı onun psikopat kıcını gerçekten bırakmıştı. Ve Delaney'nin tüm nefretinin gerginliği gerçekten ortaya çıkmaya başlamıştı. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Her zamanki kusursuz kıyafetleri buruş buruştu.

Cevap vermeye bile değmezdi. Delaney ne isterse düşünebilirdi. Beyni kısa devre yapıp üniversiteden atılana kadar takıntı yapabilirdi, umurumda değildi.

Ben de yürümeye devam ettim. Bunda özgürlük vardı. Çünkü kim olduğumu biliyordum. İnsanlar çocuklarla olan ilişkimi anlamayabilirdi ama anlamak zorunda . Bu bizim ilişkimizdi, onların değil.

Koridorda ilerlerken gerginlik kaslarımı sarmıştı. Attığım her adımda daha da sıkılaşıyordu. Giydiğim jartiyerin kayışlarını hissedebiliyordum. Sayılamayacak kadar çok kordonu olan sutyeni.

Bu korkunç bir fikirdi.

Ama Maddox'un hafifçe açık olan kapısını çalmak için elimi kaldırdım.

"İçeri gel." Derin sesi boğuktu. Ama kısık seste bile içindeki yorgunluğu duyabiliyordum.

İçeri girip kapıyı arkamdan kapatırken yanağımın içini ısırdım.

Maddox başını kaldırdı, bir yığın kâğıttan başını kaldırdı. Kehribar rengi gözleri benimkilerle kilitlendiğinde onunla ilgili her şey durdu. Gözler vücudumda gezinirken nefesim kesildi. Kıyafetimde müstehcen bir şey yoktu, zaten onun görebileceği bir şey de değildi.

Koyu vişne çürüğü rengine, uyluğumun hemen altına kadar inen yüksek belli ipek bir etek giydim. Eteğimin üzerine de tenimi çok az gösteren, soluk pembe renkte kaşmir bir kazak giymiştim. Eteğin altından opak siyah bir tayt görünüyordu ama tayt olduğunu anlamayacaktı. Diz hizasındaki botlar da sayısız öğrencinin giydiklerine benziyordu.

Maddox'un vücudumda gezinmesi fiziksel bir okşama gibiydi. Belki de onu tanıdığım aylar boyunca bana neredeyse hiç dokunmamıştı ve bedenim herhangi bir temas için açlık çekiyordu.

Boğazını temizledi. "Bayan Parrish. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Maske tekrar yerine oturmuştu. Yüzünden sökmek için her şeyimi verebileceğim maske. Ama bunun yerine, kendi ifademi aynı boş haliyle korudum. "Danışman toplantım için buradayım, Profesör Kavanaugh."

Parmakları elindeki kalemin etrafında sıkılaştı. "Elbette."

Masasının karşısındaki sandalyeye geçtim ve otururken sırt çantamı yere bıraktım. Bacaklarımı çaprazladım ve Maddox'un bakışları hareketime kaydı ve tuttu. Boğazının çalışmasını, yutkunmaya çabalamasını izledim.

Bu beni biraz heyecanlandırdı. Belki de Knox haklıydı, o kadar da bağışık değildi.

Maddox dikkatini bacaklarımdan çekti ve bilgisayarının klavyesinde birkaç şeye dokundu. "Diğer profesörlerinin çoğundan sınıf ödevlerini tamamladığını duydum. Görünüşe göre bir test ve bir ödev kalmış."

"Bu öğleden sonra ödevimi teslim ettim, yani geriye sadece biyoloji sınavını telafi etmek kaldı. Gözetmenlik yapılması gerekiyor."

Son parçanın havada asılı kalmasına izin verdim. O benim biyoloji öğretmenimdi. Sınavı yapması gerekiyordu. Bu benimle en az bir saat yalnız kalması anlamına geliyordu.

Maddox boğazını temizledi. "Bunu asistanıma yaptırabilirim. Sadece ne zaman planlamak istediğinizi bana bildirin."

tavuk.

Daha fazlasını söylememek için yanağımın içini ısırđım. Bunun yerine eğildim ve ajandamı aldım. Doğrulduğumda, o kehribar gözlerin yine bana kilitlendiğini gördüm.

Heyecan verici, muzafer bir galibiyet olmalıydı. Ama değildi. Çünkü o gözlerde gördüğüm şey acı çekiyordu. "Maddox," diye fısıldadım.

Başka tarafa baktı. "Yapma."

Kendimi hiç o anki kadar yenilmiş hissetmemiştim. Hal bana ejderha ateşiyle vurduktan sonra öleceğimi düşündüğümde değil. Nolan'ın pençelerinde uyandığımda da. Çünkü Maddox sonunda pes etse bile, bu onun *istediği* için .

"Özür dilerim," diye boğuldum. "Bizi ayırmanın bir yolunu bulacağım. Bunu sana zorla yaptırmayacağım. Söz veriyorum."

O başka bir şey hareket ettim. Beni derinden yaralayacak başka bir şeySırt çantamı kaptım ve kapıya doğru koştum.

seslendiğini duydum ama durmadım. Sadece koşmaya devam ettim.

Ta ki biri kolumu yakalayana kadar.

İçgüdüsel bir hareketle elim bir yumrukla sarsıldı ama Knox yüzüne çarpmadan yakaladı. "Sakin ol boksör." Yüzüme bakarken ifadesi düştü. "O kadar kötü, ha?"

"Asla işe yaramayacak," diye fısıldadım.

Knox bir kolunu omuzlarıma dolayıp beni kendine çekerek, "Siktiğimin piçi," diye mırıldandı.

"O değil." Knox'a karşı ürperdim. "Ama bunu onunla yapmaya devam edemem. Bu Maddox için de benim için de adil değil."

Knox'un dudakları saçlarımin üzerinde gezindi. "Hadi gel. Gidip sana dondurma alalım. Dondurma her şeyi çözer."

Knox'un şefkatli ilgisinden, nezaketinden zevk almak istedim. Ama Maddox'un gözlerindeki acıyı düşünmeden edemiyordum.

Knox'un eli benimkine kaydı ve binadan dışarı çıktık. "89 Flavors'a gittin mi hiç?"

Başımı salladım. Kampüse geldiğimden beri dondurma gibi şeyler için pek vaktim olmamıştı. Ve bunda yanlış bir şeyler vardı. Basit zevkler için kendime alan yaratmalıydım ki diğer her şeyin dramına bu kadar kapılmayayım.

"Çok güzel. Naneli Oreo? Uğruna ölünecek kadar." Bunun üzerine ağzım kıvrıldı. "Naneli Oreo'yu severim."

Kampüsün kenarına doğru Knox, "Ağız orgazmına hazır olun," dedi.

"Hey, Gallagher," diye seslenen bir adam Knox'un durup dönmesini ve elimi bırakmasını sağladı.

"Hey, Frank."

Adam iki elini birden havaya kaldırdı. "Aramıyorsun. Yazmıyorsun." Bana bir gülümseme gönderdi. "Ateşli bir kız arkadaşı olur ve bizi terk eder."

Knox takım arkadaşına şakacı bir yumruk atmak için ilerledi. "Eğer bir kız arkadaşın olsaydı sen de aynısını yapardın."

"Burn," diye seslendi başka bir adam.

Gıcırdayan lastiklerin sesi kafamı kaldırmama ve sesin kaynağını bulmaya çalışmama neden oldu. Karartılmış bir SUV caddede hızla ilerliyordu. *Bu da ne böyle? Sürücü sarhoş olmalı.*

Knox adımı haykırdı.

Ama artık çok geçti. SUV kaldırımdan atladı ve doğruca bana yöneldi.

MADDOX

Masa sandalyeme çöktüm, başım ellerimin arasına düştü. "Lanet olsun."

Bu sefer ben yapmıştım. İşleri o kadar berbat etmişim ki Hayden aramızdaki bağı koparmaya çalışacaktı. Bu düşünce bile beni tekrar sandalyemden kaldırdı, masamdan bir kâğıt ağırlığı kapıp duvara fırlattım. "Lanet olsun!"

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve kapım açıldı. Telaşlı görünen Bayan Tennyson bana baktı. "Burada neler oluyor böyle?"

Bilim personeli resepsiyonisti fazla tahammül göstermiyordu ve ben de ipin ucuna gelmişim. Canavarım pençelerini derime geçirdi. Dışarı çıkmak istiyordu, acı çektiğini bildiği eşinin peşinden gitmek istiyordu. Ve bana çok daha büyük acılar çektirmek istiyordu.

"Özür dilerim," diye .

Bayan Tennyson'ın gözlerinde endişe parladı. "İyi misin Maddox?"

Başımı salladım. "Zor birkaç hafta oldu. Bunu temizleyeceğim."

Beni içine çekerken dudakları büzüldü. "Ailenle ilgili pek çok şey olduğunu biliyorum. Bir şeye ihtiyacın olursa sorman yeterli."

Ben bir şey söyleyemeden kapıdan çıkmıştı, ama Mrs. Tennyson, bu bir kucaklaşma da olabilirdi.

Yerdeki cam parçalarına baktım. Ne dağınıklık ama. Tıpkı hayatımın geri kalanı gibi.

Hayden'in yüzü sanki kırık cam parçalarından yansıyormuş gibi zihnimde parladı. Orada benim için acı vardı. Sonra onun acısı. Ve sonunda, gerçek ihanet.

Cehennem.

Çenem kenetlendi, arka azı dişlerim gıcırdadı. O çok iyiydi. Çok baştan çıkarıcıydı. Onunla ilgili her şey beni içine çekiyordu. Peki ya o lanet jartiyerleri gördüğümde? Başka hiçbir şeyin içinde nasıl görüneceğini hayal ettiğimde? Kendimi kaybettim.

Ve belki her şeyi sonsuza dek bozmuştum. Onu sonsuza kırmıştım.

Bu düşünce beni hiç düşünmeden harekete geçirdi. Hayden'ı bulmam gerekiyordu, işleri koymak için. Beceriksizliğimi düzeltmek için ne söyleyeceğimi düşünüyordum, hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim çok geç olmadan onu bulmam gerektiği idi.

Koridordan bilim binasının ön kapısına doğru yürüdüm. Dışarı adımımı attığımda serin kış havası tüm şiddetiyle yüzüme çarptı. Soğuk, aşırı ısınmış tenime öylesine zıttı ki, içimdeki ateş ejderhamın öfkesinden parlıyordu.

Bakışlarım Hayden'ı ararken kampüs yolunda sinsice ilerledim. Bir saat daha dersi olmadığını biliyordum. Genellikle dışarıda bir masa bulur ya da kütüphaneye giderdi. Ama gözlerim bir an sarı saçlarına takıldı.

Hızımı artırarak ona doğru koştum. Sarı saçları rüzgâra kapılmış, Knox ve arkadaşlarının eğlenmesini izlerken dudakları gülümseyerek yukarı kalkmıştı.

Gıcırdayan lastiklerin sesi kafamı sesin geldiği yöne doğru çevirdi. Her şey durdu, karanlık bir SUV'un kaldırımından atlayıp doğruca Hayden'a yönelmesini dehşet içinde izlerken dünya durdu.

Canavarım kükredi ama çok uzaktaydık. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Bağırışmalar havayı deldi ve ardından Knox koşarak Hayden'ı bir tür futbol mücadelesiyle yere serdi. SUV yırtıp geçti

devam ediyorlardı. Ama her şey vurulup vurulmadıklarını anlayamayacağım hızlı olmuştu.

Farkına bile varmadan koşmaya başlamıştım. Kaslarım eşime ve kardeşime ulaşmak için yanıyordu. Korku boğazımı sarmış, tüm havamı kesmişti.

Sokağa ulaştığımda Knox ikisini de yuvarladı. Elleri kızın üzerinde geziniyor, yaralanma olup olmadığını araştırıyordu.

"Kimildatmayın onu," diye kestirip attım, yanlarına çökerek.

Hayden gözlerini kırıştıtarak bize baktı, kafası karışmıştı. "Ne... oldu?" "Neren ağrıyor?" Ellerim onun üzerinde gezinirken sordum, Kırık kemik belirtisi olup olmadığını kontrol etmek.

"Başım, biraz." Sonra kimildadı, için mücadele etti.

"Yapma," diye tersledim. Omurilik yaralanması mı yoksa ciddi bir kafa yarası mı olduğunu bilmiyorduk.

Menekşe rengi gözleri parladı. "Bana havlama."

Hissettiğim dehşetin bir kısmı uçup gitmişti. Hayden bana bağıırıyordu. Bu iyiye işaret olmalıydı.

"Ciddi şekilde yaralanabilirsin," dedim daha nazikçe.

O da bana ters ters baktı. "Ve bu senin için bir şans olmaz mıydı?" Başımdaki tüm kan çekildi. "Hayden."

"Ben iyiyim," diye kestirip attı, ayağa kalkmaya çabaladı. Ama ayağa kalktığı anda yan yattı.

Tekrar kaldırıma çarpmadan önce onu yakalamak için acele ederek küfrettim. Göz kapakları dalgalanırken onu kendime doğru çektim. "Lanet olsun," diye mırıldandım. Onu eve götürmemiz gerekiyordu. Marcus'a ya da vardiyaya.

Öğrenci kalabalığı giderek artıyordu ve ihtiyacımız olan son şey Hayden'ı tedavi etmeye çalışan bir ambulanstı. Knox'a tam da bunu ifade eden bir bakış gönderdim. "gerekiyor."

Başını sallayarak onayladı. "Anahtarlarım yanımda."

Hayden'ın göz kapakları tekrar dalgalandı, menekşe rengi irisleri bir anlığına bakışlarımla temas etti. "Neden benden nefret ediyorsun?" diye mırıldandı ve sonra gözleri tekrar kapandı.

Ondan nefret etmedim. Bir saniye bile. Ama kendimden nefret ediyordum. Hayden'a yaptıklarım için kendimi asla affetmeyecektim ve eğer Cillian şahdamarımı kesmek isteseydi, ona izin verirdim.

HAYDEN

Su soğumaya başladığında küvette yavaş yavaş sönen köpüklere baktım. Budanmış parmaklarımı parmaklarımın arasında gezdirdim, sanki cevaplar onlarda olabilirmiş gibi baktım. Elbette bulamayacaklardı.

Beni kimin ezmeye çalıştığını ve Maddox'a neler olduğunu bilmiyordum. Knox'un cipinin arkasında, başım Maddox'un kucağında kendime gelmişim. Onun gözlerinde de gerçek bir endişe görmüştüm.

Beni eve taşıırken ya da Marcus bana son iksirlerini uygularken de gitmemişti. Marcus hafif bir beyin sarsıntısı geçirdiğimi ama büyüğü sayesinde etkilerini hissetmeyeceğimi söylemişti. Tedavi edemediği tek şey muhtemelen yan tarafımda oluşacak büyük çürüktü.

Cillian, Cáel ve Easton aracı ve saldırganı yakalamak için gitmişlerdi ama Knox ve Maddox geride kalmışlardı. Küvette ıslanırken yatak odamdan gelen boğuk konuşmalarını duyuyordum ama yaklaşık otuz dakika önce tamamen kesilmişti. Bunun sonunda yalnız kaldığım anlamına geldiğini umuyordum.

O yalnızlığa ihtiyacım vardı. O sessizliğe. Başım ağrıyordu, düşüşten değil Maddox'un kırbaç darbelerinden. Onunla işim bitmişti. Onunla. Onunla gidip gelmekten iliklerime kadar yorulmuştum. Eğer gitmek istiyorsa, sadece bu işi bitirmesini diledim.

Öne doğru eğilerek küvetin fişini çektim ve ayağa kalktım. Dışarı çıkıp havluya uzandığımda köpükler tenime yapıştı. Kurulanmak ve cildime losyon sürmek için zaman ayırdım. Göğsümdeki ağrıyı dindirmek için küçük bir kişisel bakım.

İşe yaramadı.

İç çekerek eşofmanlarımı aldım ve üzerime geçirdim. Yumuşak yün tenimi rahatlatıcı bir kucaklamayla sarıyordu. Saçlarımı iki atkuyruğu şeklinde ördüm. Bu gece, çarşafların altına girip saçma sapan bir komedi izlemekten başka bir şey yapmayacaktım. Etrafımda dönüp duran her şeyden beni uzaklaştıracak bir şey.

Çıplak ayaklarımı yerde yatak odamın kapısını açtım. Maddox'u yatağında oturmuş, başını ellerinin arasına almış görünce adımlarım bir an duraksadı ve sonra tamamen durdu. Daha önceki kıyafetinin aynısını giymişti; sadece şimdi biraz daha buruşuktu.

Yavaşça başını kaldırdı ve bakışları benimkilerle çarpıştı. Kehribar rengi gözleri kan çanağına dönmüştü ve çok yorgun görünüyordu. Küçük, hain bir parçam onu yatıştırmak, durumu düzeltmek istiyordu.

O küçük parçama çenesini kapatmasını söyledim.

"Nasıl hissediyorsun?" Maddox sordu, sesi zımpara kağıdıyla kaplıydı. "İyiyim. Sadece yorgunum. Bu gecelik bu kadar yeter."

Maddox hareket etmedi. Sadece bana baktı. Bakışları farklı yerlerimi taradı. Cinsel bir şekilde değil ama sanki hâlâ orada olduğumdan emin olmak ister gibiydi.

"Hayden-"

"Özür dilerim," diye kestim sözünü.

Birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Üzgün müsün?"

Hızla başımı salladım, yanaklarıma sıcaklık doldu. "Oyun oynuyordum. Knox, seni baştan çıkarırsam her şeyin mucizevi bir şekilde yoluna gireceği fikrine kapılmıştı. East saçma sapan iç çamaşırları seçti. Ben de kendimi kaptırdım. Ama yapmamalıydım. Söylediklerimde ciddiydim. Seni benden kurtarmanın bir yolunu bulacağım. Yemin ederim."

Maddox bir an bana baktı ve sonra yataktan kalktı. Yavaşça bana doğru yürüdü. "Seni her gün, her an istemediğimi mi sanıyorsun?" Parmakları örgümün ucuna dolandı ve onunla oynadı. "Seni atkuyruğuyla da çok istiyorum, hayır

makyajlı ve eşofmanlı, tıpkı benim o ateşli jartiyerlerle yaptığım gibi. Çünkü her iki durumda da, o *sensin*."

Öfkem nefesim kesildi. "Yapma." "Hayden-"

"Hayır," dedim elini . "Bunu yapmaya devam edemezsin. Benden hoşlanıyorsun, nefret ediyorsun, beni istiyorsun, benden öğreniyorsun. Bir yol seç."

"Seni hak etmiyorum." Kelimeler Maddox'un boğazından kopmuş gibiydi. Onları söylemek istememişti ama başka seçeneği de yoktu.

Bir tür sessiz açmaz içinde birbirimize baktık. "Neden?"

Sonunda ben sordum. Çok basit bir soruydu.

"Değer verdiğim herkesi hayal kırıklığına uğrattım," diye fısıldadı. Göğsüm daraldı. "Başarısız olmadın."

"Niecy'i hayal kırıklığına uğrattım. Onu öldürttüm. Kardeşlerimi hayal kırıklığına uğrattım. İhtiyaç duydukları şey olamadım. Seni yüzüstü bıraktım. Pek çok kez. Neredeyse seni sayamayacağım kadar çok kez öldürtüyordum."

"Deli."

Gözleri altın renginde parladı. "Kendime güvenmiyorum. Umursamak istemedim çünkü seni kaybedebileceğimi biliyordum. Bu kaybın sebebi ben olabilirdim."

Başımı sallamaya başladım ama o devam etti. "Seni sevmek istemedim çünkü sensiz hayatta kalamayacağımı biliyordum. Ama artık çok geç. Bugün bunu fark ettim. O cipin neredeyse sana çarptığını izlerken. Bunu biliyordum. İliklerime kadar. Sana hiç dokunmamış olsaydım bile, seni yine de severdim."

Titreyen bir nefes verdi, eli saçlarında gezindi ve tellerin uçlarını çekti. "Sen geldin ve dünyamı paramparça ettin. Düzenli varlığımı aldın ve baş aşağı çevirdin. Ama başka türlü olmasını istemezdim."

Maddox adım atmaya başladıkça kalbim daha da atmaya başladı.

"Sizin yörüngenizde olmak bile hayatımı . Dünyamızı boyadığın rengi görmek. Herkesi nasıl önemseydiğini. Tüm kardeşlerimi nasıl iyileştirdiğini. Onları yeniden bir bütün yaptın. Sana nasıl aşık olmam?"

Gözlerimden yaşlar boşandı. "O zaman dur."

Maddox'un bakışları bana kaydı. "Durmak mı?"

"Bu kadar sert karşı koymayı bırak!" Bağırdım. "Benimle savaşmayı bırak. Bizimle savaşmayı bırak. Bazen en kötüsü olur. Bazen en sevdiğimiz insanları kaybederiz. Ama bu bizim suçumuz değildir. Dünyayı omuzlarına yüklemeyi bırak."

Göğsü düzensiz pantolonlarla inip kalkıyordu. "Mo Ghràidh."

"Bana neden öyle diyorsun?" Sonunda hep sormak istediğim soruyu sordum.

Maddox uzun bir süre bana baktı. "Bu *benim kalbim* ya da *ruhum*. Sen benim için hep öyle oldun."

Kalbim göğüs kafesimin etrafında fırıl fırıl dönüyordu. Bu terimi ilk ne zaman kullanmıştı? Ofisinde hastalandığım o günden hatırladığımı sanmıştım. Çok erken. "Neden? Neden görmeme izin vermedin?" Onu görmeme, kalbini görmeme, *önemsediğini* görmeme izin ver.

"Çünkü çok korkmuştum," diye itiraf etti Maddox, utanç içinde başını öne eğerek.

Sonra ona doğru gittim, ellerim sakallı yanaklarını çerçeveledi. "Aşk çok korkutucu. Ama hadi birlikte korkalım."

Keskin bir nefes aldı, gözleri benimkileri arıyordu, bir şey arıyordu. Maddox bunu görmüş olmalı çünkü sonra hareket etti. Ağzı benimkinin üzerindeydi ve ben kendimi kaybetmişim.

HAYDEN

Maddox beni kendine doğru çekti, sıcaklığı alev alev yanan bir cehennem gibi sarıyordu. Sanki onu ve ejderhasını aynı anda hissedebiliyordum, ejderhanın neredeyse mırıldandığını hissedebiliyordum. Öpücüğün içine gömüldüm, her şeyin doğruluğuyla içimi bir rahatlama kapladı.

Maddox'un dili dudaklarımı araladı ve içime girdi. Tadı ağzımı doldururken inlemekten kendimi alamadım. Bana hep dumanlı yanık portakal gibi kokardı ama şimdi *tadını* . Bununla ilgili her şey baş , duyularım aşırı yüklenmişti.

Ellerim Maddox'un artık kırıışmış olan tişörtünün altından kayarak ilk kez çıplak tenini hissetti. Ağzımın içine doğru hırslayarak beni teşvik etti. Parmaklarım kaslı sırtının üzerinde geziniyor, bu hissi ezberlemeye çalışıyor ve bir anı bile kaçırmak istemiyordu.

Maddox geri çekildi, gözleri saf altın rengindeydi. "Bana emin olduğunu söyle." Gözlerimi kırıştıtırarak ona baktım, hâlâ şehvetin sersemliği içindeydim.

"Bugün çok şey yaşadın. Bundan faydalanmak istemiyorum-"

Ellerim gömleğinin önüne gitti, onu yakaladım ve dudakları bir nefes olana kadar aşağı çektim. "Kırılmayacağım, Mad. Bunu istiyorum. *Seni* istiyorum. Senin bunun, benim, bizim bir parçamız olmaman yanlış geliyor."

Gözleri parladı, altın rengi sanki gerçek bir ateşmiş gibi titriyor ve dönüyordu. Ve sonra dizlerinin üzerine çöktü. O ateş bana baktı, beni tüketmeye hazırды. "Sana tapacağım. Her . Ama önce seni tatmalıyım. Seni dilimde hissetmenin hayalini kuruyordum."

Nefesim kesildi, ciğerlerim titredi.

Maddox'un parmakları eşofmanlarıma takıldı ve onları yavaşça aşağı çekti. Ama yere düşene kadar gözlerini benden ayırmadı. Sonra bakışları kalçalarımın tepesine kaydı. Bir elini yavaşça kaldırarak donmuş bir şekilde baktı.

"Neye benzediğini öğrenmek için ölüyordum." Öne doğru eğildi, derin derin içine çekti. "Nasıl koktuğunu." Parmağı yarığımın üzerinde gezindi ve ürperdim. "hissettiğini."

"Maddox," diye fısıldadım, adı bir yalvarış ve dua gibiydi.

Beni bekletmedi, yalvartmadı. Parmakları beni ayırırken dili dışarı fırladı ve klitorisimin etrafında dolaştı. İkisi içeri kaydı, okşuyordu. Acele etmeden beni yukarı kaldırırken bacaklarım titriyordu.

Ama bu şekilde gelmek istemedim. Mad içimdeyken, beni doldururken, beni alırken parçalanmak istiyordum. Parmaklarım omuzlarına saplandı ve bana baktı, parmakları hâlâ içimdeydi, hâlâ okşuyordu. "Mo Ghràidh, bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sen." Bu kadar basitti. "Parmaklarına boşalmak istemiyorum. Sen içimdeyken boşalmak istiyorum."

Gözleri parladı ve içimdeki o parmaklar yok oldu. Eğer bir ihtiyaç birikintisi olmasaydım, ejderha hızının bulanıklığına gülerdim. Oda döndü ve aniden yatağın üzerindeydim, kazağım gitmişti.

Maddox yatağın kenarında durmuş, ayakkabılarını çıkarıp gömleğinin düğmelerini çözerken neredeyse saygıyla bana bakıyordu. Her biri bronzlaşmış, kaslı göğsünü biraz daha ortaya çıkarıyordu. Dilimle her bir çukurun izini sürmek istedim.

Gömleği yere düştü ve pantolonunu sıyırdı. Dudaklarım aralandı, her yerini seyrettim. Vücudu bakmaktan asla bıkmayacağım bir sanat eseriydi.

Maddox yatağa tırmandı, vücudu benimkinin üzerinde geziniyordu. "Mo Ghràidh."

Elleri karnımdan göğüslerime doğru kayarken bacaklarımı ona doladım. Onları avuçladı, başparmakları meme uçlarımla etrafında dolaştı. "Çok güzel," diye fısıldadı.

"Lütfen."

Daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Maddox'un gözleri içeri girerken benimkileri kaybetmedi.

Gözlerim kapandı, onu hissetmeye başladım. Acının verdiği gerginlik, vücudunun benimkine uygunluğu. Ejderham iç çekti, artık tüm eşlerine sahip olduğu için rahatlamıştı ama onu işaretlemeye, ona sahip çıkmaya açtı.

Kalçalarım Maddox'la buluşmak için kalktı. O da hemen karşılık vererek daha derine itti. Gözlerim açıldığında onun hâlâ yüzümde olduğunu görünce inledim.

"Beni al," diye yalvardım.

Sonunda Maddox bana istediğimi, *ihtiyacım* olanı verdi. İçindeki canavarın kanamasına izin verdi. İçime güç verdi, tam da ona en çok ihtiyaç duyduğum yere vuran mükemmel itişlerle yaylandı. Gözlerim dolana, iç duvarlarım titreyene kadar tekrar tekrar.

Bastırılmış tüm ihtiyaçların gözyaşları, Maddox'u ne kadar çok istediğimi ve onun beni ne kadar çok istediğini ama çok korktuğunu biliyordum.

"Yapamam. Tut. Geri," diye Mad. "Benimle gel."

Eli göğsümden ayrıldı ve klitorisimi buldu, daireler çizdi, başlığı geriye doğru itti ve o en hassas noktayı buldu. Sonra köpek dişlerini uzatırken aynı anda aşağı doğru bastırdı. Boynumu ısırdı.

Duygular her yerden geliyordu. Aynı anda çok fazla. Ama yine de mükemmeldi. Boşalırken Maddox'a kenetlendim, vücudum onu sağlıyor, bana verebileceği her onsu arzuluyordu. dalga gelen acı dolu zevk, Maddox'un her şeyi bana çarptı.

Dişleri boynumu terk ettiği anda, ben de onunkine saldırdım. Çenesinin hemen altına. Ejderham bunu talep ediyordu, bu adamın onun olduğunu göstermek için en aleni izleri istiyordu.

Dişlerim geri çekilip izi yaladığımda Maddox saf bir zevkle hırladı.

İticileri yavaşladı ve eli yanağımı kavradı, gözleri parlıyordu. "Sen benim her şeyimsin, Mo Ghràidh."

Alnını benimkine koydu ve ben de bu anı asla kaybetmek istemeyerek onu kendime çektim. Öylece kaldık, birbirimizi içimize çektik. Buraya gelene kadarki zorlu yol, şu anın değerini daha çok anlamamızı sağladı. Sonra bir telefon .

Mad . "Bu Cill'in zil sesi."

Bu tek anlama geliyordu. Cevap vermek zorundaydı.

Maddox bedenimden çekildi ve ben onu kaybettiğim için, o anı kaybettiğim için irkildim. Üzerimden yuvarlandı ve telefonunu bulana kadar yeri yokladı.

"Evet?" diye kırptı.

Hattın diğer ucundan Cillian'ın sesini duyabiliyordum. "SUV'u bulduk."

"Bana o piçi yakaladığını söyle," diye hırladı

Maddox. "Hayır ama Corbetts kokuyor."

Maddox'un hırıltısı havayı doldurdu ve titreştirdi.

Cillian'ın nefes nefese kaldığını duyabiliyordum. "Eğer ona sahip , başka kimsenin de sahip olmasını istemezler."

CÁEL

Corbetts'in kokusu hâlâ burnumda tütüyordu. Bana yapışıyordu. East'in SUV'unun camını indirmiş olmam ya da ne temizleyici nefes aldığım önemli değildi, onu temizleyemiyordum.

Alçak sesle, gürleyen bir hırıltı çıkardım.

Easton'ın bakışları dikiz aynasına kayarak benimle temas kurdu. "Kendine gel."

"Hayden'ı görmem gerek," diye .

Ona dokunmaya, kokusunu almaya, kalbinin bana karşı attığını hissetmeye ihtiyacım vardı ki güvende olduğunu bileyim.

Cillian ön yolcu koltuğunda iki büküm oldu. "O iyi. Mad onunlaydı."

Bunun üzerine gözlerim büyüdü ve bu son olayın Maddox'un kafasını kışından çıkarması için gereken uyandırma çağrısı olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım. Nefesimi tutmuyordum. Hayden'ın kaçırılması bile daha önce işe yaramamıştı.

Bu düşünce ejderhamın derimi itmesine, özgür olmak istemesine, avlanmak ve öldürmek istemesine neden oldu. Ona izin vermenin zamanı gelmişti. Corbetts'ler geri dönemeyecekleri bir çizgiyi aşmışlardı. Hayden'ı neredeyse ezecek olan aracın her yerinde kokularının olması tabutlarına çakılan çivi idi.

"Nefes al," diye emretti Cillian. "Yer değiştiremezsin."

Yapamayacağımı biliyordum. Hâlâ vahşi halime çok yakındım. Eğer yer değiştirirsem, ejderham kesinlikle beni ele geçirecekti. Bu yüzden Hayden'a ihtiyacım vardı. Onun yanında olmak beni ve canavarımı her zaman sakinleştirirdi.

Kapılara yaklaştığımızda Easton cipi yavaşlattı. İnfaz memurları kapıları çabucak açtı ama gerginliği hissedebiliyordum. Herkes diken üstündeydi, aramızda bir hain olup olmadığını bilmiyorlardı. Kime güvenebileceğimizi bilmiyorduk. Destansı boyutlarda bir akıl tutulmasıydı.

Cip tekrar hızlandı, Easton çakıllı yollardan olabildiğince çabuk ilerliyordu. Yavaşladığı anda kapım açılmıştı ve ben de araçtan inmiştim. Tam eve doğru adım atıyordum ki ön kapı açıldı.

Hayden oradaydı, sarı saçları atkuyruğu şeklindeydi ve üzerinde atomlarla kaplı mor bir eşofman vardı. Onunla ilgili her şey taze bir nefes gibiydi. Ona doğru yürüdüm ama farklı bir şey hissettiğimde geri çekildim. Kokusunu aldım.

Bu sadece hafif bir seks kokusu değildi; daha fazlasıydı. Bakışlarım boynunun dibindeki iyileşmekte olan ısırik izine ve onun altındaki aleve kilitlendi. Sadece Maddox'un ateşinin aşırı sıcaklığı anlamına gelebilecek bir işaret. Gözlerim kızın arkasındaki adama kayınca parladı. Ve sonra güldüm.

Birkaç dakika önce bu kadar öfkeliyken bu sesin ağzımdan çıkacağını milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Ama Hayden, Mad'in şahdamarını işaretlemişti. Karmaşık taş, ısırik izinin altında göze çarpıyordu. Düğmeli profesör boynundaki dövmeyle meslektaşlarına nasıl açıklayacaktı, bilmiyordum.

Hayden'ın yanakları alevlendi. "Sanırım ejderham kendini biraz kindar hissediyordu."

Maddox'un kolları arkadan ona dolandı ve boynunun çok daha aşağısında bulunan ve gömleğinin yakasıyla kolayca gizlenebilen kendi işarete bir öpücük kondurdu. "Senin tarafından işaretlenmeyi seviyorum. Eğer istediğin buysa alnımda da ."

Cillian, ağzı kıvrılmış bir şekilde küçük topluluğumuza doğru ilerledi. "Lanetleneceğim."

Knox içeriden, "Sonunda kafasını kışından çıkardı," diye seslendi.

"Kapa çeneni," bağırdı Mad.

Knox başını açık kapı aralığından uzattı. "Yalan mı söyledim?" Maddox ona sinirli bir bakış fırlattı.

Knox sırıttı. "Buna cevap vermediğine dikkat edin."

Easton yüzünde içten bir gülümsemeyle Hayden ve Maddox'a doğru ilerledi. "Sizin adınıza sevindim."

"Teşekkür ," diye fısıldadı Hayden.

Maddox Hayden'ı bıraktı ve Easton'ı kucakladı. "Özür dilerim. Son zamanlarda sizi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Hepinizi. Sadece bazı şeyleri halletmem gerekiyordu."

Cillian daha sonra Mad'e sarıldı. "Hepimiz o dönemlerden geçiyoruz. Özür dilemene gerek yok."

Hayden'a doğru ilerledim, onu kendime çektim ve çektim. Ejderham daha da hafifledi.

Geri çekildi ve bana baktı. "İyi misin?" Başımı salladım. "Sana ihtiyacım vardı."

Hayden elini tişörtümün altına kaydırды ve ten tene temasla daha da rahatladım.

Ürperdim ve uzun bir nefes verdim. "Teşekkür ederim." Alnımı onunkine koydum ve orada kaldım.

"Ben buradayım. Biz iyiyiz. Hepimiz," diye beni temin etti.

Kimse onun duygularını yankılamadı ve bir süre sonra Hayden bunu fark etti. Benden uzaklaştı ama temasa ihtiyacım olduğunu bildiği için parmaklarını parmaklarımin arasında dolaştırdı. "Corbetts olduğundan emin misin?"

Cillian başını sallayarak onayladı. "Kokularını biliyoruz. Dexter ya da Hal değildi. Bir infazcı olduğunu tahmin ediyorum, belki de bir kuzen."

"Şimdi saldırmalıyız," diye .

Maddox bana endişeli bir bakış fırlattı, her an kendimi kaybedip tek başıma bir intikam görevine kalkışabileceğimi biliyordu. "Akıllıca hareket etmeliyiz. Sayıları bizden daha fazla. Ve eğer yalnız gitmek zorunda kalırsak..."

Sözleri kesildi ama Mad'in ne demek istediğini anladım. Düşmanlarımıza kimin bilgi verdiğini bilmiyorsak, sadece bu toplantıdaki insanlara güvenebilirdik. Bu da bizi ciddi anlamda silahsız bırakırdı.

Knox, "Onların liderliğini tek başımıza ele geçirmemiz gerekiyor," dedi.

Easton başını salladı. "Ejderhalarının hepsi kötü değil. Birçoğu liderleri tarafından zehirlendi."

Cillian yutkunurken boğazı düğümlendi. "Babamla da böyle oldu. Pek çok zihni çarpıttı ve diğerlerini hizada kalmaları için tehdit etti. Şimdi o gittiğine göre, kardeşlerim sürüyü temizlemeyi başardı. Artık sağlıklı bir topluluk var."

Cillian'ın tüm için göğsüme bir sızı yerleşti, ama üvey kardeşlerinin babalarının piçliğini sona erdirmelerine yardım etmenin yardımcı biliyordum. Bu kadar kötülüğün içinden iyiliğin çıkması da yardımcı olmuştu. Aynı şeyi Corbetts için de yapabileceğimizi umuyordum.

Maddox grubumuzu taradı. "Sonra da Dexter ve Hal'i tuzağa düşürmek için bir plan yaparız."

Hayden yumuşak bir sesle, "Benim yem olmam gerekiyor," dedi.

"Hayır!" Bu kelime beşimiz tarafından hep bir ağızdan haykırıldı. Hayden kaşlarını çattı. "Başka hiçbir şey onları baştan çıkaramaz."

Cillian başını salladı. "Doğru değil. Para. Birimizi saf dışı bırakmak için bir şans. Bunların hepsi işe yarayabilir."

Bir huff çekti. "Peki."

Ejderham hafifledi ama yine de elini daha sıkı kavradım.

Bir zil sesi duyuldu ve Cillian telefonunu çıkarıp kulağına götürdü. "Evet?"

Hattan Pete'in sesi geldi ve kelimelerin altında gizlenemeyen bir gerginlik vardı. "Alfa? Konsey burada. Sizinle konuşmak . Hepinizle."

HAYDEN

Nabzım boynumdaki kaslara çarpan sinekkuşu kanatları gibi gümbürdüyordu. Adamlar etrafımı öfkeli bir koruma duvarı gibi sarmıştı. Her biri gergin, her an yer değiştirmeye ve dövüşmeye hazırды.

Uzaktaki bir motorun gürleyen sesiyle kulaklarım dikildi. Hayır, birden fazla motor. Sonunda üç cipten oluşan bir sıra görene kadar gürültü arttı. Bizimkilerden birinin önü ve arkası karanlığa gömülmüştü. Ama ortadaki gümüşi griydi.

Üçü de yavaşladı ve insanlar dışarı döküldü. Toplam sekiz infaz memuru sadece iki konsey üyesini kuşatmıştı. Cillian muhafızlara başıyla işaret ederek, konsey üyeleri bize doğru yürürken sessizce araçlarında kalabileceklerini söyledi. Bunun nedeninin ne söyleyeceklerinden ve bunun ortaya çıkmasını engellemesi gereken bir şey olup olmadığından emin olmaması olduğunu . Ama adamlarına açıkça güvenememesinin Cillian'ı üzdüğünü de biliyordum.

Bakışlarım infazcılardan iki konsey üyesine kaydı ve onları inceledi. Mona bugün daha rahat giyinmişti. Kot pantolon ve güzel bir kazak giymiş, saçlarını topuz yapmıştı. Fionn ise haki pantolon ve düğmeli bir gömlek giymişti ve bana gülümserken koyu teni gözlerinin etrafında kırışıyordu.

"Ona bakma," diye bağırdı Cillian.

Fionn'un kaşları kalktı. "Görüyorum ki eş bağı oluşmuş."

"Öyle," diye homurdandı Cillian ikisine doğru ilerlerken. "Hayden'ın güvenliği konusunda konseyin yardım etmemesinin beni neden heyecanlandırmadığını anlayacaksın."

Mona onu durdurmak için elini kaldırdı ve ilk kez yüzünü kaplayan gerçek yorgunluğu gördüm. "Cillian. Bize biraz izin ver."

"Sanki sen bana bir tane verdin?" diye havladı.

"Onu dinleyin," dedim usulca. Altıncı hissim, belki de ejderham, bana Mona'yı dinlememiz gerektiğini söylüyordu.

Bana baktı ve nazik bir gülümseme verdi. "Yaşadığın her şey için üzgünüm."

"Yani bir canavarın yüzyıllar boyunca serbestçe ve kontrolsüzce dolaşmasına izin verdiğiniz için üzgün müsünüz?" Cillian ısırdı.

Fionn'un çenesinde bir kas kasıldı. "Keşke onu yıllar önce alt edebilseydik dediğimde bana güvenin."

İkiliyi incelerken bu farkındalık hissi daha da yoğunlaştı. Adamların bana bu ikilinin konseyde en az süredir görev yaptıklarını söylediklerini hatırladım. Arthur ve Nolan'dan daha yeniydiler ama Nolan en uzun süredir görevdeydi.

Easton'ın gözleri Fionn'a dikildi. "Peki buna neden inanalım ki?"

East'i küstahlık ya da başka bir şey yüzünden patlatmalarını bekledim ama bunun yerine ikisi bakıştılar. Sonunda konuşan Mona oldu ama elini sallayıp infazcılarla aramıza zar zor görülebilen bir tür güç alanı gibi parıldayan bir duvar göndermeden önce değil. Ve infazcıların bunu hiç görmediğine yemin edebilirim.

"Az önce ne halt ettin sen?" Cillian hırlayarak dövüş pozisyonu aldı.

Mona onu yatıştırmak için elini kaldırdı. "Biz Incantare'in üyeleriyiz."

Beş adamım da hazırlanırken etrafımdaki hava elektriklendi. "Özür dilerim," diye başladı Maddox. "Bizden, senin bir savaşçı olduğuna inanmamızı istiyorsun."

Dünyanın en gizli cemiyetinin, doğaüstü yanlışları düzeltmekle sorumlu cemiyetin bir üyesisiniz ve bunu bize şimdi mi söylüyorsunuz?"

"Evet," dedi Fionn. Ama sonra eli havaya kalktı ve havada dönmeye başladı. Gökkuşağının tüm renklerinde rengârenk dumanlar belirdi ve yavaşça bir amblem oluştu. Karmaşık bir düğüm yumağına benziyordu, karmaşıklığıyla döndürücüydü.

Knox keskin bir nefes çekti. "Vay ."

Parmaklarım tişörtünün arkasına dolandı. "Ne hakkında konuşuyorlar?"

Knox döndü ve beni kolunun altına aldı. "Incantare, belalı bir doğaüstü polis gücü gibidir. Hiçbir türün çok fazla güce sahip olmamasını ya da her türün içinde çizgiyi aşan insanlar olmamasını sağlamaları gerekiyor."

Easton, "Ancak sadece aşırı durumlarda devreye giriyorlar," diye ekledi. "Doğaüstü varlıkların eylemlerinin temelde insanları tehdit etmesi gerekiyor."

"Nolan'ın yaptıklarının da buna uygun olduğunu söyleyebilirim," dedi Mona, yüzü tiksintiyle buruşarak. "Kendi halkını manipüle etmesinden bahsetmiyorum bile."

Cáel'in gözleri kısıldı. "Rüşvetler."

"Evet," diye tükürdü Mona. "Nolan'ın dişi ejderhalarla tanışma şansı karşılığında para talep etmesi, insan ticaretiyle eşdeğerdir."

"O zaman neden onu tutuklamadınız?" Cillian homurdandı.

Arkadaşıma döndü. "Onun beş yıl boyunca hapiste kalmasını mı yoksa hayatının geri kalanını hapiste geçirmesini mi istersin?" Cillian sessizdi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Daha fazlasına ihtiyacımız vardı. Ama elimizde kanıt yoktu. Arkadaşın Brix sayesinde artık var."

Cillian doğruldu. "O ne yaptı?"

"Bize Hayden'in kurtarılışının video görüntülerini gönderdi," dedi Fionn, bakışları bana yöneldi. "Nolan'ın sana yaptıkları için çok üzgünüm. Bunu ödeyecek. Hakkında tutuklama emri çıkarttık ve tüm Incantare ajanları onu arıyor."

Haftalardır ilk kez gerçekten nefes aldım. Bir parçam bu insanların yardım edeceğini biliyordu. Nolan'ı bulacaklarını ve onun terör saltanatına son vereceklerini.

"Teşekkür ," diye fısıldadım.

"Peki ya Corbetts?" Maddox sıktı.

Elimi uzattım, parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim ve sıktım. Konsey daha önce de Maddox'un onlara ihtiyacı olduğunda onu yüzüstü bırakmıştı. Corbetts'le olan ilişkileri de bunun büyük bir parçasıydı.

Mona'nın yüzünde sempati ifadesi belirdi. "Yıllar önce sana yardım edemediğimiz için çok üzgünüm Maddox. O arkanı kollamış olsaydık, Nolan bir şeyler hemen anlayacaktı. Bir rol oynamamız gerekiyordu."

Anlamıştım. O ve Fionn temelde gizli çalışıyorlardı ve bunu başarıyla yapmak için bazı korkunç şeyler yapmak zorunda kalmışlardı.

Maddox'a baktım. Sonunda başını sallayarak onaylamadan önce gözlerinden milyonlarca duygu geçti. "Bana bunu hemen yapacağını söyle."

"Yapacağız," diye söz verdi Mona.

Fionn, "Şu anda bir saldırı ekibimiz toplanıyor," dedi. "Nolan'ı yakaladığımız anda Dexter ve Hal Corbett'i ortadan kaldıracacağız. Şu anda iletişim halinde olup olmadıklarından emin değiliz ama ikisini de ürkütüp yeraltına gönderme riskini almak istemiyoruz."

İçimi bir sıcaklık dalgası kapladı. Rahatladığımı fark ettim. Adaleti sağlayacaktık ve adamlarım bunu başarmak için riske girmeyecekti.

Cillian sanki planlarının bizim için uygun olup olmadığını sorar gibi hepimize baktı. Cill'de en çok hayranlık duyduğum şeylerden biri de buydu. Demir yumrukla yönetmiyordu. Bizim bir takım, bir aile olduğumuzu biliyordu. Herkes başını salladı.

Cillian konseye döndü. "Gelişmelerden haberdar olmak istiyoruz." "Elbette," diye hemen kabul etti Mona.

bir başka sıcaklık dalgası kapladı. Ama bu seferki azalmadı. Sadece yoğunlaştı.

Ayaklarımın üzerinde yalpaladım ve Knox kaşları çatılmış bir halde beni çabucak sabitledi. "Sen iyi misin?"

"Ateşliyorum," diye mırıldandım, etrafımdaki dünya hafifçe bulanıklaşıyordu.

Knox'un eli anında alnıma gitti. "."

Sonra Maddox'un elleri oradaydı, yüzümü hissediyordu. Sonra burnu boynumdaydı ve derin bir nefes aldı. "Siktir," diye fısıldadı. "Kızışıyor."

HAYDEN

Ateş. Her yerim yanıyormuş gibi hissediyordum. Tamamen alevler içindeydim. Sadece alevler içimden geliyordu.

Cillian, "İçeri, hemen," diye kestirip attı.

Mona ve Fionn'un konuşmalarından kesitler yakaladım ama tam olarak yerine oturmadı. Paylaştıkları ifşaatlar bile dikkatimi çekemedi. Her şey çok fazla acıtıyordu.

"Küçüğüm," dedi Cáel yumuşak bir sesle, eli yüzüme gitti.

Yanağımı okşadı ve bu klitorisime bir fiske vuruşu da olabilirdi. Bir inilti çıkardım, dokunuşa doğru eğildim.

"Siktir," diye mırıldandı Knox.

Zevk ve acı. O kadar çoktu ki aşırı duyusal yüklemde boğulacaktım.

Maddox, "Onu soğuk bir duşa sokmalıyız," dedi. "Ateşini düşürmek için tek umut bu."

Cáel eğildi ve beni kollarının arasına aldı. Onun kollarına gömüldüm ve yüzümü boynuna sürttüm. Beni içeri taşıırken kısık bir hırıltı çıkardı.

Knox, "Bu tam bir işkence olacak," diye mırıldandı.

Easton ona baktı ve başını salladı. "İşaretleri kaçırdığımıza inanamıyorum."

Knox, "Biliyorsun ilk ateş çok çabuk çıkabilir," diye cevap verdi.

"Çünkü bağ kurduk," dedi Maddox yumuşak bir sesle. "Ejderhası son bağı kurulmasına tepki veriyor."

Cillian bir elini Mad'in omzuna atıp sıktı. "Bunun eninde sonunda olacağı belliydi. Bu ilki zor olacak ama Marcus'a bir sonraki için tentürleri hazırlatacağız. Bunu atlatmasını sağlayacağız." Grubu taradı. "Unutmayın, çüklerinizi kendinize saklayın."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım ve hoşnutsuz bir ses çıkardım.

Cillian'ın yüzü hafif bulanık görüşümü doldurdu. Elleriyle yüzümü çerçeveledi. "Biliyorum, Küçük Alev. Ama şu anda doğurganlık çağındasın. Eğer seni alırsak, hamile kalma ihtimalin çok yüksek ve buna hazır olduğundan emin değilim."

Panik ve istek karışımı bir duygu doldu.

Alnını benimkine bastırdı. "Bir gün. Karnının bebeğimizle şiştiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

Cáel beni sıkıca tutarken dudaklarım onunkilere uzandı. Cillian'ın dili alaycı ve yatıştırıcı bir şekilde içeri girdi. İçimden yeni bir ateş dalgası geçerken ağzının içinde inledim.

Cill küfrederek ağzını benimkinden ayırdı. "Duş."

Cáel beni kucağına alarak merdivenleri ikişer ikişer çıktı. Knox önden koşup suyu hazırlamış ve soyunmuştu bile. Cáel beni nazikçe ayağa kaldırdı ve Easton da yanımdaydı, kazağımı başımın üzerinden nazikçe kaldırdı.

Pamuğun tenime değmesi bile bir inlemenin daha serbest kalmasına neden oldu. Maddox dizlerinin üzerine çöktü ve eşofman altımı bacaklarımdan aşağı kaydırды. Birkaç saniye içinde devasa duşa soktu.

Su bana çarptığı anda çığlık attım. Yanan tenime karşı buz gibi hissettirdi.

Knox bana sıkıca sarıldı. "Sorun yok, küçük dostum. Ben yanımdayım. Sadece dayan."

Su, buz parçaları gibi sırtıma çarpıyordu. Ama kısa süre sonra bu tempo duyularıma vuruş gibi geldi. Kendimi Knox'a doğru bastırdım ve ona doğru sallandım. Hâlâ boxer külotunun içindeyken, sikiğin külotuma baskı yaptığını hissedebiliyordum.

"Lütfen," diye inledim. Ona ihtiyaım vardı, hepsine ihtiyaım vardı. ekirdeğim nabız gibi atıyor, doldurulmak için haykırıyordu.

Sonra Cillian arkamdaydı, beni sıkıştırıyordu. "Seni yakaladık. Yardım edeceğiz."

Beni geniş banka götürdü ve önünde oturacak şekilde konumlandırıdı, ama beni tutuyordu. Eğer bu olmasaydı, fayansın üzerinde bir su birikintisi olacaktım. Easton bir doğru ilerledi, baı göğsüme düştü. Dudakları göğüs ucuma yapıştığı anda neredeyse banktan decektim. Ama Cillian beni belimden sıkıca tuttu.

"Sakin ol Mo Ghridh," diye yatıştırdı Maddox. "Rahatlamaya alı."

Ama yapamadım. Vücudum onları o kadar çok istiyordu ki işkence gibiydi.

Mad'in baı diğer göğsüme düştü, dili meme ucumda çalışıyordu. Ritimleri o kadar farklıydı ki, bu beni sadece daha yükseğe çıkardı.

Knox bacaklarımın arasına diz çökerek beni iyice araladı. "Sikeyim. Sırılıklam olmuş."

Kalçalarım ona doğru eğilirken iim titriyordu, doldurulmaya ihtiyaç duyuyordum.

Knox iki parmağını içime soktu ve nefeslerim kısa kesiklerle gelirken başım Cillian'ın omzuna düştü.

Cillian yüzümü okşadı. "Ne kadar iyi bir kız. Çok güzel. Sadece dayan."

"Cel," diye kesti Knox parmakları içeri girip çıkarken, kayarak dönerken. "Onun da sana ihtiyaı var. Hepimiz olmalıyız."

Cel o zaman hareket ederek Knox'un yanında dizlerinin üzerine kt. Hiç tereddüt etmedi. Dili klitorisimin etrafında dönüyor, gittikçe daha daireler çiziyordu. Knox nc bir parmak eklediğinde haykırdım.

"Lütfen," diye inledim.

Cel'in dudakları o sinir demetinin etrafında kapandı, dilinin ucu en hassas yerimi ortaya çıkardı. Cillian ağzımı aldığında, çember tamamlandı. Tüm adamlarım. Hepimiz birbirimize bağlandık. Vücudum yanıyordu.

Her şey kırıldı, parçalara ayrıldı, küçük parçalara ayrıldı ve tekrar bir araya geldiğinde tamamen farklı bir şey olacağını biliyordum. Ama belki de o şey daha iyi olacaktı. Hepimiz için.

HAYDEN

Yuvarlanırken sert bir kas duvarına çarparak inledim. Birkaç kez gözlerimi kırptım, gözlerim kaşınıyordu. Yavaşça Easton'ın yüzü netleşti. Uzun saçları omuzlarına dökülmüştü ve altın sarısı, kaslı göğsü sergileniyordu.

"Çok güzelsin," diye .

Dudakları seğirdi. "Ateşin bittiğini sanıyordum ama belki de bitmemiştir."

Kaşlarımı çattım ve sonra her şey geri geldi. Yoğun ihtiyaç. Yanan alevler. Beni tekrar tekrar boşaltan adamlar.

Yanaklarıma farklı sıcaklık çarptı ve yüzümü yastığa gömdüm. "Oh, kahretsın."

Easton kıkırdadı ve beni kendine çekti. "Utanacak bir şey yok, Küçük Dostum."

"Hepinizden beni becermenizi istediğime eminim."

Gerçek anlamda değil tabii ki. Ama parmakları, dilleri ve oyuncaklarıyla yaratıcı olmuşlardı. Ama anıların hepsi bir noktada bulanıklaştı. Geri çekildim. "Sonunda mı?"

Easton başıyla onayladı. "Neredeyse yirmi saattir baygınsın."

"Yirmi mi?" Gıcırdadım, dönüp saate baktım. "Kaç gün oldu?"

Easton yüzünü buruşturdu. "Üç."

"Üç mü?" Yataktan fırlayarak çılgılık attım. Biri beni giydirmiş olmalıydı çünkü üzerimde büyük boy bir tişört vardı. Kokladım. *Cáel*. Her yönden rahat olduğumdan emin olacak kişi oydu. "Giyinmem gerek. Daha fazla ders kaçırmama izin verdiğinizde inanamıyorum."

Easton yatağımdan kayarken kaşlarını kaldırdı. "Peki sınıfın ortasında üzerimize atlamaya çalışmanızı öğrencilere ve öğretmenlere nasıl açıklayacaktınız?"

Haklı bir nokta vardı. Nefesimi tuttum ve banyoya doğru yöneldim. Yansımamı gördüğüm anda gözlerim yuvalarından fırladı. Saçlarım sanki parmağımı prize sokmuşum gibi görünüyordu.

Easton arkama geçerek saçlarımı karıştırdı. "Yeni tarzını beğendim."

Yan tarafını çimdikledim ve diş fırçama uzandım. Dişlerimi olabildiğince hızlı fırçaladım, Doğu da benimkinin lavaboda aynısını yapıyordu. Bu işte o kadar normal bir şey vardı ki kalbim sıkıştı.

"Diğerleri nerede?" Diş fırçamın etrafında mırıldandım.

"Knox ve Cáel kahvaltı hazırlıyorlar. Cill'in Mona ve Fionn ile bir toplantısı vardı. Mad'in de bu sabah dersi vardı."

Girmem gereken bir sınıf. *Kahretsin*. "Bu sefer bahanen neydi?"

East, "Grip, sözde hepimizde var," diye açıkladı.

Hepimiz dışarıda olsaydık daha inandırıcı olabileceğini tahmin ettim. Knox yatak odasından, "Kahvaltı hazır," diye seslendi.

Fırçamı aldım ve dışarı çıktım, giderken saçlarımı açmaya çalışıyordum.

Knox bana sırıttı. "Nasıl hissediyorsun?"

Zihinsel bir envanter yaptım. Kaslarım ağrıyordu, sanki çok ağır bir antrenman yapmış gibiydim. "Emin değilim."

Üç uzun adımda yanıma geldi ve beni kollarına çekti. "Seni özledim."

"Yani, ben seks kölesi durumundayken mi?"

Knox kıkırdadı ve beni uzun ve yavaş bir şekilde öptü. "Ellerimi üzerinde tuttuğum için asla üzülmecektim ama canının yanmasından nefret ediyordum."

Ona sokuldum. "Sanırım hepinizin beni soktuğu normal cinsel bulanıklığı tercih ederim."

Knox ensemdeki saçları geriye çekti ve dudakları boğazımın sütununu sıyırdı. "Bildiğim iyi oldu."

"Sıcak çikolata getirdim," diye seslendi Cáel kapı aralığından. Knox'un elinden kurtuldum ve ona doğru döndüm.

Kaşlarını çattı. "Dinlenmeye ihtiyacın var. Birkaç gün çok uzun sürdü."

Lanet olsun. Adamlarımı ne hale getirmiştin? "Derslere geri dönmem gerek."

Cáel bana dik dik baktı. "Yemek yemeli ve gücünü geri kazanmalısın."

İçimi çektim. "Bir anlamaya ne dersin?" Cáel'in kaşları soru sorarcasına kalktı.

"Kampüse giderken yemek için kahvaltı hazırlıyoruz."

"Sonra doğruca eve geleceğine söz veriyor musun? Kütüphane ya da toplantı yok mu?" Cáel bastırdı.

"Söz veriyorum," dedim, izci selamının yanlış bir versiyonunu yaparak.

Knox homurdandı. "Tişörtten başka bir şey giymeden selam vermen alışabileceğim bir şey."

Easton onun başının arkasına vurdu. "Sanırım seks delisi birkaç günü yeterince yaşadık."

"Kendi adına konuş," dedi Knox, kapıdan çıkarken kıcıma şaplak .

Sıcak çikolatamın son birkaç damlasını da mideye indirdim ve Cáel'in ön koltuktan görmesi için boş bardağı havaya kaldırdım. Sadece homurdandı. "Kahvaltı sandviçinden biraz daha yemeliydin."

"*İkinci* kahvaltı sandviçimi mi kastediyorsun?" Meydan okudum. "Bir buçuk tane yedim. Sanırım bu beni üç saat idare eder."

Easton öne doğru eğildi ve Cáel'in omzunu okşadı. "Merak etme, acıkırsa ders aralarında onu elle besleyebilirsin."

Ona kaşlarını çattım. "Biliyor musun, sanırım benimle konuşmayı reddettiğin zamanları daha çok seviyordum."

Easton bir kahkaha patlattı. "Uzaklaştırma cezam bittiği için çok mutluyum." Knox arabasını park yerine çekerken başını salladı. "Kapak hikayesini hatırlıyor musun?"

"Grip olduk. Boğaz ağrısı, ateş, kusma. Şimdi daha iyiyiz" diye cevap verdim.

Easton kapısını açıp elimi tutarken sırtarak, "Modern tıbbın mucizeleri," dedi.

Koltuğun üzerinden kayarak geçtik ve kış güneşine doğru kaydık. Ama Easton elimi bırakmadı. Beni kendine çekti ve başını eğerek dudaklarının benimkilerin hemen üzerinde gezinmesini sağladı. "Bunu daha fazla saklamak istemiyorum. Senin için sorun olur mu?"

Nefesim kesildi ama başımı salladım. "Benim sorun yok."

Easton sırttı ve sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Seni seviyorum, Hayden."

Bunu duymaktan asla bıkmazdım. "Ben de seni seviyorum."

"Hadi," diye seslendi Knox. "Gidip öğrencileri bir güzel pataklayalım."

Cáel'in dudakları kıpırdadı ve elimi tutarak Easton'ın kolunu omuzlarıma doladı. "İnsanlara taç giydirmeye bayılıyorum."

Tabii ki yaptı.

Biz daha bilim binasına varmadan fısıltılar başlamıştı. İçeri adım attığımızda insanlar bize bakıyordu. Bu onları daha önce konuşturmadığımızdan değildi. Aylar önce Cáel'i nasıl teselli ettiğimi merak ediyorlardı. Ama bu somut bir itiraftı. Umurumda bile değildi. Bu adamlar benimdi, ben de onların. Ve kimse mutluluğumuzu çalamayacaktı.

Bir boğaz temizlendi ve Dean Robinson yolumuza kaskatı kesildim. "Bayan Parrish, konuşabilir miyiz?"

HAYDEN

Endişe baş gösterince ağızım kurudu. "Birkaç dakika sonra dersim var," dedim gönülsüzce.

"Bu önemli," dedi Dean Robinson. Bu sözlerde karşı ıkamayacağıımı bildiğıim bir kesinlik vardı.

Cel'in elini bıraktım ve Easton'ın tuttuğı yerden . Knox bana endişeli bir bakış gönderdi. "Seninle gelmemi ister misin?"

"Bay Gallagher," dedi Dekan Robinson sert bir sesle. "Bunu daha önce de konuşmuştuk."

Knox'un çenesindeki bir kas gerildi ve elini sıkmak için uzandım. "Ben iyiyim. Sonra sana mesaj atarım."

Başını sallayarak onayladı ama hiçbiri kıpırdamadı. Dekan Robinson'ı ofisine kadar takip etmemi izlemekle yetindiler. Kapıyı arkamızdan kapattı ve ben bir an için odanın ortasında durdum.

"Lütfen oturun." Kısa bir süre önce oturduğumuz küçük oturma alanını işaret etti.

Kanepeye geçtim, sırt çantamı çıkardım ve kendimi minderlere bıraktım. Dean Robinson önce konuşmadı, sadece iki fincan çay yapmaya koyuldu. Ben kanepenin üzerindeki bir ipliğı karıştırdım. O sessiz kaldıkça ben daha da geriliyordum.

"Buyurun," dedi ve bana süslü çiçekli bir fincan ve fincan tabağı uzattı.

Aldım, fincan tabağa çarparak tıkırdadı. "Teşekkür ."

Dean Robinson karşımdaki sandalyeye oturdu ve uzun bir süre beni süzdü. "Hayden, senin için endişeleniyorum."

Kendime biraz zaman kazandırmak için uzun bir çay içtim. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum, gerçekten."

"Sanırım bu son *hastalıktan* daha fazlasıyla ilgilendiğimi biliyorsunuz."

Hastalık kelimesini vurgulama şekli bana tüm hikayenin saçmalık olduğunu düşündüğünü söyledi. Haklıydı da, onu nasıl suçlayabilirdim ki? Ama yine de sessiz kaldım. Ne söyleyebilirdim ki?

Ben kendi çayımdan bir yudum daha alırken Dekan Robinson çayını karıştırdı. "Genelde öğrenciler okulu bu kadar aksattığında, uyuşturucu ya da alkolle ilgili bir sorun vardır."

"Ben ikisini de kullanmıyorum," dedim çabucak. "Yemin ederim. Bir test yapacağım. Neye ihtiyacınız varsa."

Dekanın dudakları büzüldü. "Kendini başka nelere kaptırdığını merak ediyorum o zaman."

Mideme kramp girdi. Ne söyleyeceğimi bilemedim. Ona her şeyi anlatmadan nasıl açıklayacağımı.

"Biliyorsun," dedi sandalyesinde arkasına yaslanarak. "Kulağımı yerden ayırmıyorum. Maddox ve *kardeşlerinde* her zaman bir *tuhaflik* vardı."

Soğuk terler dökülürken tenim başladı.

Dean Robinson parmağını fincanın kenarında gezdirdi. "Burada okula giden iki kızım olduğunu biliyor muydunuz?"

Konuşmadaki keskin dönüş kaşlarımı birbirine yaklaştırdı. "Ah, hayır." Konuşurken dilim ağzımda ağırlaştı, sanki sadece bu iki kelimeyi çıkarmak bile zordu.

"Evet. İkisi de kendileriyle ilgili epey bir şey paylaştılar. Ben de biraz araştırma yaptım." Dean Robinson'ın gözleri bana dikildi. "Bulduklarım hoşuma gitmedi. Okulumda gangsterlere yer yok, Hayden. Kızıma eziyet eden öğrencilere de katlanmayacağım."

Bir kapının açıldığını duyduğumda etrafımdaki oda hafifçe bulanıklaştı. figürü seçebilmek için birkaç kez göz kırpmam gerekti.

Delaney sırtıttı.

Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. Aynı saçlar. Aynı gözler.
"Soyadlarınız farklı."

Dean Robinson kaşığı fincanının kenarına vurdu. "Kızlık soyadımı profesyonel amaçlar için sakladım."

Karnıma tekrar kramp girdi ve acı içinde iki büklüm oldum, çayımı yere döktüm.

"Oh, hayır," diye mırıldandı Delaney. "Kendini iyi hissetmiyor musun?"

O soğuk ter yoğunlaştıkça panik alevlendi ve görüşümün önünde karanlık noktalar dans etti.

"Senden kurtulmak için her şeyi denedik," diye tükürdü. "Ama sen bir türlü gitmedin."

Dean Robinson ayağa kalktı. "Anlamalısın, Hayden. Ben sadece okulumu temizlemeye çalışıyorum. Endişeli bir vatandaş bu gangsterler hakkında bilgi verince dinlemek zorunda kaldım. Ve hepinize göz kulak olmamız için bize para ödemeyi teklif ettiğinde, elbette yardım etmeye hazırdım."

Mideme yine kramplar girdi, dekanın bana verdiği her neyse ondan kurtulmaya çalışıyordum. Biri ona para mı ödemişti? Nolan ya da Dexter olmalıydı. İkisi de iyi bir seçenek değildi.

Bana doğru yaklaştı ve ters ters baktı. "Kampüsümün bir çete savaşının alanına dönüşmesine izin vermeyeceğim." Yüzüne bir gülümseme yayıldı, ama bunda sıcak bir şey yoktu. "Ve başının üstünde küçük bir ödül var. Ama suçlulara bulaştığında böyle olur."

Çıglık atmak için ağzımı açtım ama bir başka şiddetli kramp içimi parçaladı ve tökezleyerek yere düştüm. Acı vücudumu sarstı ama kapıya doğru sürünmeye çalıştım. Acımasız bir tekme kaburgalarımın indi ve sırt üstü yere düştüm.

Delaney'nin yüzü bulanık görüşümü doldurdu. "Bana ait olandan uzak durmalısın. Ama artık dersini alacaksın."

Ve sonra dünyam tamamen karardı.

CÁEL

Profesörüm gerçekten umurumda olmayan şeylerden bahsedip durdu. Zaten bilgiyi bu şekilde özümseliyordum. Yazılı olarak sayfada ya da eylemde görmem gerekiyordu. Dersler benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Ama bugün bundan daha fazlası vardı. Aklım Hayden'daydı. Son zamanlarda ne zaman değildi ki? Dean Robinson yaklaştığında yüzünün aldığı şekil, ondan yayılan korku.

Kalemimi sıkıca tutarken arka dişlerim birbirine çarptı. Dekanın Hayden'ın neler yaşadığından ve onu ne kadar fazla strese soktuğundan haberi yoktu. Kalemim çatlayarak ikiye ayrıldı ve ben de içimden küfrederek onu sırt çantama soktum.

Eğildiğimde karnıma hafif bir kramp girdi. Kaşlarımı çattım. Tuhaftı. Ejderhalar insanlar gibi . Bağışıklık sistemimiz daha güçlüydü.

Hafif ağrı tekrar geldi ve onunla birlikte bir endişe dalgası hissettiğime yemin edebilirim. Kıpırdamadan durdum, içimdeki her şey alarma geçti. Beklemedim, profesörümün dersin ortasında olmasını umursamadım. Ayağa kalktım, not defterimi aldım ve sırt çantama soktum.

"Bay McKenna," diye tersledi profesör. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Hareket etmeyi bırakmadım. "Üzgünüm profesör. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Bana kaşlarını çattı, yaşlı hıyar. "Notları bir sınıf arkadaşından aldığından emin ol."

Başımı sallayarak onayladım ve aceleyle kapıya doğru yöneldim. Umarım kusmak üzere olduğumu düşünmüştür. Merdivenlerden inip güneş ışığına doğru koşarken içimde tam da bunu yapma dürtüsü yankılandı.

Dekanın ofisinin ve Hayden'ın şu anki sınıfının bulunduğu fen ve matematik binasından birkaç bina uzaktaydım. İnsan hızına yetişmeye çalışarak patikadan aşağı doğru koştum. Yanlış bir şeyler vardı. Bunu içten içe biliyordum.

Hayden korkmuştu ve acı çekiyordu. Aramızdaki bağa uzandığımda ejderham öfkelenmişti. Hiçbir şey yoktu. Sanki Hayden gitmişti.

Hızımı artırarak fen binasının kapısını açtım. Koridor boştu; herkes hâlâ dersteydi. Koridorda koşarken ayakkabılarım yerde gıcırıyordu. Köşeyi döndüğüm anda neredeyse East ve Knox ile çarpışıyordum.

Kayarak durdum ve bakışlarım ikisi arasında gidip geldi. "Onu gördünüz mü?"

İkisi de başını salladı.

"Bir şeyler hissediyorsun, değil mi?" Knox sordu. "Korkmuştu. Acı içindeydi," diye .

Arkamızda ayak sesleri duyuldu ve Maddox ortaya çıktı. "Bir terslik var," diye homurdandı.

Ama ben çoktan harekete geçmiş, Dekan Robinson'ın ofisine doğru ilerliyordum. Özel bir toplantıda olmaları umurumda bile değildi. Hayden acı çekiyordu ve şimdi tamamen sessizleşmişti.

Çocuklar arkamdan geldi, Mad adımı sayıklıyordu. Ama ben dinlemedim. Dekan Robinson'ın ofisine varır varmaz kapıyı kırıp açtım.

Kadın irkildi, siyah saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu. "Bayım. McKenna. Kapıyı çalmanız gerekiyor."

Ondan bir iz bulmak için etrafı taradım. Hayden'ın kokusu bile artık daha sessizdi. "Hayden nerede?"

Dekanın yüz ifadesini şaşkınlık ve belki de bir parça temkinlilik doldurdu. "Sanırım sınıfta. On beş dakika önce buradan ayrıldım."

Maddox arkamdan yaklaştı. "Dersime gelmedi." Gözlerini Dean Robinson'a dikti. "Buradan ayrılırken üzgün müydü?"

Dekan sertleşti. "Çok sayıda devamsızlık yaptığını konuşmuştuk, yani bu mümkün. Bursu risk altında."

Bir küfür mırıldandım ve odadan çıktım. Hayden'ın korkmuş ve acı çekmiş olmasına şaşmamalı, ama bunların hiçbirisi bana şu anda onunla neden bir bağ kuramadığımı anlatmıyordu.

Koridora adım attığımda derin bir nefes aldım. Hâlâ havada asılı duran bir yasemin titreşimi yakalayabiliyordum. Onu takip ettim, çocuklar da peşimden. yönün tersine doğru gidiyordu.

"Koku o kadar da güçlü değil," dedi East, ses tonuna şaşkınlık karışmıştı.

Nedenini anlamıştım. Hayden sadece on beş dakika önce çıkmış olsaydı ve koridorlar insanlarla dolu olmasaydı, kokusu daha güçlü olurdu.

"Sadece takip et," diye kestirip attı Maddox.

Koridorda sinsice ilerleyip arka kapıya yöneldik. Dışarı adım attığımız anda koku daha da zayıfladı, temiz havanın girdabıyla seyrelti. Ama binanın arkasındaki fakülte otoparkına doğru gidiyor gibiydi.

Hayden ne düşünüyordu? Buraya tek başına gelmek pervasızcaydı. Etrafı tarayıp ondan bir iz aradım.

İşte o zaman gördüm. Bir çalılıktan dışarı bakan yıpranmış spor ayakkabılar.

Beynim bilinçli bir düşünceye bile sahip olamadan koşuyordum. Park alanını çevreleyen çalılar kalındı ama o kadar da yüksek değildi. Kolay bir sıçrayışla bir tanesinin üzerinden atladım ve yere çömeldim. Ama bulduğum Hayden değildi. Wren'di.

Şakağından hafif bir kan damlası süzüldü ve beni korku sardı. Hayden'la birlikte miydi? Ne halt olmuştu?

Knox bana katılırken küfretti, çömeldi ve iki parmağını Wren'in boynuna bastırdı. "Nabızı atıyor."

Düşük bir inilti duyuldu ve Wren'in gözleri titredi. Görüşü netleştiği anda geri sıçradı, bizden uzaklaştı. Terör

gözleri doldu.

Knox iki elini de havaya kaldırdı. "Sana zarar vermeyeceğiz."

Maddox yatıştırıcı bir sesle, "Sadece yardım etmek istiyoruz," dedi. "Ne oldu?"

Wren'in ağzı açılıp kapandı. "Onu aldı," diye fısıldadı. Panik, sıcak lav gibi içime işledi. "Kim?" "Kim?" diye sordum.

"Bilmiyorum," diye kekeledi Wren. "Ben de içeri giriyordum. Sırada matematik dersim var. İki adam vardı. Birinin kocaman bir spor çantası vardı. Ve-" Gözlerinden korku akıyordu. "Onun kokusunu aldım-Hayden. Onlara durmaları için bağırdım ve siyah saçlı olan bana doğru hamle yaptı." Korku gözyaşlarına dönüştü. "Onu durdurmaya çalıştım. Ama o bana bir şeyle vurdu."

Boğazıma safra kaçtı ama ejderhamı zapt etmek için mücadele ederken onu zorla aşağı indirdim.

"Neye benziyordu?" Maddox bastırdı.

"Takım elbise. Koyu renk saçlı, içinde biraz gümüş . Bronz tenli. Kahverengi gözler," dedi Wren hızlıca.

Çocuklar bakışlarını paylaştı. Bu tanıma uyan sadece bir kişi tanıyorduk.

"Nolan," diye hırladım.

HAYDEN

Farkındalık parça parça geldi. Gözlerimin arkasında zonklayan bir ağı. Ağzım o kadar kuruydu ki sanki içine pamuk tıkanmış gibiydi. Kaslarımda derin bir ağı.

Gz kapaklarım titredi, bu hafif hareket bile canımı acıttı. Etrafım yavaş yavaş netleşmeye başladı. Bir kulübe. Duvarları kütüklerden yapılmıştı. Ama rahat bir yerd.

Yüzüm yorganla örtölü bir yatağı bastırılmıştı ve derin bir nefes aldığımda... Maddox'un kokusunu aldım. Sarsılarak doğruldum ve tüm dünyam yüzdü. Kusmamak için mücadele ettim.

Görünüşe göre oturmak aptalca bir hareketti. Gözlerimi sıkarak kapattım ve mide bulantısı boyunca nefes aldım. Sonunda geçtiğinde gözlerimi tekrar açtım.

Derin nefes alırken hâlâ Maddox'un kokusunu alıyordum. Kulübesinin. Dünya ona fazla geldiğinde kaçtığı yer. Beni buraya o mu getirmişti?

Hatıralar makineli tüfekten çıkan kurşunlar gibi üzerime yağıyordu. Dean Robinson beni ofisine götürüyor. Bana ay yapması. Delaney. Dekanın beni *sattığını* açıklaması.

Zihnimde canlanan görüntüler mideme kramplar soktu. Beni kaçırın Maddox değildi. Ama eğer değilse, beni neden buraya getirmişlerdi?

Bacaklarımı yatağın kenarından kaydurdım ve yavaşça ayağa kalktım. Görüşüm biraz bulanıklaştı ama hemen düzeldi. Alanı taradım. Eğer kaçırılmamış olsaydım, bu beni büyüleyebilirdi.

Kulübe tek bir odaydı ve bir tarafında banyo vardı. Karşı duvarın büyük bölümünü bir şömine kaplıyor, etrafında da küçük bir kanep ve sandalye bulunuyordu. Yatak diğer taraftaydı ve köşede küçük bir mutfak vardı.

Dinlemek için kendimi zorladım. Uzaktan gelen sesleri seçebiliyordum ama o kadar kısıktı ki ne dediklerini ya da kim olduklarını anlayamıyordum. Mümkün olduğunca sessizce hareket ederek mutfığa geçtim. Beni yakalayan her kimse onunla savaşmaya çalışırken bir bıçak işime yarayabilirdi.

Çekmece üstüne çekmece açtım ama hiçbir şey bulamadım. Gümüşlük tamamen boştu.

Arkamdan bir tıslama sesi geldi ve döndüm. Fazla beyaz bir gülümsemesi olan bir adam bana sırtıttı. "Şimdi, Hayden, bir morona benzemiyorum, değil mi?"

Nolan.

"Adam kaçırılan bir pislik gibi görünüyorsun," diye hırladım.

Bana doğru yaklaşırken yüzü sertleşti. Tokat birdenbire geldi. Avucu yanağıma öyle sert vurdu ki kan tadı aldım. "Biraz saygı göster," diye tersledi Nolan. "Hayatımı cehenneme çevirdin. Tek yapmak istediğim sana yardım etmektir ama sen neredeyse beni öldürtüyordun."

Elimi yanağıma sürterek acımı hafifletmeye çalıştım. "Yani pullarımı çalıp yavaş yavaş kanımı kurutmak mı istiyordun?"

Nolan kaskatı kesildi, çenesindeki bir kas çılgınca titredi. "Görüyorum ki insanların o kadar da aptal değilmiş. Hepsinin boşa gitmiş olması çok kötü. Belli ki gizli bir yeteneğin var."

"Gizli mi?" Papağan gibi tekrarladım.

Takım elbisesindeki görünmez tüyleri fırçaladı. "Bir fiyasko. Ejderha kanı israfı. Asla değişmeyeceksin."

Tepkimi yüzümden uzak tutmaya çalıştım. Nolan yer değiştirdiğimi . Nasıl bilebilirdi ki? Sadece adamlarım biliyordu. Ama bu sır beni güvende tutabilecek tek şeydi.

Ejderham içimden hırladı, Nolan'ın kanını tatmaya hazırdı. Tek sorun, kendimi ejderha formunda hiç savunmamış olmamdı. Nasıl ateş üfleneceğini ya da uçulacağını bilmiyordum. Sadece şekil değiştirdiğimde bir anlık şaşkınlık yaşayabilirdim, tabii bunu bile komutla yapabiliyorsam.

Vardiyayı devralmak istediğimde çocuklar bana yol göstermişti. Onların yardımı olmadan tek başıma yapabileceğimden emin değildim. Ve kesinlikle bu küçük alanda yapamazdım. Dışarıda olmam gerekiyordu.

Nolan tiksintiyle, "Artık iyi yapacağın tek şey üremek," dedi.

Bir adım geri çekilirken içimi bir mide bulantısı kapladı.

Nolan güldü. "Lütfen, benim tipim olmadığını biliyorsun. Ama senin için iyi bir bedel ödemekten mutluluk duyacak birini tanıyorum. Yeni hayatımı kuracak bir bedel."

Ödemeler zinciri ejderhamı öfkелendirdi. Nolan Dean Robinson'a ödeme yapıyor, bir başkası ona ödeme yapıyor. Bütün bunlar Nolan'ın kafasını vücudundan ayırmak istememe neden oldu.

"Kim?" Sesim kısık ve tüm duygulardan yoksun bir şekilde sordum.

Dışarıdaki çakılda tekerlekler gıcırdarken Nolan'ın yüzünde bir sırıtma belirdi. "İşte oradalar. Dexter yıllardır seni ele geçirmek için çalışıyordu. Sonunda sana sahip olduğu için ne kadar minnettar olacağını bir düşün."

Nolan başını salladı. "Seninle ilgilenirdim. Corbet'lerin kadınlarını kafese kapattığını duydum. Çok yazık. Sana düzgün bir hayat verebilirdim. Unutma, bunu sen yaptın."

Ve sonra kapıya doğru yürüdü.

HAYDEN

Nolan'ın sözleri kafamda yankılanırken içimi bir bulantı kapladı.

Yetiştirme. Kafesler. Sizin yaptıklarınız.

Kapıyı ardına kadar açtı ve bana dışarı çıkmamı işaret etti. Ama ben hareket etmek istemedim. Tam burada kalmak istedim. Maddox kokan yerde. Kalbim sıkıştı. Adamlarım. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakarken hepsinin görüntüleri zihnimi doldurdu.

"Dışarı," diye hırladı Nolan, belindeki kılıftan bir silah çıkardı. "Şimdi."

Başka seçeneğim olmadığını biliyordum. Kendime yine de dışarı çıkmak istediğimi söyledim. Yer değiştirip buradan defolup gidene kadar korkmuş küçük kızı oynamam gerekiyordu. Ya da hepsini öldürmeliydim.

Şu hepsini öldürmek kulağa oldukça iyi geliyordu.

Tek kelime etmeden yavaşça kapıya doğru yürürken dışarıdan gelen kısık sesleri duydum. Eşiğe ulaştığım anda Nolan beni saçlarımdan tutup sertçe çekti. "Ya dediğimi yaparsın ya da seni onlara teslim etmeden önce cehennemden bir dayak yemeni sağlarım."

Dudaklarımdan çıkan sızlanmaya engel olamadım. Nolan'a bu gücü, beni incittiği bilgisini vermek ama elimde değildi.

"Şimdi, Nols," dedi derin bir ses. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum, ya sen?"

Dexter Corbett'in gerçekte ne kadar zalim bir piç olduğunu bilmeseniz kulağa hoş gelebilirdi. Ama ben . Masumlara ne yaptığını biliyordum. Aileme ne yaptığını biliyordum.

Nolan'la dövüşmemek için mücadele ederken öfkem kabardı. Şu anda kavga etmek beni hiçbir yere götürmezdi.

Nolan saçlarımdaki tutuşunu hafifçe gevşetti. "Buna biraz terbiye öğretilmesi gerektiğini biliyorsun," dedi ve beni kapıdan dışarı itti.

Hal öne çıkarken gözleri parlıyordu, yüzüme odaklanmıştı. "Sanırım bu artık bizim işimiz, değil mi?"

Nolan'ın tutuşu tekrar ve ağlamamak için yanağımın içini ısırdım. "Duruma göre değişir. Transferi yaptın mı?"

Dexter, Hal ile birlikte cipe yaslandı. "Biliyor musun Nolan, bizimle nasıl oynadığını gerçekten takdir etmiyorum."

Nolan kaskatı kesildi. "Sen neden bahsediyorsun?"

Dexter başparmağını alt dudağında gezdirdi. "Seni desteklersek kızı bize vereceğine söz vermiştin. Resmi tanışma gecesinde onu alacağımızı söyledin. Ama başaramadınız."

Nolan kısık bir hırıltı çıkardı. "Benim elimde değildi. O pislikler onun gözlerinin önünden ayrılmasına izin vermediler."

"Bu benim sorunum değil. Ona söz veren sendin," dedi Dexter kayıtsızca. "Ama beni asıl kızdıran şey onu kendine almaya çalışman."

Nolan arkamda kıpırdandı ve bir korku damlasının kokusunu alabildim. "Verdiğin paranın aldığından emin olmaya çalışıyordum. Gerçekten yer değiştirebildiğinden."

Dexter aracı itti ve bize doğru yürüdü. "Saçmalık. Onu pulları için kullanacaktınız. Bizden ve bizi sikmeye çalışıyordun. Bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun, Nols."

Arkamızda ayak sesleri duydum ama bu tek uyarıydı. Nolan bağırdı, beni tutuşu kayboldu. Çırpınarak uzaklaştım, tam zamanında döndüğümde Nolan'la birlikte çalışan adamın boğazına bir bıçak dayadığını gördüm.

Nolan'ın gözlerinin irileşmesini dehşet içinde izledim. Boynundan kan akarken mide bulandırıcı bir ses çıkardı. Sonra yere yığıldı.

Dexter bize doğru sinsice yaklaştı ve yere düşmüş halinin üzerine tükürdü. Sonra doğruldu ve cinayeti işleyen adama elini uzattı. "Corbett Klanı'na hoş geldiniz."

Adam başını eğdi. "Teşekkür , alfa."

Mide bulantısı geri gelmişti, dalgalar halinde içime yayılıyordu. Ama koydum. Şimdi tam zamanıydı. Değişmek zorundaydım. Buradan çıkmak için.

Adamların dediğini yaptım, kendimi ejderha formunda hayal ettim ama hiçbir şey olmadı. Gözlerimi sıkarak tekrar denedim. Hâlâ bir şey olmadı.

"*Bana-phrionnsa*," diye hırladı

Dexter. Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Bana sırtı ama bunda sıcak bir şey yoktu. "Nihayet. Yeniden bir araya geldik."

"Ailemi öldürdün," diye fısıldadım.

Dexter'ın kaşları çatıldı. "Ah, anılar şimdi geri geliyor. Seni hiçlikle dolu bir hayattan kurtardım. Ailen kim olduğunu, kim saklamak istedi. Ben senin tam gücüne ulaşmanı istiyorum."

"Beni kullanmak istiyorsun," diye tersledim.

Dudakları kıpırdadı. "Bizimle bir amacın olacak. Ordularımızı güçlü ejderhalarla doldurmak."

Öfkem tekrar kabardı. Asla öyle olamayacaktım. Ejderhamı tekrar çağırmaya, yer değiştirmeye çalıştım. Ama sanki birbirimize ulaşamıyorduk.

Dexter bana doğru bir adım daha atınca seçeneğim olmadığını anladım. Kaçmak zorundaydım.

Ağaçlara doğru fırladım, kaslarım olabildiğince zorlanıyordu. Vites değiştiremesem de, hâlâ o ekstra vites değiştirme hızına sahiptim. Tek sorun Dexter ve Halda da olmasıydı.

Arkamdan küfür sesleri geliyordu ama ben devam ettim. Adrenalin içimde dolaşıyor, beni teşvik yardımcı oluyordu. Ama yeterli değildi.

Ağaçlara ulaştığım anda biri gömleğimi tuttu ve beni sert bir bedene doğru çekti. Hal boğazımı sıktı ve

hava kaynağımı kesti. Nefesi burnuma olduğunda tutuğu daha da sıkılaştı.

"Seni küstah küçük sürtük. Sana biraz terbiye öğreteceğim. Seninle işim bittiğinde önümde diz çöküp merhamet için yalvaracaksın."

EASTON

Etrafımda sesler yükselirken gözlerimi kapattım ve hissetmeye çalıştım. Hayden'a olan bağ bir saat önce kopmuştu. Hiçbirimiz onu hissedemiyorduk. Bu ölüm anlamına gelen türden bir sessizlik değildi; o ruh parçalayıcı acıyı hissederdik. Ama ejderhamın sinirlerini bozan türden bir sessizlikti.

Eterin içinden uzandım ve onu bulmaya çalıştım. Onu kaybedemezdim. Şimdi olmazdı. Yaşadığımız onca şeyden sonra olmazdı. Hayden'la paylaştığım anlar, Knox'un ve benim ailemin öldürülmesinden bu yana kendimi gerçekten canlı hissettiğim ilk anlardı. O bizi iyileştirmişti.

Ve şimdi o gitmişti.

Acı içimi parçaladı. Hayden'ın nerede olduğunu bilmemenin acısı. Acı çekip çekmediğini. Nolan'ın ona ne yaptığını.

Bir karıncalanma altıncı hissimi harekete geçirdi. Beni Hayden'a bağlayan. Tüm vücudum dondu. Onun duygularının yankısı içime işledi. Başım zonkluyordu. Ağzım kurudu.

Öfke içimde alevlendi. Uyuşturulmuş. Hayden uyuşturulmuştu.

"Kapa şu lanet çeneni!" Kardeşlerime hırladım.

Hepsi bana döndü. Cillian'ın gözlerinde öfke titreşiyordu. "Ne. Ne. Sen. Söylesene?"

Hepsi planın ne olması gerektiği konusunda dönüp duruyordu. Fionn ve Mona'ya, Brix'e ve Diablo'lara çağrılar yapılmıştı.

Ama bunların hepsi işe yaramamıştı. "Sessiz ol ve hisset," diye .

Hepsi sustu. Farkındalıklarının teker teker yüzlerine vurmasını izledim. "Biri ona ilaç vermiş," diye homurdandı Cáel.

"Ama şimdi uyandı," dedi Knox, yüz ifadesini umut kaplamıştı. "Onu hissediyorum."

Maddox'un kafasını kışından çıkarıp onunla bağ kurduğu için tanrılara şükrettim çünkü artık Hayden'ın nerede olduğuna dair bir fikrimiz vardı. Ve onu her kim tutuyorsa, belli ki bağların tamamlandığını bilmiyordu.

Yer çekimi kesin bir bilim değildi. Daha çok nazik bir çekiştirmeydi. Ve şimdiden kök saldiğını hissedebiliyordum.

Başımı Cillian'a doğru çevirdim. "Dağlar."

Başını salladı ve hepimiz cipe doğru koşmaya başladık. Maddox aracın yanında durdu. "Vites değiştirelim mi?"

Cill başını salladı. "Sessiz bir yaklaşıma ihtiyacımız var. Bir saldırı planı yapmadan önce biraz keşif yapmak için."

Haklı olduğunu biliyordum ama zaman kaybetmek istemiyordum. Hayden'ı hemen oradan çıkarmamız gerekiyordu.

Cillian G-Wagon'umun direksiyonuna atladı, ben de ön yolcu koltuğundan anahtarları ona uzattım. Diğer herkes arkaya yığıldı.

Cill bizi ulusal orman arazisinin derinliklerine ve dağlara götürecek olan çakıllı yola doğru yönlendirdi. Sessizdik, hepimiz Hayden'ın çekiciliğini dinlemeye çalışıyorduk.

Zihnimizde yankılanan bir korku titreşimi yükseldi ve Cáel bir hırıltı çıkardı.

Knox onun kolunu sıkıca kavradı. "Kontrol altında tut. Yaklaşıyoruz."

Knox haklıydı. Çakıllı yoldaki bir virajı dönerken Hayden'ın çekimi daha da güçleniyordu.

Maddox ön koltukların arasında öne doğru eğildi. "Burası benim kamaram.

Onu benim lanet kulübeme götürdü."

Cillian'ın bakışları dikiz aynasına kaydı. "Lanet olası akıllı," diye küfretti Cill. "Muhtemelen kendi bölgemizi aramayacağımızı düşündü."

"Ama oradaki araziyi avucumun içi gibi bilirim," diye tükürdü Maddox.

"Güzel," diye homurdandı Cillian. "Buna ihtiyacımız olacak."

"Sol taraftaki sapağı al. Orası bize park edecek ve gizlice yaklaşacak bir yer sağlayacak."

Önce kafa derimde, sonra da böğrümde bir acı hissettim. Bu Hayden'ın hissettiklerinin sadece bir parıltısıydı ve içimde mide bulantısı ve öfke dolaşıyordu. "Acele et," diye fısıldadım.

Cillian ayağını gaza bastı. Birkaç saniye içinde yolun sonunda sarsılarak durdu. Hepimiz bir anda dışarı çıktık, Maddox önden gidiyordu. Parmağını dudaklarına götürdü.

Sessizlik ve sürpriz bugün en iyi varlıklarımızdı.

Ormanda yolumuzu bulduk, dalların kırılmasından ya da ses çıkaracak başka şeylerden kaçınmaya dikkat ettik. Uzaktan sesler geliyordu. Derin ve öfkeli.

Bu öfke hepimizin daha hızlı hareket sağladı. Hayden'da. İçimizde. Tellerini ayırt etmek zordu. Ona geldiğimize dair sessiz bir mesaj göndermeye çalıştım. Yalnız olmadığını.

Maddox önde yavaşladı ve Hal Corbett'in sesi duyulduğunda bir elini kaldırdı.

"Dizlerinin üstüne çök, kaltak. Yerini öğrenme zamanı."

Hayden görüş alanıma girdiğinde içimde beyaz bir öfke parladı. Üç adam etrafını sarmıştı, gözleri çılgına dönmüştü, hepsinin arasında zıplıyordu. Hayden itaat etmeyince, Hal ona ters bir yumruk atarak yere düşmesine neden oldu.

Pullar kollarımın üzerinde dalgalanıyordu. Hepsinin sonunu getirecektim. Ve bunu kolaylaştırmayacaktım.

"Böl ve fethet," diye homurdandı Cillian.

Rüzgâr yön değiştirdi ve Dexter dondu kaldı. Sonra bir anda Hayden'ı saçlarından tutup kaldırdı, kafasına silah dayadı. "Pislik kokusu alıyorum. Dışarı çık, her neredeyse dışarı çık, yoksa küçük *Bana-phrionnsa'n* alır."

HAYDEN

Silahın namlusu şakağıma daha sert bastırdı ve oradaki acının alevlenmesine neden oldu. Dexter beni bir kalkan gibi kendine doğru çekerken kafa derimdeki acı daha da arttı. Beni bir bez bebek gibi salladı. "Dışarı çık dedim!"

Her kelimeyi başka bir sarsıntıyla noktaladı. Her hareketinde acı içime işliyordu ve karanlığın beni bütünüyle yutmasına izin vermemek için mücadele ettim.

Adamlarım yavaşça ormandan çıktılar. Çok güzellerdi. Her . Ve ayrıca çok kızgınlardı.

Cillian bir adım öne çıktı. "Bitti. Neye bulaştığının farkında değilsin ama onun saçının tek teline zarar verersen cezası hayal edebileceğinden çok daha kötü olur."

Dexter alçak sesle güldü, sesi çirkin ve çarpıktı. "Daha yeni başlıyor." Alçak bir ıslık çaldı. Ve ormanın iki yanından, ağaçların arasından bir düzineden fazla adam döküldü. Dexter'ın daha önceki saldırısına katılanlar kadar çok değildi ama eşit bir dövüşten çok uzaktı. Ve ellerindeki silahlar beni mide bulandırıcı bir duyguya sürükledi.

Cillian'ın yeşil gözleri altın renginde parladı. "Bu bir ölüm emri."

Dexter sırttı. "Senin için. Bizim içinse yeni bir başlangıç. Bizi nasıl bir orduyla büyüteceğini biliyor musun? Kimse bizi durduramayacak."

Boğazımdan yukarıya doğru öfke ve onun hemen ardından da öfke fıskırdı. Hasta bir psikopatın üreme istasyonu olmaya niyetim yoktu.

Hal dudaklarını yalayarak yaklaştı. "Bu kısım hoşuma gidecek. Ama senin hoşlanacağını sanmıyorum."

Öfkelerinin gücünü hissettiğimde adamlarımdan hırıltılar yükseldi. Bu öfke ejderhamın kabarmasına, yüzeye çıkmasına ve özgür olmayı talep etmesine neden oldu.

"Şimdi!" Dexter bağırdı.

Adamlarım siper almak için atlarken kurşun sesleri havayı yırttı. Knox göğsüne saplanan bir kurşunla acı içinde haykırdı. Bir ses zihnime seslenirken korku ve öfke birbirine karıştı.

"Hepsinin işini bitireceğim. Dizginleri bana ver."

O benim ejderhamdı. Dexter beni cipine sürüklemeye çalışırken gözlerimi kapattım. Kırılan kemiklerimin acısı içime işledi.

"Bu da ne?" diye hırladı. "Onun gizli olduğunu sanıyordum!"

Omurgam kırıldı, dünya önünde yanıp sönmeye başladı. Ve sonra geri geldi ama teknik renklerle. O parıltılı gökkuşağı tonu.

Dexter ve Hal bana bakakaldılar. Hal neredeyse saygıyla elini uzattı. "O mor."

Beklemedim; ejderham ne yapacağını çok iyi biliyordu. Ağzımı açtım ve saf ateş üfledim. Ateşin kendisi mordu ve kendine ait bir aklı vardı. Yaşayan, nefes alan bir şey gibi, dokunaçları Dexter ve Hal'in etrafını sararken çığlıkları havayı deldi.

Bu dehşet ve acı sadece ejderhamı körükledi. Biri bağırınca başımı çevirdim. Tanımlayamadığım büyük bir silah doğrudan kafama doğrultulmuştu.

Adamın tetiğe doğru hamle yapmasını izledim ama yeterince hızlı değildi. Gümüş ateş etrafını sardı ve onu bütünüyle yuttu.

Cáel. Yer bile değiştirmemişti. Sadece ateşini serbest bırakmıştı.

Dexter'in takipçileri bağırdı ve koşmaya başladı. Ama onlar için artık çok geçti.

"Nefes al." Yine benim ejderhamdı. Ağzım açıldı ve mor ateş serbest kaldı.

Ama sadece bir akıntıydı. Bir düzine farklı aleve dönüştü. Her birinin ısı arayan radarı var gibiydi,

hedefini buldu ve onu yere serdi. Her asker yere düştüğünde acı çığlıkları havayı aydınlattı.

Birkaç saniye içinde tüm sesler kesildi. Ve beni yakalamak için gönderilen şeytanın tek kanıtı kül oldu. Ama külün mor bir ışıltısı vardı, sanki sevdiklerime zarar vermeye gelebilecek başka birini uyarır gibiydi.

Göğsüm kabardı, öfkem hâlâ içimde zonkluyordu. Ejderham onları tekrar öldürmek istiyordu.

Cáel yavaşça bana yaklaştı, elini yatıştırıcı bir hareketle uzattı. "Güvendesin, Küçüğüm. Onları yakaladın."

Ama bu öfkemi dindirmedi.

Easton ve Maddox yerde yatan ve göğsünden kan fışkıran Knox'un yanına koşarken gözüme bir hareket çarptı.

İçimi yeni bir dehşet kapladı ve onlara doğru koştum. Hâlâ bu şekle alışamadığım için beceriksizce sendelerken yer sarsıldı. Cillian ve Cáel peşimdeyken kayarak durdum.

Easton sesi acı içinde Knox'a, "Yer değiştirmelisin," diye emretti.

Knox solgundu. Çok solgundu. Maddox elini yarasına bastırırken nefes alış verişi zorlaşmıştı. Mad başını salladı. "O çok zayıf."

"Knox," diye mırıldandı Easton, gözlerinden ikizinin üzerine yaşlar dökülürken. "Beni bırakma."

Acı göğsümü deldi. Onu kaybedemezdim.

". " Ejderhamın sesi zihnimi doldurdu ve bir kez daha kontrolü ele geçirmesine izin verdim.

Başım döndü, dişlerim sırtımdan parıldayan mor bir pul kopardı. Acının titreşimini, benden çektiği gücü ve yaşam enerjisini hissettim ama umurumda değildi.

Gözleri şaşkınlıkla parlayan Maddox'a doğru bir hırıltı çıkardım. "Onu iyileştirmeye çalışıyor," diye fısıldadı Cáel.

Maddox'un elleri Knox'un göğsünden kaydı. Orada açılan delik korkunun geri gelmesine neden oldu. Ama ejderhamın işini yapmasına izin verdim. Başımızı eğdik ve o da pulu yavaşça yaranın üzerine bıraktı.

Bir ışık parlaması ve ardından bir duman püskürmesi oldu. Ölçek Knox'un bedeniyle birleşti ve gözlerimin önünde etler örölmeye başladı.

tekrar bir araya geldi. Kas ve sinirler yeni bir duvar halısı ördü, parıldayan mor iplikler hepsinin arasından geçti.

Saniyeler mi yoksa dakikalar mı geçti bilmiyorum ama yara tamamen iyileşirken hepimiz donup kalmıştık. Knox hâlâ solgundu ama gözleri dalgalandı ve sonunda açıldı. Şaşkınlıkla bana baktı.

"Küçük dostum."

HAYDEN

Knox'un yanına daha da gömüldüm, C  el bacaklarımı ve Easton ayaklarımı tutarken onun kolu beni sardı. Hepsini içime çektim, kokuları etrafımı sarıyordu. Son yirmi dört saat içinde onlardan birine dokunmadı ım bir an bile olmamıştı. Sanki hepsinin iyi olduğuna dair kendime güvence vermem gerekiyordu.

Uzanıp Knox'un çenesini okşadım. "Nasıl hissediyorsun?"

Bana sırttı, sonra eğildi ve dudaklarını dudaklarıma . "Son sorduğun düzinelerce kez olduğu gibi. Güzel."

Easton başını salladı. "kopardın. Bir süre için bazı kontrollere ihtiya ımız olacak."

Knox'un dudaklarındaki gülümseme kayboldu. "   r dilerim dostum. Ben iyiyim. Yemin ederim."

Yüzümü Knox'un göğsüne bastırdım ve kalp atışlarını dinledim. "Seni seviyorum."

Başımın üstünü öptü. "Ben de seni seviyorum."

Koridorda ayak sesleri duyuldu. Başımı kaldırdığımda Cillian ve Maddox'un Fionn ve Mona'yı oturma odasına götürdüklerini gördüm. Sihirli bir kolluk kuvveti olduklarına göre muhtemelen onları karşılamak için ayağa kalkmalıydım ama yerimden .

Mona hepimizi içeri alırken gülümsedi. "?"

"Hayden pislikleri yeryüzünden sildiğinden beri iyi," dedi C  el, sesi alçak ve sertti.

H     bu gerçeği kabullenmeye çalışıyordum. Corbet'lerin ba  larına geleni hak etmediklerini düşünmüyor değildim ama yine de bunun bir ağırlığı vardı. Bir düzineden fazla hayatı sona erdirmi  tim ve bu izi sonsuza dek ta  ıyacaktım.

Easton sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi ayağımı sıktı. "Bizi ve kendini kurtardın. Yapman gerekeni yaptın."

Fionn başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Tacizcileri ve teröristleri ortadan kaldırdınız. Corbett bölgesine vardığımızda kafeslere kapatılmış kadınlar ve zincirlenmiş erkekler bulduk. Dexter ve Hal yıllardır halklarına işkence ediyorlardı. Artık bir tehdit olmadıklarına göre, o insanlar iyileşmeye ba  layabilir."

Dexter ve Hal beni başarılı bir şekilde yerleşkelerine geri götürmüş olsalardı nelerle karşılaşacağımı bildiğim için ürperdim.

Mona oturma odasının derinliklerine doğru ilerledi. "Temizleme çalışmalarını başarıyla yürütüyoruz. Incantare, Corbetts tarafından zarar görenlere kaynak ve destek sağlayacaktır."

"Peki ya Dean Robinson ve Delaney?" Maddox homurdandı.

Nolan'ın planındaki rollerini payla  tığımda Maddox kendini kaybetmişti. Onu kampüse uçup onları parçalamaktan alıkoymak için üç adam gerekmişti.

Fionn'un yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Bir taşla iki kuş."

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarptı.

"O ikisiyle bir *konusma* yaptık. Küçük bir doğruluk serumuyla ke  fedebilecekleriniz inanılmaz."

Mona'nın dudakları büzüldü. "Nolan'a nerede olduğunuzla ilgili bilgi verenler Delaney ve Bayan Robinson'dı. Delaney, Profesör Brent ka  ırıldıktan sonra adamlarınızın onun ofisini temizlediğini görmüş ve bu bilgiyi Nolan'a aktarmış."

Cillian kaşlarını çattı. "Ama cesedini bıraktığımız yeri nereden biliyorlardı? I  eriden bilgi alan biri olmalı."

Fionn başını salladı. "G-Wagon ve X5'i kontrol edin. Delaney, Nolan'ın isteği üzerine araçlara takip cihazı yerleştirdiğini itiraf etti."

"Kaltak," diye mırıldandı Knox.

"Kesinlikle," diye kabul etti Fionn. "Ama o ve annesi işledikleri suçların bedelini ödeyecekler."

"Nasıl?" Maddox sordu. "Onlar insan. Ulaşamayacağımız bir yerde."

Mona sıırttı. "Tesadüfe bakın ki arabalarında kan ve saç bulundu. Brent'in kaybolduğu saatlerde ikisini ağır bir spor çantasını araca sürüklerken gördüğünü söyleyen bir tanık ortaya çıktıktan sonra araç arandı. İkisi de hayatlarının geri kalanını hapiste geçirecekler."

Uygundu. Gerçekten birini öldürmemiş olabilirler ama bunu defalarca denemişlerdi. Hepimize tarifsiz acılar çektiren Nolan'la bilgi paylaşmışlardı. Ve muhtemelen, Corbetts'e de ödeme için parçalar vermişlerdi.

"Her şey bitti," dedi Fionn nazikçe. "Bu odadakiler dışında senin kraliyet statünü bilen herkes öldü. Artık güvendesin. Sadece ejderhanı kime gösterdiğine dikkat et."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Birinin mor pullarımı görüp gerçeği anlamasından korktuğum için geceleri dışında uçamayacaktım. Ama bu özgürlük için ödenecek küçük bir bedeldi.

"Teşekkür ," diye fısıldadım. "İkinize de."

Cillian onlara döndü. "Konseyin geleceği ne olacak?"

Mona başını salladı. "Dağıtıldı. Arthur şantaj ve rüşvet dolandırıcılığındaki rolü nedeniyle hapis cezası çekecek. Gerçek şu ki, herhangi bir kraliyet yapısına, hatta bir konseye bile ihtiyaç yok. Incantare bir raporlama sistemi kuruyor. Eğer herhangi bir ordu ya da birey gücünü kötüye kullanıyorsa, insanlar bunu rapor edebilecek."

Bu kulağa çok fazla güce sahip birkaç kişiden çok daha iyi geliyordu. Cillian bana kraliyet soyumla öne çıkıp çıkmayacağımı, liderlik için bir teklifte bulunup bulunmayacağımı sorduğunda söyleyecek tek bir şeyim vardı.

Hayır.

İstediğim son şey, hakkında hâlâ çok az şey bildiğim bir insan türüne liderlik etmektir. Tek istediğim adamlarımla birlikte bir hayattır. Birlikte huzur içinde olmak.

"Nihayet," diye nefes aldı Cillian. "Belki de geçmişte yaşanan suiistimalleri sona erdirebiliriz."

Sonra ayağa kalktım, ona doğru ilerledim ve kollarımı beline doladım. O istismarın çoğunu görmüş, yaşamıştı ve şimdi hak ettiği tam iyileşmeye sahip olabilirdi. "Seni seviyorum, Cill."

Koyu yeşil gözleri parlıyor, duymaktan asla bıkmayacağım sözleri söylüyordu. "Ben de seni seviyorum, Küçük Alev."

Ön kapı çalındı ve Maddox kapıyı açmaya gitti. Elinde bir şey tutan Pete'le birlikte hızla geri döndü.

İnfazcısı yaklaşırken Cillian'dhiçbir gerginlik yoktu çünkü artık sürünün içinden bir ihanet olmadığını biliyorduk. Başından beri Delaney yapmıştı. Topluluğumuzun iyileşmesi zaman alacaktı ama iyileşeceğimizi biliyordum.

Pete bana tereddütlü bir gülümseme gönderdi. "Bir kurye bunu senin için bıraktı."

Zarfı ondan aldım, üzerine ismim karalanmıştı. Parmağımı mührün altına soktum ve kâğıdı çekiştirerek çıkardım.

Hayden,

Sa/e olmana çok sevindim. Bunu yüz yüze yapmak isterdim ama çok riskli. Ember Hollow'dan ayrılmak zorundayım. Artık üzerinde çok fazla göz var ve eski sürüm beni bulabilir. Ama veda etmeden gitmek istemedim.

/Sen sahip olduğum ilk gerçek arkadaşsın. Teşekkür ederim. Bana bu doğaüstü dünyada iyi şeyler olduğunu hatırlattığın için. Belki bir gün geri dönüp sana şahsen teşekkür edebilirim.

Kendinize iyi bakın ve dostlarınızın tadını

Çıkarın. Sevgiler,

Wren

Cillian'a bakarken göğsüm daraldı. "O gitti."

Mektubu tararken çenesi gerildi. "Onu senin için bulabilirim-"

"Hayır," dedim çabucak. Wren güvende kalmak için yapması gerekeni yapıyordu. Onu deli gibi özlesem bile bunu tehdit edemezdim. "Onu riske atmak istemiyorum."

Cillian iç çekerek beni kendine çekti. "Biz onun için her zaman güvenli bir yer olacağız. O bunu biliyor."

Tıpkı benim için olduğu gibi. Uzun zamandır bir evim yokken bir yuva. Bir daha asla sahip olamayacağımı düşündüğüm bir aile. Onlar benim her şeyimdi. Ve sonunda gerçekten özgürce ve birlikte yaşama şansına sahip olacaktık.

EPILOG

HAYDEN

ON İKİ YIL SONRA

Havada gezinirken hava bedenimin üzerinde kayıyordu. Güneşin ve rüzgârın pullarıma verdiği his gibisi yoktu. Cillian altıma daldı, beni uçarken izleyebilmek için sırt üstü döndü.

Arkadaşlarımla uçmak hiç eskimedi. Cillian sayesinde gün ışığında uçabiliyordum. Aramızdaki bağ derinleştikçe, dostlarımla yeteneklerinin ipuçlarını almaya başlamıştım. Zamanla ve sonsuz eğitimle, Cill'in etrafındaki elementlerle uyum sağlama yeteneğinde ustalaşmayı başardım.

Onun gibi tamamen yok olamadım. Daha çok kendimi kamufle ettim. Ama önemli olan mor pullarımın sergilenmemesiydi. Kraliyet soyumu ifşa etmeden istediğim yere uçabilirdim.

Cillian ve ben ağaçların tepelerine doğru alçaldık ve kıkırdamalar ve bağırışlar duyuldu.

"Anne!" diye bağırdı küçük sarışın bir kız.

"Uçmak istiyorum!" diye bağırdı ondan birkaç yaş büyük, kehribar gözlü bir çocuk.

"Anne!" diye bağırdı Knox'un kucağındaki bir çocuk.

Ormanın zeminine inerken içimden bir kahkaha yükseldi. Ayaklarım yere değdiği anda insan formuma geri döndüm. Artık kolaylıkla, ikinci bir doğa gibi geliyordu.

Easton içeri girdi ve bana bir yığın giysi uzatırken beni öptü. "Nasıl geçti?"

"Cennet," diye nefes aldım şortumu ve atletimi giyerken.

Lilian Wren bana doğru koştu, sarı saçları etrafa uçuşuyordu. "Anne!" Kendini bana doğru fırlattı ve ben de onu kolayca yakaladım, sıçrayışının gücüne güldüm.

Onu kendime doğru çektim. "Ne düşünüyorsun?" "Uçmak istiyorum," diye iç geçirdi.

"Yapacaksın, benim küçük savaşçım."

Tıpkı kendi şeytanlarıyla savaşmış ve diğer taraftan çıkmış olan adaşı gibi vahşiydi.

"Yüksek!" Lily gökyüzünü işaret ederek sordu.

Cáel kıkırdadı, onu kollarımdan tutup havaya kaldırdı.

Hava.

Cáel onu havada uçururken Lily çığlık attı ve tezahürat yaptı kafasını. "Daha hızlı, Dada!"

Ryan koşarak yanıma geldi. "Arka arkaya üç kez takla attın!"

Ellerimi saçlarında gezdirdim ve ona gülümsedim. İlk çocuğumuz Easton ve Knox'un kaybettikleri kardeşlerinin adını taşıyordu. Onun doğumu, hala ihtiyaç duyduklarını bilmediğim bir iyileşmeyi de beraberinde getirmişti. Ailemizi saran bağ derinleşmiş ve daha da değerli bir şey yaratmıştı.

"Taklalar oldukça eğlenceli," diye itiraf ettim.

Knox kucağında küçük Avery ile bize doğru yürüdü. "Sigara içmişsin Cill." Cillian arkama geçti ve kollarını belime doladı.

"Ona fazla yüklenmedim."

Alay ettim. "Tabii ki yaptın."

"Arka arkaya on takla atacağım!" Ryan bizi bilgilendirdi.

Maddox güldü. "Sanırım rekabetçi tavrını Cill'den almış."

Cillian'ın eli karnımın üzerinde gezindi, orada sadece hafif bir şişlik vardı. "Peki bunun ne gibi özellikleri olacak?"

Arkadaşlarım ve çocuklarım etrafımı sararken ben de onun içinde eridim. "Mutlu olacak," dedim usulca.

Kesin olarak bildiğim tek şey buydu. Belki Knox'un cazibesine ya da Easton'ın sarsılmaz bağlılığına sahip olacaktı. Belki Maddox'un dehasına, Cillian'ın kurnazlığına ya da Cáel'in koruyuculuğuna sahip olacaktı. Belki de hepsine sahip olacaktı.

Ama inşa ettiğimiz her şeyden dolayı, bu çocuğun sevileceğini ve mutlu olacağını hiç şüphem olmadan biliyordum. Çünkü öyle olana kadar hiçbirimiz rahat edemeyecektik.

Ryan karnıma ters ters baktı. "Sonunda bir erkek kardeş. Bir kız kardeş daha olsaydı pembe kismaya başlayacaktım."

Avery yanağına bir şaplak atınca Knox kahkahayı patlattı. "Biraz testosterona ihtiyacın var, ha?"

Lily, Cáel'in tuttuğu yerden eğilip Ryan'ın saçını çekti. "Kızlar!"

Ryan çığlık attı ve onu uzaklaştırmaya çalıştı. Cáel Lily'nin yanlarını gıdıkladı. "Haydi, hırçın şey."

Ryan Maddox'a onu cezalandırması için yalvarırken o zevkle ciyakladı ve Maddox'un içine yuvarlandı. Bugünlerde burası tam bir kaos ortamıydı. Tıp fakültesi ve uzmanlık eğitiminin yanı sıra bu üçünü dünyaya getirmeyi nasıl başardığımı bilmiyordum.

Çoğu kişiden biraz daha uzun sürdü ama artık Ember Hollow'un kalbinde kendi aile muayenehanem vardı. Okuldayken bire bir bakıma olan sevgimi keşfetmişim ve bu iş bana hem doğaüstü varlıkları hem de insanları tedavi etme imkânı veriyordu. Evde büyüyen ailemle birlikte günlerime bir amaç değer duygusu getiren bir iş.

Cillian boynumun yan tarafına sokuldu. "Mutlu musun?"

Bunu bana her gün sordu ve en zor anlarda bile cevabım hep aynı oldu. "Hepinize sahip miyim?"

"Evet," diye fısıldadı tenime karşı. "O zaman daha mutlu olamazdım."

Alevlerin Şafağı'nı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Umarım
Hayden ve arkadaşlarını okumayı sevmişsinizdir!

Hayden'ın arkadaşı Wren'i nelerin beklediğini merak ediyor musunuz?

[The Wolves of Crescent Creek serisinin birinci kitabı olan Crescent
Kingdom'BURADAN ı satın alabilirsiniz.](#)

Ve özel bir ön izleme için sayfayı çevirin.

BÖLÜM I

**LÜTFEN CRESCENT KINGDOM'IN
BU ÖZEL ÖN İZLEMESİNİN KEYFİNİ
ÇIKARIN**

PROLOGUE

DOKUZ YAŞ

Billy üzgündü. Öğretmen sadece ona bakarak bile bunu anlayabilirdi. Başını eğmiş, gözlerini ellerine odaklamıştı. Gözyaşlarını uzak tutmaya çalışırken burnunu çekip durması. İnsanların bakışlarıyla duygularını eşleştirmeyi öğrenmiştim. Çünkü hissetmeden önce görürsem, bazen kalkanlarımı daha güçlü hale getirebilirdim. Ama diğerlerinde yeterince hızlı değildim.

Şimdi olduğu gibi.

Bayan Meyer'in moleküller hakkında konuşmasını dinliyordum, onları beyaz tahtaya gökkuşağı renklerinde çizmesini izliyordum ve zamanında görememiştim. Billy'nin hüznü, göğsümü parçalamaya çalışan buzdan pençelerle uzandı. Acısı içimde bir yuva kurmak istiyordu, sanki onu bir şekilde çağırmışım gibi.

Ama annem her zaman izin veremeyeceğimi söylerdi. Eğer dünyanın acısını üstlenirsem, beni boğacağını . Ben de bunun yerine her şeyi hissedebildiğimi sakladım.

Annem ve ben çok şey sakladık. Gerçek isimlerimizin ne olduğu ve kimden gibi. Yarı kurt ve yarı kurt olduğum gerçeği gibi.

yarı büyücü. Ama en önemlisi, sadece dünyanın duygularını üstlenemezdim. Onları iyileştirebilirdim. Ancak dikkatli olmazsam, bu iyileşme bir daha asla uyanmamama neden olabilirdi.

"Sarah," diye başladı Bayan Meyer, beni düşüncelerimden - onun dersleriyle hiç ilgisi olmayan düşüncelerimden - çekip çıkararak. "Bana elektronların atomun hangi bölümünün etrafında döndüğünü söyleyebilir misin?"

Ellerimi sıktım, tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. Acı bazen yardımcı oluyordu. Eğer kendime bunu verebilirim, bu beni kalkanlarıma çarpan acıdan uzaklaştırabilirdi.

Ama Billy *çok* üzgündü. Nedenini bilmiyordum. *Nedenini* hiç anlamadım. Sadece duyguyu biliyordum. Bazen o duyguyu yaşayan kişiden önce adını bile .

Çok fazla şey olduğunda her zaman olduğu gibi başım ağrımaya başladı.

"Sarah?" Bayan Meyer masama doğru geçerek sordu. "Başın mı ağrıyor?"

Annem ona, her öğretmenime söylediği gibi, bende de olduğunu söyledi. Eğer çok fazla olursa, hemşireye gitmeyi istemem gerekiyordu. Ama bu hafta zaten yarım gün kaçırmıştım. Bir gün daha kaçırmak istemiyordum.

Derin bir nefes aldım ve annemin bana öğrettiği şekilde kalp atışlarıma odaklandım. *"Benim küçük Wren'im, şarkıyı dinle. Sesini duyduğun sürece, her zaman kendine geri dönebileceksin."*

Kalbimin güm, güm, güm sesini duydum. Sadece bana ait olan şarkıyı dinledim. Ve sonra başımdaki ağrı ve göğsümdeki acı hafiflemeye başladı.

Yavaşça gözlerimi açtım. "Elektronlar çekirdeklerin etrafında döner."

Bayan Meyer'in dudakları kıpırdadı. "Bazen cevabı düşünmek için benim de gözlerimi kapatmam gerekiyor."

Tara arkamdan ve sağımdan, "Garip," diye mırıldandı.

Kalkanlarım çoktan kalkmıştı, bu yüzden onun öfkesini ve nefretini hissedemiyordum. Bunu ondan duymaya alışmıştım. Korumam ve engellemem gerektiğini biliyordum çünkü çirkin duygular onun içinde yaşıyordu - sadece başkalarına karşı değil, kendisine karşı da.

"Tara," diye uyardı Bayan Meyer. "Bu sınıfta isim takmayız."

Tara yanıt olarak sadece bir nefes verdi.

"Pekâlâ. Şimdi, kim bana söyleyebilir-?" Kapı çalındı ve Bayan Meyer'in sözleri kesildi. "İçeri gelin."

Kapı belli belirsiz açıldı ve okulun resepsiyon görevlisi Bayan Alder girişte durdu. Yüzü solgundu ve gözleri kocaman açılmıştı. Kalkanlarım açık olsa bile görüntü korkuyu işaret ediyordu. Yutkundum, boğazı hareket etmekte zorlanıyordu. "Sarah'ya ofiste ihtiyacımız var." Bakışları bana kaydı ve sonra tekrar hızla uzaklaştı.

Sarah. O bendim.

Cevap vermem gereken ismi kendime hatırlatmak zorundaydım. Çok sık değişiyordu - annem bir yerde çok uzun süre kaldığımızı karar verdiğinde. Ayak zordu.

Bayan Meyer başını salladı, yüz ifadesinden bir parça endişe geçti. "Elbette. Devam edin."

Tara arkamdan kıs kıs güldü ama duymazdan geldim. Tek düşünebildiğim Bayan Alder'in yüzündeki ifadeydi. Korku. Şok. Bunlar iyi duygular değildi. İçeri girmelerine izin verdiğimde pençeleyen ve kesen türdendi.

Her zaman yaptığım şeyi yaptım. Sebebini aradım. Her zaman kaynağı bulmaya çalışıyordum. Çünkü bunu bulursam, belki duyguları başka bir şekilde düzeltebilirdim - bir daha asla uyanmamamla sonuçlanmayacak bir şekilde.

Bayan Alder'e ulaşmak için sıraların arasından geçerken yıpranmış spor ayakkabılarım muşambada gıcırdadı. Ona ulaştığım anda elini omzuma koydu.

Konfor.

Bana vermeye çalıştığı şey buydu. Bu bilgi beni daha da gerdi, midem inişler ve çıkışlar yaptı. Yutkundum, dilim ağzımın damağına yapıştı.

Beni koridorda yönlendirirken başımı kaldırıp ona baktım. "Neyin var?"

Bu soruyu sormak için içimde her şey vardı. Çünkü cevabın kötü olabileceğini biliyordum. Birisi sırlarımdan birini mi öğrenmişti? Doğaüstü yanı mı?

Annem benimle sadece kalkanlarım üzerinde değil, kokumu nasıl saklayacağım üzerinde de çalışmıştı. Diğer süperlere melez olduğumu söyleyen koku.

Çünkü bunu bilselerdi, babama söyleme ihtimalleri vardı.

Kaçtığımız kişi.

Bayan Alder'in çenesi öyle bir sıkıştı ki sanki yuvasından fırlayacakmış gibi oldu. "Burada sizinle konuşması gereken bazı insanlar var."

Midem bulandı. Laboratuvar önlüğü giymiş insanların beni sürükleyerek hazır olduklarını hayal ettim. Farklı olduğum için üzerimde deney yapacaklardı.

Ama köşeyi döndüğümüzde başka bir şey gördüm. Tipik mavi üniformalarını giymiş, bellerinde silahları olan iki polis memuru vardı. Bir de takım elbiseli, üzerine tam oturmayan, kıvırcık saçlarını topuz yapmış bir kadın.

Midem yine bulanıyor, zihnim parçaları birleştirmeye çalışıyordu. Ama ben bunu yapamadan o kadın öne doğru adım atmaya başladı. Dudaklarında nazik bir gülümseme vardı. "Merhaba, Sarah."

Tek kelime etmedim. Söyleyemezdim.

Kadının gülümsemesi biraz dalgalandı. "Neden ?"

Bayan Alder'in eli omzumdan ayrıldı ve yerini beni okul ofisinin dışındaki banka doğru yönlendiren kadının eli aldı. Başınız belaya girdiğinde ve müdürü görmek için beklediğinizde oturduğunuz bank. Daha önce hiç oturmamıştım.

Kendimi koltuğa bıraktığımda metalin soğuğu kot pantolonumdan içeri sızdı. Ne kadına ne de kısık sesle konuşan polis memurlarına baktım. Dümdüz ileriye, mavi dolapların üzerindeki duvarları kaplayan ikinci sınıf öğrencilerinin sanat projelerine odaklandım. Kendi portreleriydi. Hepsi farklı şekillerde ve tonlardaydı.

Her birini incelemeye, içlerindeki duyguları görmeye çalıştım. Onları anlamak için.

"Sarah," diye düşüncelerimi böldü kadın. "Ben Maggie."

Yetişkinlerin bana ilk isimlerini vermeleri nadir görülen bir durumdu. Şimdi onunkini kullanmak beni temkinli ve gergin yapıyordu.

"Çocuklar bir vakaya karıştığında polisle birlikte çalışıyorum."

Bakışlarım ona kaydı ama yine de tek kelime etmedi.

"Çok üzgünüm Sarah, ama annen bu sabah vefat etti.

O meleklerle birlikte."

Kulaklarımda bir uğultu yandı. Geçen her saniyeyle birlikte daha da şiddetlendi ve tüm bedenimi titreştirdi. "Hayır."

Kelime bir fısıltı değildi, ama bir bağırış da değildi. Bu bir talepti. Bu kadının bana yalan söylediğini söylemesi için bir emirdi.

"Çok üzgünüm, Sarah."

Kelimeleri tekrar tekrar söylemesinden nefret ettim. Onun *üzüntülerinden* nefret ettim. Ve benim bile olmayan bir ismi kullanmasından nefret ettim.

"Babanızın yerini tespit etmeyi başardık. Onu bir süredir görmediğinizi biliyoruz, ancak şu anda sizin için burada olmak istiyor."

Omurgam dikleşti. Birinin elbise ayakkabılarının tabanlarının muşamba üzerinde tıkırdadığını duyduğumda korku, kalın ve siyah, içime yayıldı.

Hayır. Hayır. Hayır.

Babamı zar zor hatırlıyordum. Kısa anlık görüntüler. Daha çok annemin çığlıklarını hatırlıyordum - babam ona vururken attığı çığlıkları.

Ama annem bana ayda bir fotoğrafını gösterirdi. En yakın adamlarının fotoğraflarıyla . Gördüğümde kaçabilmem için bilmem gereken tüm insanlar.

Ancak şimdi, kaçma seçeneği yoktu.

Adam tepedeki ışıklardan birinin yapay parıltısına doğru adım attı. Hüzünlü bakışı da en az ışık kadar sahteydi. Sadece bakarak bile bunu anlayabiliyordum, ama aynı zamanda hissedebiliyordum da - kalkanlarıma baskı yapan bir siliklik.

Bir parçam, bu adamın yanında korumalarımı indirirsem beni bitireceğini biliyordu.

Koyu, neredeyse siyah saçları sahte ışığın altında parlıyordu. Tıpkı giydiği takım elbise gibi mükemmel bir şekilde düzenlenmişti. Fazla mükemmeldi. Koyu renk gözleri bana dikilmişti. "Fleur."

Mideme kramp girdi. Bu ismi yıllardır duymamıştım. Onu özlediğim, yeniden kendim olmak için can attığım zamanlar olmuştu. Ama şimdi duymak? Hiç uymuyordu. Artık uymuyordu.

Adam bir adım daha yaklaştı. "Merak etme, Küçük Çiçek. Artık benimlesin. Ve seni ait olduğun yere, evine götüreceğim."

Kurdum yüzeye çıkarken içimde buz gibi bir korku dolaşıyordu. Özgür olmak, Bastian Boudreaux'dan hızla ve uzağa kaçmak istiyordu,

benim sözde babam.
Onu dinlemeliydim.

WREN

ON BEŞ YIL SONRA

Gary, hamburger ve patates kızartmasıyla dolu iki tabağı tezgâhın üzerine koyarken, "Siparişinizi verin," diye seslendi.

Arcane, Colorado'daki küçük Crescent Creek kasabasında bulunan iki bardan biriydi. Küçük derken, minicik demek istedim. Nüfus bin altı yüz civarındaydı. Dağların arasında yer alan konum, bir seferde haftalarca kar altında kalabileceğiniz anlamına geldiğinde anlamlıydı.

Ama izole edilmiş hissini sevdim. Ve neredeyse herkesi tanıyor olmanız gerçeğini. Tıpkı her yerelin Arcane'in içkileriyle bilinmesine rağmen aynı zamanda şehirdeki en iyi burgerlere sahip olduğunu bilmesi gibi.

Tepsiyle uğraşmadan iki tabağı aldım. "Teşekkürler, Gar."

Bana cevap olarak çenesini kaldırdı ve sakalındaki gümüş rengi ışığa vurdu. Gary gereksiz konuşmaları pek sevmezdi ve bu iri yarı motorcu dedenin en sevdiğim yönlerinden biriydi. Asla hayatıma burnunu sokmazdı.

Bu ona yalan söylemek zorunda olmadığım anlamına geliyordu. Babamın terör saltanatından kurtulduğumdan beri geçen sekiz yıl içinde en az bir düzine farklı yerde yaşamıştım. Geçmişim için ayrıntılı yalanlar uydurmuştum. Ama her söylediğimde daha da ağırlaşıyorlardı.

Crescent Creek'in kasaba sınırlarından geçtiğim anda kendimi evimde gibi hissetmemin bir nedeni de bu olabilir. Kimse zorlamıyordu. Belki de sırları olanlar buraya saklanmaya geldikleri içindir.

Bir avuç doğaüstü vardı: birkaç tilki değiştirici, bir cadı ve hatta bir griffin. Ama koku kalkanlarım yerinde olduğu için hiçbirini bana ikinci kez bakmadı bile.

Kendime radarın altında uçmanın iyi olduğunu söylemeye çalıştım. Gerekli olduğunu. Ama bu düşünceyle birlikte kurt yarım derime baskı yaptı ve içimden bir inilti sesi çıkardı. Kendi türünün temasını, bir sürünün içinde olma hissini özlemişti. Ve her ikisinin de yokluğu onu huzursuz ediyordu.

Masaların arasından geçerek iki kişilik bir masada durdum. Tabakları iki yabancıнын önüne koyup fincanlarına baktım. "Yeniden doldurmamı ister misiniz?"

Kahverengi saçlı olanın gözlerini üzerimde hissettim. İncelemesi, yağlı dokunaçlar gibi duygusal kalkanlarımın üzerinden kayarak geçti. "Sanırım iyiyiz. Bu akşam yemek için tavsiye edebileceğin bir yer var mı? Balık tutmak için şehre geldik. Birkaç günlüğüne buradayız."

Oyunu biliyordum; bir ya da iki gece yatağını ısıtmam için müsait olduğunu üstü kapalı bir şekilde söylemişti. Muhtemelen kötü bir fikir olmazdı. İyi ve belki birkaç haftalığına kurdumu doyurabilirdi. Ona çaresizce ihtiyaç duyduğu dokunuşu verebilirdi.

Bu insanın ihtiyaç duyduğu şeye *yakın* bile olabileceği fikriyle alay ederek dişlerini sıktı.

Omuzlarım çöktü. Bu fikir buraya kadarmış. "Bloğun aşağısındaki Gino's'u tavsiye ederim. Harika pizza ve makarnaları var."

Sarışın olan öne doğru eğildi, parfümü duyularımı istila etti. "Bizimle her zaman orada buluşabilirsin."

Geri çekildim, onun hastalıklı tatlı kokusundan arınmış bir nefes almaya çalıştım. "Üzgünüm, planlarım var. Yeniden doldurmaya ya da başka bir şeye ihtiyacın olursa beni işaretle."

Ani ayrılışım yüzünden bahşışım zarar görebilirdi ama bu, kıcıma el sürdükleri için kollarından birini kırmaktan daha iyiydi. Dönüp uzaklaşırken, kahverengi saçlı olanın sesi şekil değiştiren kulağıma takıldı.

Alçak bir ısıklık çaldı. "ceset."

"Mükemmel," diye onayladı sarışın. "Yüzünün böyle olması çok kötü." Kahverengi Saç kıkırdadı. "Ben olsam onu arkadan götürürdüm."

İçimden bir öfke akıyordu, bu öfkenin geçmesi için saatlerce antrenman yapmam gerekeceğini biliyordum. Parmaklarım hareket etmek, alnımın üstünden yanağıma doğru uzanan yara izini takip etmek için kaşınıyordu.

Şimdi bile, bunca yıl sonra, bıçağın ısırığını, çığlık atıp merhamet için yalvarırken hissettiğim o beyaz acıyı hâlâ hissedebiliyordum. Ama hiçbirisi olmadı. Bastian Boudreaux'nun ellerinde asla.

Ne kadar uzağa koştuğum ya da ne kadar zaman geçtiği önemli değildi. Hala kafamın içinde onun sesini duyabiliyordum, uyanıkken ve uykudayken benimle alay ediyordu.

"Kızım zayıf bir çocuk olmayacak. İtaatkâr olmayacak. Güçlü olacak. Onu bu hale getirmek için vücudunun her santimini yaralamam gerekse bile."

WREN

"Duble çalıştıktan sonra spor salonuna gittiğine inanamıyorum," dedi Dina barın arkasında para sayarken.

Arcane'in müdürü on sekiz yaşından beri bu tür yerlerde çalışıyordu. şimdi, elli beş yaşında, bu deneyimi bir zırh gibi üzerinde taşıyordu. Yerel halk nadiren ona karşı gelmeye çalışır, gelenler de sopasının diğer ucuyla karşılaşırdı.

Siyah kovboy çizmeleri ve sırtının yarısına kadar sarkan bir örgüyle örülmüş tuzlu ve biberli saçlarıyla orada dururken Dina'yı kısıkandım. Kendinden bu kadar emin oluşunu. Kim olduğunu çok iyi biliyor ve bunun için hiç özür dilemiyordu.

Çantamı omzuma attım. "Vardiyadan sonra hep gergin olduğumu biliyorsun. Bunu zmem lazım."

Crescent Creek'e geleli bir aydan biraz fazla olmuştu ama Dina gzlemciydi. Keskin gözleri sayesinde soru sormasa da muhtemelen istediğimden daha fazlasını görmüştü. Bakışları bana kaydı ve sonra tekrar paraya döndü. "Cehenneme kadar yolları var."

Kıkırdadım ve arka kapıya yöneldim. "Sağ ol, D. Eve sağ salim git."

Dışarı çıkarken, külüstür lacivert hatchback'imın park edildiği yere baktım. Kimse onu çalmak istemezdi.

durumu çok . Ama hâlâ orada olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu. Kaçmam gerekirse diye.

Ancak Dina'nın bana barın üstündeki stüdyo daireyi çok ucuza kiralaması sayesinde her gün araç kullanmama gerek kalmadı. Gitmem gereken her yere yürüyerek gidebiliyordum. Zaten çok fazla yere gitmiyordum: birkaç blok ötedeki küçük bakkal, kurt formunda koşmak için barın arkasındaki orman ve spor salonu.

Crescent Krallığı.

Kasabada durup neler sunduğuna baktığım ve daha uzağa gidecek param olmadığını bildiğim anda bu isim beni çağırmıştı. Ama Crescent Creek tam da ihtiyacım olan şeydi. Ve spor salonu da öyleydi.

Kapıyı iterek açtığımda, eldivenli ellerin çantalara ve eldivenlere vurduğu tanıdık ses kulaklarıma çarptı. En rahatlatıcı senfoniye yarattı - evin sesi.

Crescent Kingdom'ın müşterileri uzun saatler boyunca başka işlerde çalıştıkları için gece saat onda bile burası cıvıl cıvıldı. Dövüş antrenmanlarını aileyle yenen akşam yemeklerinden ya da benim gibi çift vardiya çalışılan işlerden sonra yapıyorlardı.

"Selam kızım. Bu gece kaçabileceğini düşündüm." Clyde o sert, topallayan yürüyüşüyle -başını almış bir dövüşçünün yürüyüşüyle- yanlarına geldi.

Onun kırışmış yüzüne bakarken dudaklarımı çeken gülümsemeye engel olamadım. "Asla. Sadece bu gece kapatmam uzun sürdü."

Clyde bana dik dik baktı. "Kabadayı müşteriler mi?"

Hiç babam olmamıştı. En azından gerçek bir babam - benim iyiliğimi, mutluluğumu ve güvenliğimi önemseyen biri. Büyükbabam ve büyükbabam da olmamıştı. Bildiğim kadarıyla Bastian'ın ailesi ölmüştü. Annem de onunkilerle iletişim kurmamızın güvenli olacağını hiç düşünmemişti.

Ama Clyde'ın huysuz ilgisi ve büyükbabacan tavrında göğsümü en güzel şekilde sızlatan bir şey vardı.

"Başa çıkamayacağım hiçbir şey ve hiç kimse yok," diye teminat verdim ona.

Clyde kıkırdadı. "Bundan hiç şüphem yok, kızım." Başını ağır bir çantaya vuran yirmili yaşlarının sonundaki bir adama doğru eğdi.

"Franco

eğer sen de istersen maç yapmak istiyor. Üç hafta sonraki maça hazırlanıyorum."

Bronz teninde ter parıldayan gömleksiz adamın çantayla buluşmasını izledim. Zindeydi, çekiciydi ve zarafetle hareket ediyordu ama ona saygı duymaktan başka bir şey hissetmiyordum. Ne bir çekim ne de başka bir şey. Belki de o parçam kırılmıştı.

"Sorun değil," diye hemen kabul ettim. "Sadece ısınmam gerekiyor." "Otuz dakika içinde ringi temizleyeceğim," dedi Clyde.

Ona hızlıca başımı salladım ve çantamı koyduğum uzak duvara doğru ilerledim. Clyde'ın spor salonuna sık sık gelen bir avuç kadın için küçük bir soyunma odası vardı ama çantamı göremeyeceğim, kaçmam gerektiğinde ulaşmamın zor olabileceği bir yere koymak istemedim.

İhtiyacım olan her şeyi yanımda taşımayı zor yoldan öğrenmiştim: mevcut sahte kimliğimin yanı sıra en az iki tane daha, birkaç hafta yetecek kadar nakit para ve yedek bir takım kıyafet.

Her şey hazır olmalıydı ki bir kaçıp dönüşebileyim. Güneşin altındaki her saç ve göz rengine sahiptim ama şu anda doğal koyu kahverengime ve bazı ışıklarda neredeyse turkuaz görünen mavi gözlerime geri döndüm. Hiç değiştirmedığım tek bir şey vardı.

İlk adım.

Bu anneme bir saygı duruşuydu; ondan hâlâ yanımda taşıdığım tek parçaydı. Çünkü ne zaman biri adımı söylese, kafamın içinde annemin sesini duyuyordum. *"Benim küçük , şarkıyı dinle. Sesini duyduğun sürece, her zaman kendine dönebileceksin."*

Bu hatırlatmaya sımsıkı sarıldım, başkalarının ya da benim acım çok fazla olduğunda kalbimi kullanarak beni toprakladım.

Çantamı duvarın dibine bırakarak koşu bandına atladım ve hızı yavaş bir koşuya çıkardım. Birçok kadın dövüşçü şort ve sütyenle dövüşüyordu. Vücudumu delik deşik eden yara izleriyle ilgili sorulara cevap vermek istemiyorsam böyle bir seçeneğim yoktu, bu yüzden tayt ve uzun kollu bir egzersiz tişörtünü tercih ettim.

Ellerimdeki birkaç yara izini görebiliyordunuz ama çoğu insan bir tür araba kazası geçirdiğimi düşünüyordu. Çünkü

mantıklı geliyordu. Kimse yaraları babamın açtığını düşünmezdi.

Anılarım beni ele geçirmeye çalışırken hızımı artırdım. Kaslarımın yanması her zaman yardımcı oluyordu, tıpkı artık kurban olmayı reddetmem gibi.

Babam yine beni almaya gelse, karşısında titreyen küçük bir kız bulamazdı.

"Wren," diye bağırdı Clyde müziğin, yumruk ve tekme seslerinin arasından. "Senin için hazırız."

Koşu bandının hızını yavaşlattım, önce koşuya sonra da yürüyüşe . Süreci aceleye getirmedim. Bu şekilde kaslarınız çekilir ya da yırtılırdı ve benim bunun için zamanım yoktu

Koşu bandını tamamen durdurarak indim ve hızlıca bir dizi esneme hareketi yaptım. Sağ tarafımdan abartılı bir inleme sesi geldi.

"Wren, beni öldürüyorsun," diye mırıldandı Juan. "Ne zaman pes edip benimle evleneceksin?"

Öne doğru eğildiğim yerden ona bakarken dudaklarım seğirdi. "Ringde beni yenebileceğin zaman."

Franco kıkırdadı ve Juan'ın omzuna bir tokat attı. "Hiç şansın yok, dostum."

Juan ona sıırttı. "Asla asla deme, tıpkı Biebs'in dediği gibi."

Franco kaşlarını çatı. "Tanrım."

Güldüm. Bu tür saçma sapan konuşmalar, bana olsalar bile kendimi erkeklerden biri gibi hissetmemi sağlıyordu. Juan'ın ciddi olmadığını biliyordum, tıpkı onun dövüşme konusunda ciddi olmadığı gibi. Bunu eğlenmek, formda kalmak ve arkadaşlarıyla vakit geçirmek için yapıyordu.

Gerçekten düşünecek olursam, muhtemelen aramızdaki en sağlıklı kişi oydu. Çünkü bu tür spor salonlarında genellikle şeytanları olan insanlara rastlardınız - onları yenerek boyun eğdirmeye çalışanlara. Ve bu sadece küçük zaman parçaları için işe yarardı.

Doğrudum, gevşek ve sıcak olduklarından emin olmak için uzuvlarımı test ettim. "Hadi yapalım şunu."

Franco başını salladı, sudan bir yudum aldı ve şişeyi Juan'a fırlattı. "Kendini tutma."

Clyde kıs kıs güldü. "Ona böyle bir izin vermek istediğinden emin değilim."

Clyde'in sözleri ve bana olan inancı içime bir sıcaklık yaydı. Bunun ne tür bir hediye olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Antrenman ringine tırmandım ve iplerin arasına girdim. Crescent Kingdom genel olarak bir karma dövüş sanatları salonuydu, ancak buradaki insanlar genellikle boks veya jiu-jitsu konusunda uzmanlaşmıştı. Hepsini öğrenmek istiyordum. Rakibimi yenmek için kullanabileceğim her şeyi bilmek istiyordum.

Franco birkaç kasaba ötedeki yerel bir MMA maçı antrenman yapıyordu ve spor salonunda paramı en iyi çıkarabilecek dövüşçülerden biriydi. Parmaksız antrenman eldivenleriyle kaplı parmak eklemlerini uzatarak ringin ortasına doğru yürüdü.

Benimkini çekiştirerek yumruklarımı tokuşturmak için onunla ortada buluştum. "Hazır mısın?" Clyde ringden uzaklaşarak seslendi.

Clyde'in koçluk yapma şeklini sevdim. Ringin etrafında hareket ediyor, bazen daha yakından görmek için yanına yaklaşıyor, bazen de tüm resmi görebilmek için geri çekiliyordu. Bunun ona perspektif kazandırdığını söylerdi.

Franco onaylamak için çenesini kaldırdı, ben de aynısını yaptım. Uzaktan bir düdük sesi duyuldu.

Franco hemen ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi ve dansa başladık. Hareketlerimiz yumruk ve tekme denemeleri şeklindeydi. Daha önce sayısız kez dövüşmüş olsak da her gün farklıydı. Bir insanın o anlarda yanında ne taşıyabileceğini asla bilemezsiniz.

Franco'nun yumruğu kaburgalarımın doğru savruldu. En kötüsünü engelledim, yan tarafına bir tekmeyle karşılık verdim ve anında kendimi azarladım. Bacaklarına saldırıp onları tekmelemeliydim.

Artık çok geç.

Hızla hareket ettim ve Franco'nun çenesine bir aparkat indirdim. Kafası geriye gitti ama hemen kendini toparladı. İkimiz de tam güçle antrenman yapmıyorduk. Öyle olsaydık, o yumruk çok daha olurdu.

İkimiz de arada sırada vuruşlar yaparak kaçtık. İtiraf ki Franco gittikçe daha iyi oluyordu.

"Kendini tutmayı bırak," diye hırladı.

Ne yaptığımı anlayacağını bilmeliydim. Anlamayacak kadar zekiymi. Burada asla tam şekil değiştiren ya da hızımla dövüşemezdim ama insan yanımlı bile geride tutuyordum.

Franco'ya istediğini vererek ileri atıldım. Minyon cüssemi kullanarak savurduğu darbenin altından sıyrıldım ve bacaklarını altından çektim. Etrafımızdan toplu bir *ooooh* sesleri yükselirken Franco yüksek bir gümbürtüyle mindere çarptı.

Üzerine atılmak için hamle yaptım, onu bir kol çubuğuna ya da başka bir tutuşa almak için, ama Franco hızlıydı. Ben oraya varmadan ayağı fırladı, elleri yüzündeydi. Yumruklarımızı değiş tokuş ettik ve sonra hava değişti, üzerine bir şey bulaştı, haftalardır koklamadığım bir koku.

Wolf.

Şok, gardımın düşmesine ve ellerimin inmesine yetti. Ve sonra bir yumruk çeneme sertçe çarptı.

KINGSTON

Spor salonuna adımımı attığım anda, sürümüzün topraklarına ve hatta evimize gittiğimde hissettiğimin aksine, nihayet evimdeymişim gibi hissettim. Crescent Krallığı gerçekten de benim topraklama yerim olmuştu.

Altı hafta uzak kalmak çok uzun bir süreydi. Sayısız ruha adalet getirecek bir görev için olması önemli değildi. Ya da ceplerimizi dolduran yepyeni bir para yığınıyla uzaklaşmış olmamızın. Bu kadar uzun süre uzakta olmaktan nefret ediyordum. Özellikle de Sibirya'nın dağlarında. Colorado'da bahar olabilirdi ama orada kışın ölüsüydü. Ve soğğun hâlâ kemiklerimde yaşadığından emindim.

Eldivenlerin çantalara çarpma sesi, otoparktaki araç sayısı göz önüne alındığında beklediğimden daha azdı. Ama odayı taradığım anda nedenini anladım.

Büyüleyiciydi.

Dişiyi gördüğümde içimdeki her şey durdu. Kurdum anında yükseldi, derime baskı yapıyor, özgür kalmak için can atıyordu. Derin bir nefes alıp kokusunun ciğerlerime dolmasına izin verdim.

İnsan.

Ama bir şekilde... farklı.

Bu ikinci düşünce kurdumu alarma geçirdi. Bu konuda bir şey vardı. Bir yanlışlık.

Hasta mıydı? Yaralı mıydı?

Kadını ringin etrafında dönerken izlediğimde, bunların ikisinin de doğru olamayacağını biliyordum. Bir balerin gibi hareket ediyordu ama vuruşları onun beş katı birinin gücüne sahipti. Franco en iyi insan dövüşçülerimizden biriydi ve kadın onun parasının hakkını veriyordu.

Spor salonunun derinliklerine doğru birkaç adım attım ve menajerim Clyde'ın yanına geldim. "Kim bu kız?"

Ringe dönmeden önce bakışları bir süre bana kaydı. "Bir saat önce geldi ve çoktan işinin başına döndü."

"Uzak kalamayacağımı biliyorsun."

Clyde kıkırdadı. "Hep çalışıp hiç oynamamak hakkında ne derler bilirsin."

"Bu benim oyunum." Bu kadarı doğrudu. İnsanların kendilerini nasıl koruyacaklarını öğrenmeleri ve yaşadıkları en kötü şeylerin üstesinden gelmeleri için güvenli bir alan yaratmak, en karanlık anımda bana bir amaç vermişti.

Clyde sadece alay etti.

"Yani," diye üsteledim, kurdumun sabırsızlığını hissediyordum. İnsan yanımda bu duyguyu hissediyordu ama endişelenmem gereken yanımdı kurdumdu.

Clyde'ın ağzının bir köşesi kalktı. "Kasabaya yaklaşık bir ay önce geldim. Adı Wren. İtiraf etmeliyim ki, onun gibi küçük bir şeyin bu spor salonunda olması gerektiğini bile düşünmemiştim. Ama yanıldığımı kanıtlamadıysa ne olayım."

Hareketini izledim, öne doğru fırladı ve Franco'nun bacaklarını altından çekip aldı. Bu çok güzel bir şeydi. Ama adam tekrar ayağa fırladığında ve birbirlerinin etrafında döndüklerinde, yardım edemedim ama kızın kendini tuttuğunu fark ettim.

"Kadınlarımızdan herhangi biriyle gerçek anlamda antrenman yapmasına bile izin veremeyiz. Bu çok adaletsiz olur. Onu erkeklerimizin yarısıyla ringe bile çıkarmam. Onları yere serer."

Sanki kadın bir çeşit büyü yapmış gibi ringe yaklaşırken Clyde'ın sözlerini düşündüm.

Wren kaskatı kesildi, bir şey eldivenlerinin düşmesine yetecek kadar dikkatini çekmişti. Franco onun çenesine vurmuştu - bir antrenman için çok sertti.

Kadın yere düştüğünde Franco küfrederek yere çömeldi. "Kahretsin, Wren. Özür dilerim. Kendimi o ana kaptırdım."

Adımlarım mesafeyi kısa sürede kat etti ve antrenman ringinin kenarına ulaştığımda Franco'ya dik dik baktım. Gözlerimin olması gerektiğini biliyordum, diğerlerini bir avcı olduğum konusunda uyaran gümüş rengi.

Franco tökezleyerek birkaç adım geri gitti. "Onu bu kadar zorlamak istememiştim. Beni engelleyeceğini sandım."

Wren doğrulmak için çabaladı ve gözlerini kırıştırarak görüşündeki bulanıklığı gidermeye çalıştı. "Ben . Aptalın tekiyim ama iyiyim."

Onu bu şekilde görünce ismi daha uygun göründü. Wren. Narin, tıpkı kuş gibi.

"Hadi," dedim sesim hırçınlaşarak. "Şunun üzerine biraz buz koyalım."

"Ben iyiyim," diye itiraz etti hemen. "Gerçekten mi?"

Kurdum kıllandı. Zaten gergindi, pençelerini Küçük Savaşçısını inciten adamın göğsüne geçirmek istiyordu.

Onun mu?

Hay sikeyim. Bu bir çiftleşme çağrısı mıydı? Bir ya da iki kez hissetmişim, birinin muhtemelen eşiniz olabileceği anlamına gelen çekim gücünü. Bu bir garanti değildi, sadece uyumlu olduğunuzun bir işaretiydi.

Tek kesinlik gerçek bir çiftleşme bağından geliyordu - ten tene temas ettiğiniz anda kendini gösteren türden. Bağın her sinir ucunda şarkı söylediği ve geleceğinize dair görüntülerin yanıp söndüğü söylenirdi.

İpin altından kayarken Wren'in dirseğine uzandım ve onu sabitlemeye çalıştım. Anında sertleşti. Kesinliği hissetmek, o görüntüleri görmek için hazırlandım. Ama hiçbir şey yoktu.

Kurdum tüm bunların yokluğunda hırladı. Onun kendisinin olmasını istiyordu.

Ve hayal kırıklığını kesinlikle anlıyordum.

Kendimi toparlamaya çalışarak . " gel. Seni ofisime götürelim."

"Ben iyiyim. Gerçekten-"

"Kızım, onu dinlemek zorunda değilsin ama burada kavga etmeye devam etmek istiyorsan beni dinlemek zorundasın. Ofisi, böylece sana bir göz atabiliriz."

Wren'in başı kalktı ve yüzünün tam tarafı ilk kez ortaya çıktı. Yaraları bilirdim. Kardeşlerim ve ben birkaç taneden fazla yara almıştık, bu yüzden onları neyin açtığını nasıl anlayacağımı biliyordum. Ve bu yara cam kırıkları ya da garip bir kaza sonucu oluşmamıştı. Bir bıçak yarasıydı.

Kurdum kudurdu.

[The Wolves of Crescent Creek serisinin birinci kitabı olan Crescent Kingdom'BURADAN ı satın alabilirsiniz.](#)

AYRICA TESSA HALE TARAFINDAN

Değişen Kader Serisi

[Kader Vizyonları: Değişen Ön Romanı Kader](#)

[Kaderin Kıvılcımı](#)

[Yıldızların](#)

[İşareti Kader](#)

[Bağı](#)

Kingwood Akademisi Kraliyet Ailesi

[Kayıp Elemental Son](#)

[Aether](#)

[Quintessence Kraliçesi](#)

Kale Akademisi'nin Doğaüstü Hayvanları

[Gölgelerin Mirası](#)

[Sırların Çapası Küllerin](#)

[Kaderi](#)

Ember Hollow Ejderhaları

[Korların](#)

[Alacakaranlığı](#)

[Küllerin Gece](#)

[Yarısı Alevlerin](#)

[Şafağı](#)

Crescent Creek'in Kurtları

[Hilal Krallığı](#)

Tüm Tessa Hale kitapları hakkında güncel bilgi için lütfen [tessahale.com adresini](http://tessahale.com) ziyaret edin.

TESSA İLE BAĞLANTI KURUN

Tessa'yı internette çeşitli yerlerde bulabilirsiniz. Bunlar onun favorileri...

[Web](#)

[Sitesi](#)

[Bülteni](#)

[Facebook Sayfası](#)

[Facebook Okuyucu Grubu](#)

[Instagram](#)

[TikTok](#)

[Goodreads](#)

[BookBub](#)

[Amazon](#)

TESSA HALE HAKKINDA

Sihirli aşk hikayelerinin yazarı, genellikle birden fazla aşk ilgisi olan. Sürekli hayalperest.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.